

Xui Xẻo Nhặt Được Một Quả Trứng

Contents

Xui Xẻo Nhặt Được Một Quả Trứng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	34
25. Chương 25	36
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	42
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	47
33. Chương 33	48
34. Chương 34	51
35. Chương 35	53
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	58
39. Chương 39	60
40. Chương 40	61
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	69
45. Chương 45	71
46. Chương 46	73
47. Chương 47	76
48. Chương 48	78
49. Chương 49	81
50. Chương 50	84
51. Chương 51	86
52. Chương 52	89
53. Chương 53	90

Xui Xẻo Nhật Được Một Quả Trứng

Giới thiệu

Truyện kể về một Bán Tiên (Nửa người nửa tiên) nhật được một quả trứng. Truyện kể về một chú cò

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xui-xeo-nhat-duoc-mot-qua-trung>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1: VÔ TÌNH NHẬT ĐƯỢC MỘT QUẢ TRỨNG.

Hoàng hôn dần buông, hai vị đạo sĩ sau ba ngày hai đêm uống rượu tâm tình rốt cục cũng đã gục ngã.

Hắc y đạo sĩ ra sức hít một ngụm cuối cùng, lè nhè mang theo hơi rượu nói với hời y đạo sĩ ngồi bên cạnh: “Sư đệ...Sắc trời không còn sớm nữa...Ta phải quay về... Thất Sắc Linh Lộc(1) kia của người ta không mượn nữa. . . Hức. . . Bữa khác ta lại đến. . . Hức. . .”

Hời y đạo sĩ say đến nỗi mắt mở không lên, qua quýt gật đầu, rồi tiếp tục ôm thạch bàn nằm ngủ.

Nếu là lúc bình thường, hắc y đạo sĩ nhất định đứng trên Bạch Vân dãi mắt nhìn khắp chúng sơn thủy, tất nhiên là mang theo một tư thái uy phong lẫm lẫm, lướt đi như gió, nhưng hôm nay người hắc toàn mùi rượu, không thể khống chế được vân đóa, chột cao chột thấp chột trái chột phải mà bay, lão đảo lắc lư, hung hiểm vạn phần, mà tên đạo sĩ chỉ mãi mê...Uống rượu.

“Đâu phải là con Thất Sắc Linh Lộc duy nhất còn sót lại, cứ nhiên lại keo kiệt không chịu cho ta mượn cưỡi vài ngày, thật uống cho chúng ta từng đồng tu mấy ngàn năm, lần tới ta sẽ bắt một con rồng, nhất định sẽ khiến người ghen đỏ cả mắt. . . Hức. . .”

Đột nhiên bị một bóng đen che phủ, tên đạo sĩ ngẩng đầu lên xem, đợi hắc nhìn kĩ lại thì người đã đâm thẳng vào vách đá, ngay lập tức mất nổ đom đóm, mây bay người rụng.

Một tiếng “Rầm!” thật lớn vang lên, hắc y đạo sĩ rơi vào một mỗm đá nằm bẹp dưới đất theo hình chữ Đại (), ngay sau đó hắc lăm lồm cồm bò dậy, đưa tay mò tìm bảo bối Tử Hồ Lô, hết rờ bên trái rồi lại sờ bên phải. Quái lạ! Như thế nào lại có đến hai bình Tử Hồ Lô?!

Rõ ràng là mỗi tay một bình.

Màu vàng bên trái chính là Tử Hồ Lô của hắc, còn “Tử Hồ Lô” màu trắng như bạch ngọc này từ đâu chui ra vậy? Còn lấp lánh kim quang nữa chứ.

Hắc y đạo sĩ vỗ Tử Hồ Lô một cái, hệt như vừa chiếm được tiện nghi liền ngoác mồm cười “Ha ha” không ngừng, lắc lắc Tử Hồ Lô bồi bạn với mình suốt mấy trăm năm qua, “Lão hỏa kế(2) này thật là...Nhanh như vậy đã lấy lão bà, còn tìm trăm phương ngàn kế qua mặt ta nữa chứ, đúng là xấu xa mà! Đi! Ta mang hai người về nhà động phòng, sinh thêm một tiểu hồ lô nữa.”

Đạo sĩ vừa nói vừa ôm lấy hai “Tử Hồ Lô” bước lên Bạch Vân, tiếp tục hành trình nguy hiểm bay về nhà.

Huyền Thanh là một Tấn Tiên bình thường, trước khi trở thành Tấn Tiên con đường chân tu của hắc vô cùng thuận lợi, chỗ không thuận lợi duy nhất của hắc chính là thời điểm Độ Kiếp Thăng Tiên(3), đạo Thiên Lô thứ chín chín tám mươi một cuối cùng cư nhiên lại là Cửu Tru Thiên Lô Kiếp chỉ xuất hiện một lần trong truyền thuyết.

Lúc đó, bị đạo Thiên Lô kia xuyên thẳng qua người, Huyền Thanh cũng hiểu tình cảnh của mình. Tất tử vô nghi! Ngay lập tức đưa ra một quyết định, vứt bỏ thể xác, giữ lấy nguyên thần để tu thành Tấn Tiên.

Tấn Tiên tuy rằng công lực mạnh hơn so với Tu Chân Giả(4), nhưng vẫn không được tính là Tiên, nhưng do lần Độ Kiếp thất bại nên mới bắt buộc phải chọn, cứ cách ngàn năm thì phải vượt qua Thiên Kiếp một lần, sau mười lần Thiên Kiếp, thì trở thành Địa Tiên, Linh Tiên, Thực Tiên, Thiên Tiên, cuối cùng là lên chức Đại La Kim Tiên. Nếu Huyền Thanh không vượt phải Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, thì hắc đã trở thành Linh Tiên, mà với thân phận là một Tấn Tiên nếu muốn đạt đến cảnh giới cao nhất phải cần rất nhiều thời gian, điều đó cũng chẳng có gì là khó hiểu.

Ba ngày trước, Huyền Thanh ở trong Trúc Cư của mình tu luyện, đột nhiên nghe được thanh âm của Hồng Đỉnh Tiên Hạc phát ra, Hồng Đỉnh Tiên Hạc mang đến cho hắc một phong thiếp mời từ sư đệ, mỗi lần nhìn thấy Hồng Đỉnh Tiên Hạc này thì Huyền Thanh cảm thấy vô cùng buồn bực, nguyên nhân là vì sư đệ của hắc lúc nào cũng hướng hắc khoe khoang đủ điều.

Mở thiếp mời ra liền thấy, quả đúng như thế, sư đệ vừa thu phục được một con Thất Sắc Linh Lộc, nên lấy bình Trần Nhưỡng ngàn năm mời hắc đến chung vui.

Nhìn thấy sư đệ vỗ vỗ đầu Thất Sắc Linh Lộc lộ ra thần sắc kiêu ngạo, Huyền Thanh ngoài mặt vẫn bắt động thanh sắc liên tục uống rượu, khiến cho sư đệ tự mình bề mặt gãi gãi sống mũi cùng hắc thì nhau uống, dần dần phát triển thành cụng rượu, cuối cùng trượt xuống thạch bàn say nằm một đống.

Sau khi tỉnh rượu, Huyền Thanh hoàn toàn không nhớ rõ tại sao mình về được nơi tu hành, lúc hắc từ mặt đất lạnh lẽo đứng dậy, phát hiện bên người có một quả trứng so với Tử Hồ Lô còn lớn hơn, tưởng mình say rượu không cẩn thận rơi xuống một tổ chim rồi tiện tay nhặt về, liền ném lên bàn không nhìn tới nó nữa.

Dần dần hắc cảm thấy có điểm bất thường, chung quy hắc cảm thấy có cái gì đó phía sau thừa dịp hắc không chú ý đến liền nhảy tới nhảy lui, mỗi khi bắt giác quay đầu lại, thì quả trứng vẫn nằm yên không nhúc nhích, nhưng vị trí lại thay đổi.

Hắc cầm lấy trứng lên nghiên cứu, nhưng lại không tra ra kết quả gì, lại đặt nó lại trên bàn, vừa mới xoay đầu, chợt nghe một tiếng “Bịch” vang lên, hắc lập tức quay đầu lại, trứng vẫn như cũ không nhúc nhích, nhưng mà vị trí ở bên dưới đã tự chuyển lên bên trên.

Cổ quái.

Phi thường cổ quái.

Huyền Thanh giương phát trần hướng quả trứng mà hung tợn gõ xuống, quả trứng lập tức bật dậy, nhảy từng bước về phía đông, phát trần đánh mạnh xuống thạch bàn, mạnh đến mức lòng bàn tay của Huyền

Thanh trở nên tê dại, trứng kia lại nằm xuống, giống như chưa có chuyện gì phát sinh, an an tĩnh tĩnh làm ra vẻ vô tội.

Thật là một quả trứng thông minh.

... ..

(1) Thất Sắc Linh Lộc: Linh Lộc bảy màu.

(2) Lão hỏa kế: Ông bạn già.

(3) Độ Kiếp Thăng Tiên: Vượt qua kì thử thách này thì có thể trở thành Tiên.

(4) Tu Chân Giả: Người tu đạo.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2: TỬU QUỲ XUẤT HIỆN.

Chưa nở ra đã có ý thức, quả trứng này nhất định là do một Tiên Cầm(1) sinh ra, không ngờ đến tiên giới dạo chơi, lại “lỡ tay” nhặt được một quả trứng của Tiên Cầm, Huyền Thanh tưởng tượng: Sau này, không cần phải liếc nhìn đồng kì trên dị thú của sư đệ mà ghen ăn tức ở nữa! Liền ngoác mồm cười ha hả.

“Tiểu quai quai của ta, đừng lăn nữa! Đừng lăn nữa! Thúc thúc tìm một nơi ấm áp ấp trứng cho người nha!!”

Huyền Thanh trong lòng âm thầm tự phỉ báng mình, chỉ vì một con Tiên Cầm mà tự biến mình thành một quái đại thúc biến chất, nhưng vì muốn ở trước mặt sư đệ giữ gìn một chút thể diện, hần đành phải nhịn.

Có lẽ do thanh âm của hần quá ư là dễ tiện, có lẽ quả trứng thông minh này cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, liền bật dậy nhảy lui về phía sau, đối mặt với Huyền Thanh ở giữa ngũ tinh toát ra một khí thế áp bức, trứng cảm thấy mình như bị một bóng ma đè lên, thân thể tròn vo bất giác run rẩy, một bên run rẩy một bên nhảy nhảy thoát khỏi ngũ trảo của Huyền Thanh. . . Nhưng xung quanh không có chỗ ẩn thân, chỉ có mỗi bộ ấm trà, quả trứng đành phải trốn phía sau bình trà mà run.

“Tiểu quai quai, đừng sợ! Thúc thúc sẽ không làm hại người đâu!”

Huyền Thanh nhẹ nhàng đưa tay bắt lấy trứng, thanh âm càng ngày càng dễ tiện, trên mặt nở nụ cười gượng gạo.

Bình trà đột nhiên phun ra một cột nước, nhắm thẳng mặt Huyền Thanh mà đánh tới, quả trứng bắt lấy cơ hội “Bịch! Bịch!” nhảy xuống bàn hướng ngoài phòng mà chạy đi, Huyền Thanh không vội đưa tay lau mặt, sau đó đưa chân đạp một cái, trường kỷ bay tới chặn ngang cửa, một tiếng “Rầm!” thật lớn vang lên! Quả trứng sợ tới mức ngây ngốc ngã xuống đất, lăn đến bên chân của hần.

“Ô ô ô. . .”

Trứng phát ra thanh âm đầy ủy khuất của một tiểu hài đồng, rồi nằm gọn trong tay của Huyền Thanh.

Nơi tu hành của Huyền Thanh tọa ở một ngọn núi cao kín đáo, có hoa có cây cỏ có cả chim thú, nhưng lại không có người, Huyền Thanh kiến tạo một tòa Trúc Cư ở ngay trên đỉnh núi, chung quanh trồng hơn mười cây ăn quả, mở thêm một vườn rau dưa, có phần dân dã.

Quả trứng bị giam trong Trúc Lung(2) mà Huyền Thanh bỏ nửa canh giờ ra ngồi bên, treo lên cây Hòe(3) già trước cửa Trúc Cư, dưới tán Hòe già có một bộ bàn ghế, đều là do Huyền Thanh buồn chán không có việc gì làm nên đem đá về tạc thành.

Đỗ mỳ tửu từ Tửu Hồ Lô ra, Huyền Thanh hảo hảo thưởng thức Trần Nương Tiên Tửu ngàn năm, hương thơm của mỳ tửu nồng nàn tinh tế đưa con sâu rượu trong hần tung lên tận mây xanh, hần vừa nâng chén

rượu đến trước miệng, thì liền phát sinh một việc vô cùng kì quái —— Trần Nhược ngàn năm hóa thành một đạo tế lưu bay đến Trúc Lung tản ra xung quanh quả trứng, tiên linh chi khí trong rượu đều bị quả trứng hấp thu hết, biến thành nước lã trở về trong chén.

Chỉ một lúc sau, Trần Nhược ngàn năm đã trở thành một chén nước lã vô sắc vô vị.

Huyền Thanh không nói gì cầm lấy chén rượu, chợt thấy lại một đạo tế lưu bay từ phía Trúc Lung, sắc mặt nhất thời đại biến, tiểu gia hỏa này uống hết một chén rượu của hắn đã dành, cư nhiên còn có chủ ý đánh tới Tử Hồ Lô của hắn nữa chứ!

Huyền Thanh vội vàng cầm lấy Tử Hồ Lô, kiên quyết đem Trần Nhược ngàn năm hút trở vào, lại dùng pháp thuật che miệng hồ lô lại.

Không hấp thu được tiên linh chi khí, quả trứng thở hồng hộc nhảy tới nhảy lui, kháng nghị Huyền Thanh sao lại giành rượu của nó, thấy Huyền Thanh không thèm để ý, trứng liền chơi xấu lẩn qua lẩn lại, Trúc Lung liền trái lắc phải rung, cành Hòe già cũng lay động không ít.

“Đừng lẩn nữa! Ta cho ngươi thêm một ly, uống xong ngoan ngoãn nằm im cho ta.”

Lão Hòe già này tu luyện thêm vài năm nữa thì sẽ trở thành tinh, những cành cây khẳng khiu không thể trụ nổi đại lực của quả trứng, khiến cho gốc rễ đại thương nguyên khí, Huyền Thanh đau lòng, lại càng đau lòng gấp trăm lần đưa tay rút đầy một chén rượu.

Sau khi hấp thu tử khí trứng bắt đầu lên men, nhiệt độ thay đổi, vỏ trứng lúc đầu trắng như tuyết rồi dần dần chuyển sang màu hồng nhạt, trứng rất phấn khích, đứng lên rồi lại ngã xuống, ngã xuống rồi lại đứng lên. . . Cứ liên tục nhiều lần như vậy.

Huyền Thanh biết quả trứng đã say rượu, Trần Nhược Tiên Tử ngàn năm đừng nói là Tán Tiên như hắn chịu không nổi, mà ngay cả Thiên Tiên sư đệ của hắn uống nhiều quá cũng say không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc, huống chi là một quả trứng nho nhỏ.

Nhưng mà trứng say vượt quá sức tưởng tượng của Huyền Thanh, Huyền Thanh đầu đổ đầy mồ hôi lạnh nhìn quả trứng lúc thì kẻ sát Trúc Lung, giống như đang theo dõi hắn rồi cười khúc khích, lúc thì nhảy qua nhảy lại, lúc thì lộn nhào, lúc thì siêu tốc xoay tròn như con quay, đến khi đầu choáng mắt hoa thì liền ngã xuống nằm bất động, phì phò lẩn ra ngủ.

Cuối cùng cũng chịu nằm yên, bằng không Trúc Lung nhất định sẽ bị phá nát, cây Hòe già chịu không nổi cũng gãy luôn.

Huyền Thanh đưa tay lau mồ hôi lạnh, rồi lại sờ sờ Tử Hồ Lô giắt trên lưng, hắn chỉ muốn một con Tiên Cầm bình thường thôi! Chứ không cần một con tử quỷ mỗi ngày cùng hắn uống rượu aaa~~~Mấy ngày nay, hắn phải kiêng rượu mới được, tạm thời đem lão hỏa kế bồi bạn cùng hắn mấy trăm năm qua niêm phong cất vào kho vậy!

... ..

(1) Tiên Cầm: Chim thần.

(2) Trúc Lung: Lồng gỗ.

(3) Cây Hòe: Hoa hòe được trồng làm cảnh và dùng làm thuốc trong Đông Y.

About these ads

3. Chương 3

CHƯƠNG 3: TUYỆT KỸ CỦA TIỂU CÔNG.

Khi quả trứng tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, không biết từ khi nào trong Trúc Lung có một cái cái ổ, trứng nằm trong đồng chăn nệm mềm mại vô cùng dễ chịu, thích thú trở mình. Hoàn toàn không biết hôm qua mình đã gây nên chuyện gì, Bây giờ, trứng nằm ngoan ngoãn giống như một “Quả trứng” thật sự, an an tĩnh tĩnh. Khiến cho tâm tình của Huyền Thanh thoải mái không ít.

Tiên Cầm nhất định phải cần Tiên Linh Chi Khí để ấp trứng, Tiên Linh Chi Khí ở nhân gian không dồi dào bằng Tiên Giới, Huyền Thanh nắm tay niệm chú thiết lập một trận pháp tập hợp Tiên Linh Chi Khí, bao phủ xung quanh Trúc Lung, Tiên Linh Chi Khí tụ lại mà mất thường chỉ có thể thấy được một đạo Bạch Quang lơ lửng cùng nhau tiến về phía quả trứng, quả trứng theo bản năng hấp thu Tiên Linh Chi Khí, thân thể tuyết bạch hô ứng chớp động tỏa ra kim quang chói lọi.

Trận pháp này chỉ có thể duy trì nhiều nhất là năm canh giờ, nhưng Huyền Thanh không biết quả trứng còn cần bao nhiêu năm nữa mới có thể nở ra, thời gian Tiên Cầm ấp trứng là một trăm năm, trước khi hatching được trứng thì nó đã ấp được bao lâu rồi?!

Trứng đã có ý thức, chắc là đã ấp được vài chục năm rồi, Huyền Thanh đoán vậy.

Năm canh giờ sau, quả trứng chấm dứt lần ấp trứng đầu tiên, từ trong ổ chần đứng lên, nhảy ra khỏi ổ, ở trước cửa Trúc Lung dạo dạo vài vòng.

Huyền Thanh hiểu được ý tứ của nó liền mở cửa, chìa tay đưa nó ra khỏi Trúc Lung, trứng liền nhảy lên bàn tay của hắn, lòng bàn tay chắc nịch ấm áp khiến cho trứng kiểm lòng không được mà ngã xuống, trở mình cọ cọ vài cái, Huyền Thanh vội vàng dùng hai tay giữ nó lại, nó không lớn hơn tiểu hồ lô là bao nhiêu, vụn vặt tay làm rơi nó xuống đất thì biết làm sao đây?

Mặc dù biết nó không bị bể, nhưng cẩn thận vẫn không thừa, Huyền Thanh không dám xem thường.

Cầm thấy Huyền Thanh lo lắng cho mình, trứng càng tỏ ra yếu đuối, chớp nhẹn lại cọ cọ vào lòng bàn tay Huyền Thanh, rồi đột nhiên nhảy lên vai của hắn, cơ thể trơn láng kề sát mặt hắn mà mè nheo làm nũng, đáng vẻ vô cùng thích thú.

Đây là ý gì? Muốn lấy lòng mình sao?

Lần đầu tiên Huyền Thanh được một quả trứng lấy lòng, hắn nhẹ nhàng vỗ về quả trứng.

“Nếu người nở sớm một chút, ta sẽ càng cao hứng hơn.”

Quả trứng trước sao gì cũng là quả trứng, đương nhiên không hiểu hắn đang muốn gì, tiếp tục cọ cọ vào mặt hắn.

Trứng và đạo sĩ bắt đầu chuỗi ngày sống cùng nhau.

Quả trứng trừ những lúc ngoan ngoãn nằm trong ***g ấp ra, thì các khoảng thời gian còn lại khác nó sử dụng tinh lực vô cùng triệt để. Nó thích dùng Trúc Lung làm đu dây, lão Hòe già thường xuyên phát ra tiếng “Lao xao!”, cho nên Huyền Thanh thường xuyên quan sát nó chơi đu dây; nó thích nhảy từ trên bàn dưới đất, những lúc như vậy Huyền Thanh vô cùng căng thẳng; nó thích nhất là khi Huyền Thanh tu luyện, nhảy qua nhảy lại phát ra tiếng “Bịch! Bịch!” ồn ào, những lúc như vậy, Huyền Thanh đều làm vẻ mặt bất đắc dĩ chào thua những đợt tấn công “vũ bão” của nó, từ bỏ tu hành bồi nó đi chơi.

Quả trứng cần được yêu thương chăm sóc, Huyền Thanh không thể trách nó không hiểu chuyện, mỗi khi nó làm nũng thì phải vỗ về nó khen ngợi nó, nếu không nó sẽ chơi trò đu dây ra sức tàn phá lão Hòe già, lá rơi ngập trời, từ trên bàn nhảy xuống võ của quả trứng tiếp xúc mặt đất phát ra một tiếng “Bẹp!” tưởng chừng như bị vỡ thành từng mảnh, và những tháng ngày yên bình được thay bằng những tiếng “Đùng! Đùng” inh ỏi.

Trong suốt mấy ngàn năm tu hành, những việc khiến cho Huyền Thanh căng thẳng nhất chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà quả trứng lại nằm trong số ít của những cái số ít đó, mà thường thì Huyền Thanh luôn chủ động bại trận trước quả trứng.

Nhẫn nại! Phải nhẫn nại nha, hết thấy đều là vì Tiên Cầm quý giá đó.

Huyền Thanh tự an ủi mình, vừa lúc đó ——

Bep!

Quả trứng từ Trúc Lung trên bàn trực tiếp nhảy xuống mặt đất, tiếng “Bep!” này khiến cho Huyền Thanh sợ đến xanh mặt, đang từ trạng thái ngồi thiền tu hành lập tức tỉnh lại, nhìn thấy quả trứng bình yên vô sự hẳn cảm thấy từ ngày quả trứng xuất hiện, quả tim của hắn càng ngày càng ... Yếu đuối mỏng manh hơn, lúc nào cũng bị tiếng “Bep” kia làm cho khiếp sợ.

“Đản*!” Huyền Thanh hảo hảo trao đổi cùng với quả trứng.

*Tiểu Siêu: Đản này nghĩa là quả trứng, nhưng ta dùng từ Hán Việt để làm tên riêng luôn!

Quả trứng được nghe tiếng gọi về, liền vui vẻ nhảy “Bịch! Bịch!” đến trước mặt hắn, nhảy lên đùi hắn, tựa hồ như đang chờ đợi thời khắc này.

“Đản, từ giờ trở đi ngươi không được phát ra tiếng “Bịch! Bịch!”, càng không được hử tý là “Bep!”. . .”

Huyền Thanh nói được nửa câu liền đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, bởi vì quả trứng đang nằm lăn qua lăn lại ở trên đùi hắn, những gì hắn vừa nói một chữ trứng cũng không nghe vào.

“Đản. . .”

Tiếp tục lăn qua lăn lại, chơi thật vui vẻ.

“Đản —— “

Huyền Thanh nhin không được nâng cao giọng, quả trứng liền thôi không lăn nữa, bật dậy, tựa hồ đang suy nghĩ một điều gì đó, rồi nhảy lên bờ vai của hắn cọ cọ vào mặt hắn.

Thế là, Huyền Thanh bị đánh bại, xem như mình chưa nói gì.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4: SÂU RƯỢU DẪN SÂU RƯỢU ĐI ĂN TRỘM...

Trong lúc rảnh rỗi, ngồi dưới tán Hòe già, ánh mắt Huyền Thanh chăm chú nhìn trứng chơi đu dây, bấm đốt ngón tay nhẩm tính thời gian, không khỏi hơn hở mặt mày, chớp mắt đã qua một trăm năm, đã đến lúc “hoạt động gân cốt” rồi.

Huyền Thanh đứng dậy trở về phòng chuẩn bị vật dụng này nọ, trứng thấy vậy cũng nhảy xuống Trúc Lung theo hắn vào nhà.

Treo Tửu Hồ Lô lên thất lưng, Huyền Thanh vừa mới bước một bước ra khỏi đại môn, quả trứng kia vẫn theo sau hắn nện “Bịch! Bịch!” thẹn thùng như nữ tử về nhà chồng, có vẻ như muốn xuất môn.

Huyền Thanh cúi đầu xuống nhìn, hắn dừng lại thì trứng cũng dừng lại, đưa trứng đi “hoạt động gân cốt” thì không được tiện cho lắm, hắn cầm lấy trứng bỏ vào ổ bông trong Trúc Lung, khóa cửa, rồi dùng pháp thuật gia cố Trúc Lung lại, mặc sức quả trứng quấy đạp như thế nào cũng không thoát ra được.

Khi trứng phát hiện Huyền Thanh sắp rời đi, biết được cho dù mình nhảy cỡ nào cũng không thoát ra khỏi Trúc Lung, thân thể nó liền tỏa ánh hào quang chói lọi, Trúc Lung rơi khỏi cành Hòe già, trứng liền nhảy theo Huyền Thanh, lúc đó vẫn chưa đi được mấy bước.

Huyền Thanh đành phải dừng lại, tiếp tục treo Trúc Lung lên cành Hòe già, thở dài giải thích: “Ta đi đến một nơi rất nguy hiểm, ngươi không thể theo cùng.”

Trứng lăn qua lộn lại trong ổ, nhất quyết phải cùng Huyền Thanh xuất môn, lão Hòe già rung động dữ dội, tựa hồ như đang khẩn cầu Huyền Thanh: Hãy mang con “Ma tinh” này đi giùm đi aaaa!! Đừng để nó dày vò làm khổ thân già đáng thương này nữa!!

Nếu để trứng ở nhà một mình, kỳ thật Huyền Thanh cũng có chút lo lắng, tuy rằng xung quanh nơi này được hắc sử dụng Chưởng Nhân Pháp(1) để che giấu nơi ở, không ai có thể nhìn thấy được, dùng thêm bảy tầng kết giới để bảo vệ, cũng không ai có thể xâm phạm được, chỉ có thể đi ra từ bên trong, ngộ nhờ trứng nhảy ra khỏi phạm vi kết giới để cho người khác nhận được, vậy công sức mấy ngày qua của hắc đều là công toi hết sao?

Nếu đã lo lắng như vậy thôi thì cứ mang nó theo.

Huyền Thanh thả trứng ra, trứng vui mừng nhảy lên vai hắc, cọt cọt vào mặt hắc làm nũng.

Thế là một người một trứng cười Bạch Vân bay đi.

Lão Hộc già cành lá đong đưa, giống như vui vẻ tiễn đưa bọn họ, rốt cục cũng thoát khỏi ma chưởng của quả trứng chết tiệt đó.

Ngọn Hào Sơn cách ngọn Dã Sơn của Huyền Thanh hơn hai trăm dặm, cổ danh tứ nghĩa(2) trên núi chỉ toàn là hầu tử. Muôn vạn hầu tử cùng nhau sống thành bầy, do một con Hào Vương làm thống lĩnh.

Truyền thuyết kể rằng, các hầu tử cùng nhau nhường tạo ra một loại linh tử được ủ ra từ các loại trái cây, với tên gọi là Hầu Nhi Tử. Ở nhân gian Hầu Nhi Tử chỉ có trong truyền thuyết, là linh tử mà cả đời Tu Chân Giả chưa chắc được nhấp môi quá một lần, chỉ vì số lượng Hầu Nhi Tử được chế ra rất ít, cho dù ủ xong cũng giấu sâu trong sơn động, hầu tử cố tình chọn đỉnh núi để ủ Hầu Nhi Tử, Huyền Thanh trong một lần say rượu vô tình “lạc bước” vào Hào Sơn, không biết hạn vận thế nào lại rơi đúng vào hang động cất giấu Hầu Nhi Tử, từ đó về sau không thể quên được tư vị của nó, vậy là cứ cách một trăm năm hắc “đại giá quang lâm” Hào Sơn một lần.

Hiện giờ vừa đúng một trăm năm, Huyền Thanh ôm quả trứng đáp xuống một khe núi cách xa đàn hầu tử, lặng lẽ tiến vào Hào Sơn, thuần thục lần mò sơn động mà hầu tử cất giấu rượu.

Sơn động tối tăm tràn ngập hương thơm thanh đậm đặc thù của Hầu Nhi Tử, ở giữa động có một hồ sâu chứa đầy chất lỏng vàng óng trong suốt, đúng là nơi hầu tử nhường tạo Hầu Nhi Tử rồi!

Nhưng mà thoang thoảng đâu đó, Tiên Linh Chi Khí giữa tử hương tràn ngập phé phủ của Huyền Thanh, xoa dịu kinh lạc toàn thân trên người hắc.

Bôm ——

Tử hoa vắng tung tóe.

Quả trứng nhảy vào Hầu Tiên Tử, thả chìm người vào rượu rồi lại ngo nguậy trôi lên, để lộ cái đầu tròn tròn, thích chí bơi qua bơi lại, cảm giác Tiên Linh Chi Khí bao xung quanh người thật là thoải mái, nó uể oải nằm ngửa, vui sướng thả trôi mình.

Nhìn quả trứng tuyết bạch bơi lội hưởng thụ Hầu Nhi Tử vàng óng, Huyền Thanh cũng không chịu lép vế, tháo Tử Hồ Lô xuống, hướng Hầu Nhi Tử dồn sức hút vào, chưa tới một khắc, toàn bộ Hầu Nhi Tử bị hút vào trong Tử Hồ Lô.

Quả trứng vừa định đổi tư thế bơi nào ngờ chớp mắt đã nằm trong vũng đạo ẩm ướt, cảm thấy không thể bơi được nữa, nó thử bơi về phía trước một chút, cuối cùng vẫn ở nguyên tại chỗ, không biết chuyện gì đang xảy ra, vội vàng đứng dậy, lúc này mới phát hiện rượu trong hồ toàn bộ đều bị hút vào trong Tử Hồ Lô.

“Hảo tử a~~” Huyền Thanh ngồi một bên thưởng thức mỹ tửu, quả trứng thở phì phì nhảy lên đùi của hắc, lặn qua lặn lại kháng nghị hắc tại sao chỉ biết uống rượu một mình, một chút cũng không để lại cho nó.

Huyền Thanh lắc lắc Tử Hồ Lô chọc ghẹo nó, “Người cũng muốn uống sao?”

Quả trứng lập tức nhảy lên vai hắc, cọt cọt vào mặt hắc nũng nịu, khiến cho nửa bên mặt của Huyền Thanh dính đầy Hầu Nhi Tử.

Không có chén để rót rượu, Huyền Thanh lau lau mặt, đem Hầu Nhi Tử đổ vào lòng bàn tay, đưa tới trước mặt quả trứng, quả trứng ngả vào lòng bàn tay, đem Tiên Linh Chi Khí cùng tử khí hút vào không chừa một mảnh, rồi lại cọt cọt vào lòng bàn tay của Huyền Thanh nũng nịu.

Huyền Thanh đem nó đặt lên vai, vỗ vỗ, “Ngày mai ta lại thưởng cho ngươi nha! “

Quả trứng cọ cọ vào mặt hắn tỏ vẻ tán thành.

“Hoạt động gân cốt” đã xong, Huyền Thanh đứng dậy phúi đất về nhà, vừa chui ra khỏi sơn động, liền thấy một đám hầu tử đông nghìn nghịt tất cả đều nhe răng trừng mắt, quát tháo, phẫn nộ, kêu loạn cả lên, đứng đầu là Hầu Vương một thân kim mao, tráng kiện cao lớn, rồi đột nhiên đưa tay vỗ vỗ ***g ngực, hướng Huyền Thanh bày ra tư thế sẵn sàng bạt mạng.

“Khụ. . .” Bị đám hầu tử bắt gian tại trận, Huyền Thanh không tự chủ được liền ho khan một tiếng. Lén nhìn xem có chỗ nào đào thoát được không, trên đỉnh đầu tuy rằng có thể nhìn thấy bầu trời, nhưng lại bị vô số cây đại thụ cao ngút chặn lại, thật là từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trên cây đến mặt đất, không nơi nào là không bị hầu tử chiếm đóng, có vẻ như chúng đang chờ tên tử tặc bước ra khỏi sơn động liền tóm đầu lôi mười tám đời tổ tông của hắn ra hảo hảo “thăm hỏi”.

Mỗi hầu tử đều cầm một “vũ khí”, con cầm gạch đá, con cầm trái cây, chuẩn bị trừng trị tên tử tặc, Huyền Thanh gượng cười đùa cợt nói: “Mọi chuyện đều có thể hảo hảo thương lượng mà, đừng cầm gạch đá và trái cây như vậy a~~”

Hầu Vương tru lên một tiếng ra lệnh, gạch đá hoa quả hết như mưa rào đầu mùa, gào thét ném về phía Huyền Thanh, Huyền Thanh đành bắt đắc dĩ, xoa đầu trứng, “Đứng cho vững vào.”

Huyền Thanh nhúng chân một cái nhảy xa ra mấy trượng, bình ổn đáp xuống đất, phía sau, Hầu Vương lại tru thêm một tiếng, chũm chũm hầu tử liền nhảy sang một hướng khác, tiếp tục không biết bao nhiêu gạch đá hoa quả gào thét bay tới tưởng chừng như không bao giờ dừng lại.

Huyền Thanh vỗ vỗ cái trán, “Ai~Sớm biết thế này, hôm nay trước khi xuất môn giờ xem lịch Hoàng Đạo, vậy đi sẽ không gặp Hầu Tử vận rủi! “

Lại tiếp tục nhảy lui xa mấy trượng, né tránh cơn mưa gạch.

“A. . .”

Một quả lê ném trúng đầu trứng, ngã lăn khỏi bả vai Huyền Thanh, Huyền Thanh vội vàng đỡ lấy nó, trứng tức giận nhảy nhẩy vài cái, bất mãn vì bị quả lê ném trúng đầu, Huyền Thanh vội an ủi vỗ về nó.

Đột nhiên quả trứng bay lên, chọc thủng tầng tầng lớp lớp chướng ngại, quả cảm xông tới, “Boong!” một cái thật đau vào đầu một con hầu tử, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, lại “Boong!” thêm một cái vào đầu một con hầu tử khác. . . Cuối cùng, hầu tử nào cũng được trứng thưởng cho một cục u trên đầu, về phần Huyền Thanh thì...Quay lưng ngo lơ, giả vờ như mình không thấy gì.

Quả trứng dương dương tự đắc bay trở về bả vai của Huyền Thanh, cọ cọ vào mặt hắn.

Gió mát thổi, mây trắng bay, mang theo Tử Hồ Lô, về nhà nào!!

... ..

(1) Chương Nhân Pháp: Thuật che mắt.

(2) Cổ danh tư nghĩa: Tên sao nghĩa vậy.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5: TIỂU CÔNG PHÁ NHÀ.

Bịch! Bịch! Bịch!

Quả trứng lại muốn cùng Huyền Thanh xuất môn, Huyền Thanh đành phải quay đầu lại nhìn nó, thào “nguyên nhân” mà trứng vẫn lẻo đẻo theo mình: Tửu Hồ Lô. Đặt Tửu Hồ Lô lên bàn, trứng lập tức nhảy lên cái bàn, đẩy đẩy Tửu Hồ Lô.

“Dựa vào bản lĩnh của người thôi mà muốn uống hết rượu trong bình sao?! “

Nếu trứng có thể dễ dàng uống hết rượu trong bình, vậy thì Tán Tiên như hần đây cần phải chuyển thể đầu thai lại rồi, Huyền Thanh hoàn toàn tự tin vào năng lực của mình, vô cùng yên tâm đứng đỉnh rồi khỏi gia môn, cười mây bay lên Tiên Giới tìm sự đệ.

Mau ra đây, ra đây, ra đây. . .

Quả trứng dùng sức đẩy đẩy Tửu Hồ Lô, háo hức mong chờ rượu trong bình phun trào, thế nhưng Tửu Hồ Lô chỉ lung lay một chút rồi lại đứng yên bất động, miệng Hồ Lô vẫn cao cao chỉ thiên, quyết không rơi ra một giọt rượu nào.

Trứng vẫn hồ hởi vây xung quanh Hồ Lô, quay sang trái rồi lại sang phải, liên tục đẩy đẩy Tửu Hồ Lô, Tửu Hồ Lô vẫn không vì “nỗ lực” của nó mà phun ra một giọt rượu.

Quả trứng vô cùng sốt ruột, rất muốn biết vì có gì mà Tửu Hồ Lô vẫn không chịu phun ra rượu, nó thử nhảy lên cao, muốn leo lên miệng Tửu Hồ Lô, nhìn xem bên trong chứa đựng huyền cơ gì mà đẩy hoài mà nó vẫn trơ trơ ra đó, vừa mới đứng trên miệng bình, Hồ Lô Tửu nhất thời ngã xuống, nhanh như chớp quả trứng cũng ngã theo, lăn xuống gầm bàn.

Nó lại nhảy lên bàn, Tửu Hồ Lô vẫn đứng đó vững vàng như muốn đo xem ai cao hơn ai, trứng tức giận nhắm thẳng Tửu Hồ Lô mà lao tới, lại bị Tửu Hồ Lô đánh bật lại, trứng văng về phía sau vài bước, rồi lại bay lên đá mạnh một cái Tửu Hồ Lô bay lên không trung.

Quả trứng nhìn Tửu Hồ Lô rơi từ trên cao xuống, không khỏi cao hứng nhảy nháy vài cái, đột nhiên nhớ ra rượu của nó vẫn còn trong bụng Tửu Hồ Lô, đành phải dùng hết sức bay lên nóc nhà.

Ầmmmm ———

Mấy cành trúc khăng khiu chống đỡ mái nhà được lợp bằng cỏ tranh làm sao có thể trụ được sức mạnh của quả trứng, trứng ngã xuống nhưng không biết thu lại lực của mình chứ? Ngay lập tức tạo ra một lỗ thủng to tướng trên nền nhà, dư uy vẫn còn nhiều, trúc xanh dựng nhà ầm ầm đổ xuống.

Bụi mù giăng tứ phía, quả trứng nằm giữa đồng hoang tàn lụi liều mạng giây giũa, lại phát hiện ra mình một chút cũng không nhích được, chỉ còn cách ngoan ngoãn nằm chờ Huyền Thanh về nhà cứu nó ra khỏi đồng lộn xộn này.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6: CHUYỆN KÌ LẠ NHẤT.

Thân là Thiên Tiên, sự đệ của Huyền Thanh đối với Tiên Cầm Tiên Thú thập phần am hiểu, nhất là giai đoạn ấp trứng và vài giai đoạn quan trọng, nhưng Huyền Thanh càng nghe càng cảm thấy không một chút thú vị, hơn nữa nghe sự đệ nói Trứng Tiên tự mình có ý thức thì càng phải chú ý cẩn thận, nếu vô tình làm vỡ sẽ gây hội thương nguyên khí, rất dễ bị chết non, nhưng quả trứng kia của hần mỗi lần té lăn ra đất đều rất là vui vẻ a.

Huyền Thanh vẫn giả vờ gật gù ra chiều hiểu ý, từ đầu đến cuối không kể lại chuyện mình trong lúc say rượu vô tình “nhặt được” một quả Trứng Tiên kim cương bất hoại, ngẫu nhiên hỏi vài vấn đề nhỏ nhặt, đều được sự đệ tận tình giải đáp.

“Sự đệ, nếu có một quả Trứng Tiên bị rơi xuống đất nhưng không bị vỡ thì nó thuộc loại Tiên Cầm gì?”

“Theo ta biết, không có quả Trứng Tiên nào rơi xuống đất mà không bị vỡ cả.” Huyền Khải đáp lại hắn, nhin không được liền gạ hỏi: “Sư huynh, người thường ngày chỉ hướng chỗ của ta mà gạ gẫm uống rượu, hôm nay lại vô duyên vô cớ bay đến Tam Bảo Điện, lại không thấy Tử Hồ Lô của người đâu?”

Huyền Thanh theo thói quen đưa tay lần tìm Tử Hồ Lô vẫn luôn được giắt trên thắt lưng, trống không, rồi sau đó thu tay lại bày ra vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, thần nhiên nói hai chữ: “Quên rồi!”

Một con sâu rượu như sư huynh đây mà lại quên mang theo Tử Hồ Lô sao? Huyền Khải thầm nghĩ: Trong chuyện này nhất định có huyền cơ gì đây! Liền phát tay một cái, xuất hiện một vò Tiên Nương ngàn năm, ném cho Huyền Thanh, hắn im lặng không nói gì, hương thơm bay xa tận mười dặm, nhưng vẫn không bằng một góc Tiên Nương ngàn năm.

Huyền Thanh không giống như trước đưa mũi hít hít một hơi, mà lại một lần nữa im lặng không nói, biết rõ thái độ làm người của hắn Huyền Khải liền tròn hai mắt.

“Sư huynh, người có biết tại sao chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều hơn không?”

“Hả? Có sao?” Huyền Thanh nghe không hiểu liền hỏi lại.

“Sư huynh không uống rượu chính là chuyện kì lạ nhất đó! ”

“Tại vì vừa có thêm một tử hữu(1).”

“Sư huynh, vị tử hữu này của người quả thật không đơn giản nha! Cứ nhiên lại khiến cho sư huynh để dành rượu cho hắn.”

Huyền Khải minh bạch được mọi chuyện, nhưng miệng Huyền Thanh vẫn như trai ngọc nạy cỡ nào cũng không ra, lập tức chuyển đề tài, hỏi: “Thất Sắc Linh Lộc kia của người đâu rồi?”

“Ta đã nói với người một trăm lẻ tám lần rồi, là Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, nó chính là hậu duệ của Thọ Tinh Tọa Kỵ(2), không phải là một con Thất Sắc Linh Lộc bình thường đâu.” Huyền Khải buồn bực không thôi liền chỉnh sửa lại lời của hắn.

“A~Nguyên lai là Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc.” Huyền Thanh gật gù như bừng tỉnh đại ngộ, ngẩng lên sắc trời, “Vừa đi đã hết một ngày, ta phải trở về, vò rượu này ta sẽ mang theo.”

“Đi sớm về sớm, lần nào người đến đây cũng lấy của ta mấy vò rượu. Lần này, người chỉ lấy một vò, ta còn không lập đàn cảm tạ trời đất sao?!” Huyền Khải không chút khách liền phát tay đuổi khách.

“Lần tới sẽ mang theo vị bằng hữu đó tới cho người gặp mặt.”

“Bằng hữu? Thật là hiếm thấy nha! ”

“Không bằng Thất Sắc Linh Lộc của người!”

“Là Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc!”

Huyền Thanh nhảy lên đám mây, bật cười hô hô rồi bay đi.

... ..

(1) Tử hữu: Bạn rượu.

(2) Thọ Tinh Tọa Kỵ: Thú cười của Thọ Tinh.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7: TỰ LÀM TỰ CHỊU.

Nhìn tòa Trúc Cư sụp đổ trước mắt, Huyền Thanh không khỏi hoài nghi: Có phải mình vào nhầm nhà rồi không?! Nhìn kết giới bảo hộ, vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì, một chút dấu hiệu của sự xâm phạm

cũng không có, thế thì tại sao Trúc Cư lại trở thành một đồng trúc tử lộn xộn ngổn ngang vậy a~~? Lại càng không thấy bóng dáng của quả trứng đâu.

Huyền Thanh lòng đầy nghi hoặc đi đến tán cây Hòe già, cành lá rung lao xao, giống như tiếng người đang nói chuyện, lão Hòe già tuy chưa thành tinh nhưng đã tu xuất hồn phách, đem chuyện quả trứng vì muốn uống rượu nên đã phá sập Trúc Cư nhất nhất hướng Huyền Thanh mà tố cáo.

Huyền Thanh gật đầu, thuận tay huy hạ phát trần, trong nháy mắt Trúc Cư khôi phục lại như ban đầu, còn quả trứng do đợi hần quá lâu nên đã sớm phì phò ngái ngủ, tiếng ngáy yếu ớt khiến cho Huyền Thanh ngao ngán lắc đầu.

Huyền Thanh mở nắp vò rượu ra, không chút khách khí đổ rượu lên người quả trứng, trứng đang khoan khoái ngủ bỗng nhiên cảm giác được từng trận Tiên Linh Chi Khí đang thấm vào cơ thể mình, trong lúc nửa tỉnh nửa mê men theo Tiên Linh Chi Khí chậm chậm tiến vào vò rượu, bán nổi bán chìm ngâm mình trong đó rồi tiếp tục ngủ say.

“ . . ”

Huyền Thanh vốn định dùng rượu để đánh thức nó dậy, ai ngờ lại nhìn thấy cảnh dở khóc dở cười này, hần mỗi ngày tiêu tốn năm canh giờ để dẫn Tiên Linh Chi Khí đến giúp nó ấp trứng, nhưng nó vẫn cũ không biết cách hấp thu Tiên Linh Chi Khí, nếu cứ tiếp tục như thế này hần chỉ còn nước uống rượu thường cả đời mà thôi, rượu của nhân gian làm sao có thể so sánh với quỳnh tương ngọc dịch của Tiên Giới chứ?

“Ai, cuộc sống thật gian nan mà! Đản! Người mau mau xuất thế đi a

”

Ngâm mình trong Tiên Nhược ngàn năm tràn ngập Tiên Linh Chi Khí, trứng hoàn toàn không nghe thấy tiếng thở dài ai oán của Huyền Thanh, cuộn tròn người lại rồi đi vào mộng đẹp, trong mơ nó thấy có người mang nó ra ngoài, nhẹ nhàng đặt nó vào ổ chăn bông mềm mại, Tiên Linh Chi Khí ấm áp, giăng xung quanh, nó cọ cọ vào tay người nọ, người nọ thấy thế liền đưa tay sờ nó, cảm thấy vô cùng dễ chịu nó tiếp tục cọ mình vào tay hần, quyết không để hần buông nó ra.

Ta nhảy ta lại nhảy! Ta xoay ta lại xoay! Ta lăn ta lại lăn!

Ngay sau khi tỉnh dậy, quả trứng liền lấy phát trần, vũ khí kiêm dấu hiệu nhận biết thân phận đạo sĩ của Huyền Thanh, ra chơi đến không biết trời trăng là gì, hần thấy vậy liền ho khan vài tiếng, ý bảo: Người cũng vừa vừa phải phải thôi chứ!!

Trứng cầm lấy phát trần múa múa vài đường rồi quăng qua chỗ khác, đứng lên mu bàn tay của Huyền Thanh, quả trứng màu hồng nhạt thân thiết cọ cọ vào tay hần.

Tuyệt chiêu làm nũng này của nó lúc nào cũng hữu dụng, Huyền Thanh luôn bị chiêu ấy “đánh” thua không biết bao nhiêu lần, lập tức gờ cờ trắng đầu hàng, “Được rồi! Được rồi! Người muốn chơi thì cứ lấy mà chơi đi, đừng có hờ ra là sử dụng chiêu này!”

Trứng hò reo phấn khích, phát trần lại một lần nữa trở thành đồ chơi trong tay nó.

Huyền Thanh ai oán thở dài, lão thiên gia aaaa~~Khi nào thì người mới để cho con tửu quỷ này tỉnh rượu đây aaaa? Nó đã cầm phát trần bát nháo suốt một đêm rồi đó!!

Một vò Tiên Nhược trăm năm đổi lấy kết quả như thế này đây, Huyền Thanh cảm thấy cuộc sống sau này của mình chỉ gói gọn vào bốn chữ “Tự làm tự chịu”.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8: LƯU MANH DẪN LƯU MANH ĐI CƯỚP CẠN.

Ngày hôm đó, Huyền Thanh ngồi ngay ngắn trên ghế, quả trứng vừa học được một trò chơi mới bỗng cảm thấy bầu không khí trở nên phi thường nghiêm túc, không khỏi đứng thẳng người.

“Đản.” Ngừ khí của Huyền Thanh cũng trở nên nghiêm túc, âm trầm hữu lực.

Quả trứng nhu thuận liền nhảy lên đùi hắn.

“Bây giờ, ta mang ngươi đến Tiên Giới gặp sư đệ của ta, hắc đạo hiệu Huyền Khải, là một Thiên Tiên, người vô luận như thế nào cũng phải vì ta giành lại chút thể diện, khiến cho ta hãnh diện trở về.”

Tiên Giới? Sư đệ? Thiên Tiên?

Quả trứng nghe thấy cái hiểu cái không liền nhảy xuống đất trịnh trọng đáp ứng hắn.

Sau đó, Huyền Thanh giương cao phát trần, trứng liền nhảy lên vai hắn, một người một trứng cưỡi mây rời đi, mục tiêu thẳng tiến —— Tiên Giới!

Lão Hòe già sau khi nghe xong cuộc đối thoại của bọn họ một chữ cũng không bỏ sót, cảnh lá lay động, lão nhận được sự che chở của Huyền Thanh nên mới có thể bình yên tu luyện suốt mấy trăm năm qua, thập phần hiểu rõ tính cách của Huyền Thanh, bởi vì hắn không có một con Tiên Cầm Tiên Thú nào nên mỗi khi nhìn thấy đồng Tiên Cầm Tiên Thú của sư đệ lại canh cánh trong lòng, chung quy là muốn lấy lại một chút thể diện, thời cơ đã tới, nói là đến gặp sư đệ, không bằng nói hắn đi điều võ dương oai thì đúng hơn.

Lão Hòe già lau mồ hôi lạnh, một tên Tán Tiên, một quả trứng, một tên Thiên Tiên, thật là muốn làm như không quen biết bọn họ.

Huyền Khải cung kính chờ đợi đã lâu ngày sốt ruột đi qua đi lại vài vòng, chợt thấy một đóa Bạch Vân ở trên trời chậm chậm bay tới, hắc y đạo sĩ an tọa trên mây, không thấy vị “Bằng hữu” kia đâu, ngược lại trên vai hắn khi không lại xuất hiện một quả trứng phi thường kì lạ.

“Sư huynh, người lại định giở trò gì vậy?” Huyền Khải bất giác chỉ về hướng quả trứng quái gở kia, tuy rằng có hơi lớn một chút, hơi trắng một chút, lại còn đứng trên vai sư huynh, nhưng mà —— Trứng vẫn là trứng, cho dù có lớn có trắng, đứng trên vai sư huynh, thì nó vẫn là một quả trứng aaa!

Huyền Thanh chỉ cười không ta tiếng, nhìn trứng nói: “Người xuống trước đi.”

Bịch!

Trứng từ trên cao nhảy xuống, hoàn toàn không một chút tổn hao mà đỉnh lập trước mặt Huyền Khải.

“Quả nhiên không bị vỡ!” Huyền Khải nhất thời kêu to, nâng quả trứng lên cẩn thận quan sát, không thấy một cái khe rãnh nào, lấy tay gõ gõ, “Lần đầu tiên trong đời ta được nhìn thấy một quả trứng kiên cố như vậy nha! Ta phải lấy về nghiên cứu một chút.”

Vừa mới xoay người, Huyền Thanh liền vung phát trần ngăn hắn lại, “Sư đệ, ta và người đều là đồng môn sư huynh đệ, vốn không nên ta người phân chia, cái này đã là quá khách khí rồi, nhưng mà quả trứng của ta rõ ràng không muốn theo người trở về “nghiên cứu một chút”.”

Huyền Thanh vừa nói vừa liếc nhìn quả trứng, quả trứng lập tức hiểu được ý tứ của hắn, ngọ nguậy đứng lên, từ trong tay Huyền Khải nhảy ra, trở về bả vai của Huyền Thanh.

Phát trần mềm mại vỗ về quả trứng, Huyền Thanh cười tí mắt giới thiệu về nó: “Đây là quai đản(1) nhà ta, là vị bằng hữu mà lần trước ta đã kể với người, cũng là tửu hữu của ta.”

Quả trứng phi thường ngoan ngoãn cọ cọ vào mặt Huyền Thanh, thỏa mãn cái thói hư vinh của hắn.

... ..

(1) Quai đản: Trứng ngoan.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9: BỊ CƯỚP CẠN, KHÓC KHÔNG RA NƯỚC MẮT!

Huyền Khải liền nở nụ cười xảo trá, “Sư huynh, cho ta mượn một ngày đi! Lần trước, người không phải nhìn trúng Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộ của ta hay sao? Ta cho người mượn, không trả lại cũng được.”

Phất trần tiếp tục xoa xoa đầu quả trứng, Huyền Thanh tựa tiểu phi tiểu, nói: “Sư đệ, người thật là hào phóng nha!”

“Đúng vậy!! Đúng vậy!! Thân là sư đệ tất nhiên phải hào phóng với sư huynh rồi! Đồ ăn thức uống, Tiên Cầm Tiên Thú, chỉ cần sư huynh coi trọng thì cứ việc giữ lấy mà dùng.” Huyền Khải gật đầu lia lịa, tâm can ngứa ngáy không yên dán mắt nhìn Huyền Thanh cùng quả trứng khanh khanh ta ta vô cùng hạnh phúc, không biết áp xong thì sẽ nở ra gì, thật muốn lấy về nghiên cứu!

Huyền Thanh gõ vào quả trứng, “Trứng ngoan~~Sư đệ đã lên tiếng như vậy thì người vào đó xem cái gì xài được thì cứ lấy ra đây, đừng khách khí với hần, khách khí với hần chính là khiến mình chịu thiệt thòi.”

Quả trứng cọ vào mặt hần một lần nữa, phấn khích nhảy xuống đất, đi chọn vật phẩm mà mình ưng ý.

Đột nhiên, Huyền Khải nảy sinh một loại dự cảm không tốt, sắp có chuyện rồi: Sư huynh nói là tới đây khoe quả Trứng Tiên mà hần vô tình nhặt được, nhưng lại nhân cơ hội này mà ra sức bóc lột mình.

Hần có chút hối hận vì những lời hào ngôn khi nãy của mình.

“Sư huynh. . .”

Huyền Thanh ngồi xuống, nhàn nhã rót cho mình một chén rượu, phi thường đắc ý, hỏi: “Thế nào? Hối hận rồi sao?”

“Quả trứng kia của người có phải là rất. . . Rất. . .” Huyền Khải châm chước dùng từ.

Huyền Thanh liếc nhìn đồng vật phẩm bị quả trứng đẩy ra ngoài, bắt đầu giả vờ hồ đồ, “Rất. . . Rất. . . Rất cái gì?”

“Đúng là chủ nào trứng nấy mà! ” Huyền Khải bày ra vẻ mặt đau khổ, thật sự đúng là: Chủ như thế nào dưỡng ra trứng như thế đó, liếc mắt nhìn một cái, thật là kì lạ nó chỉ đi một vòng, cư nhiên có thể đẩy ra năm mươi sáu bình Tiên Nhưỡng trân quý, ***g áp Bát Mai Tiên Đan, một trăm lẻ tám viên Tiên Đơn vừa mới ra lò, vô số kỳ trân dị bảo, vô số tiên thảo. . . Đếm hoài không hết.

Huyền Khải tức muốn phun máu ra ngoài, quả trứng kia rốt cuộc làm sao biết được nơi mà hần cất giấu bảo bối? Ngoại trừ những Tiên Đồng trong cung ra, thì chỉ còn mỗi lão sư huynh giả vờ hồ đồ này biết, không cần nói cũng hiểu, kẻ chủ mưu sau lưng là ai.

Đợi đến khi nhìn thấy quả trứng oai phong lẫm lẫm đứng trên đầu Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộ từ phía xa đi đến, Huyền Khải thối lui mấy bước, “Sư huynh, người. . . Người. . .” Hớp một hơi lạnh khí rồi nói tiếp, “Người cư nhiên đến đây cướp cạn.”

“Sư đệ, chính người đã nói ta coi trọng cái gì thì lấy cái đó, lấy ít cũng là lấy, lấy nhiều cũng là lấy nha!”

Huyền Khải thống khổ ôm lấy ngực, “Lão thiên gia aaa

Người thật là bất công mà! Cùng là khai sơn tổ sư Huyền Cơ Đạo Môn, nhưng tại vì người, mà Nhân Tiên đều cho rằng Huyền Cơ Đạo Môn của chúng ta tổng xuất ra toàn Yêu Đạo.”

Huyền Thanh không thèm để ý đến Huyền Khải đang gào khóc bên cạnh, chỉ âm ừ gật gù cho qua, thuận tay nâng chén rượu đổ lại vào bình, đi tới Bạch Vân, đem vật phẩm chất lên mây, quả trứng cũng nhảy lên theo, đẩy đẩy ***g áp Bát Mai Tiên Đan, muốn chất nó lên cùng với những vật phẩm khác, Huyền Khải cùng Huyền Thanh kinh hãi lao tới đón lấy Bát Mai Tiên Đan, sợ lỡ tay làm vỡ chúng.

“Vất vả lắm ta mới thu thập đủ Bát Mai Tiên Đan nha!”

“Trứng ngoan~~Đừng đẩy nữa, người không thích Bát Mai Tiên Đan thì chúng ta đổi cái khác, có được không?! “

Trứng nghe xong liền dừng lại, nhìn Bát Mai Tiên Dẫn sợ đến mức co rúm người lại, nó liền nhảy qua trái nghĩ nghĩ, nhảy qua phải nghĩ nghĩ, rồi lại nhảy đến chỗ Bát Mai Tiên Dẫn nghĩ nghĩ, nếu đẩy tiếp nhất định sẽ bị vỡ, dù sao thì nó cũng dứt khoát không cho phép Huyền Thanh áp bọn chúng, vậy thì đổi cái khác đi.

“Sư huynh, vài ngày nữa ta gửi tặng ngươi hai mươi bình Tiên Nương, ngươi đem Bát Mai Tiên Dẫn trả lại cho ta đi, ta không cần trứng của ngươi nữa.” Huyền Khải trái tim không chịu nổi sự đả kích quá lớn này liền khổ sở van xin, quả trứng kia đúng là ngang ngược mà, Bát Mai Tiên Dẫn bị ức hiếp quả thật rất đáng thương, hắn vô cùng lo lắng.

Huyền Thanh toát mồ hôi lạnh nhìn quả trứng nhảy lên vai mình, vội vàng đáp ứng, huyền Khải cuống quýt leo lên mây ôm Bát Mai Tiên Dẫn đáng thương trở về, lệnh cho tiên đồng đuổi các Tiên Cầm trở về tổ.

Trên đường về nhà, quả trứng nhìn năm mươi sáu bình Tiên Nương mà phần khích vô cùng nhảy tới nhảy lui, Bát Mai Tiên Dẫn vụt khỏi tầm tay Huyền Thanh có chút tiếc nuối, khóc không ra nước mắt, xách Tửu Hồ Lô lên giữa đầu hộp một hơi, tửu hương tràn ngập, quả trứng tiến đến bên miệng của hắn, cái vỏ trơn láng cọ cọ vào môi hắn, nũng nịu đòi uống rượu.

Huyền Thanh —— Thua rồiiiii!!!

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: TIỂU CÔNG BỎ NHÀ ĐI BỤI.

Quả trứng nhảy vào lòng bàn tay Huyền Thanh, dùng pháp lực nhỏ nhoi của mình mang Tiên Nương trong Tửu Hồ Lô xuất ra ngoài, đắm chìm trong Tiên Linh Chi Khí, quả trứng phần khích đảo đảo vài vòng, cho đến khi giọt rượu cuối cùng trong bình hóa thành nước lã, nó mới lắc lắc người, cọ cọ vỏ trứng ướt át lên mặt Huyền Thanh lấy lòng.

Nâng quả trứng lên, Huyền Thanh vô ngữ hỏi trời cao, sau đó thở dài: “Tại sao lúc nào ta cũng bắt lực trước con tửu quỷ này vậy nè?”

Bạch Vân vừa đáp xuống, trứng vội vàng ôm lấy bình rượu, dùng sức đưa xuống đất, Huyền Thanh thỉnh thoảng lại vung phát trần đồ lấy bình, phòng khi trứng lỡ tay làm rơi xuống đất.

Quả trứng cần mẫn đặt bình rượu lên thạch bàn dưới tán Hòe già, rồi lại lẩn xấn trở lại đám mây, tiếp tục công cuộc khuân vác Tiên Nương. Đây cũng là dịp giúp nó phát huy hết tinh lực dư thừa, Huyền Thanh thoải mái ngồi xuống, vỗ vỗ đầu Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hơn ba trăm tuổi.” Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc phát ra thanh âm yêu kiều giống hệt nữ tử.

Sau khi quả trứng nghe được liền dừng động tác lại, “Bịch! Bịch!” nhảy lên đùi Huyền Thanh, nghiêng người nhìn xuống Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, sau đó lượn một vòng xung quanh, ý tứ không nói cũng hiểu. Huyền Thanh lại làm như không hiểu, vuốt ve nó, nói với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc chẳng hiểu vì lý gì lại đứng lui về phía sau: “Người trước hết cứ ở đây đã, rau quả tươi ngon quanh đây không thiếu, cứ tự nhiên ăn.”

Quả trứng nghe thấy hắn đồng ý giữ lại Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, liền nhảy lên phản đối, Huyền Thanh dùng phát trần đồ lên đầu nó, “Phản đối không hiệu lực.”

Trứng xoay người, lập tức nhảy đến trước mặt Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, nhảy ba cái thật mạnh, tỏ vẻ bất mãn với nó, rồi lại đứng trước mặt Huyền Thanh nhảy tiếp ba cái thật mạnh, cũng tỏ vẻ bất mãn đối với hắn, sau đó tức giận hướng viện môn mà nhảy đi, thấy Huyền Thanh không đuổi theo, nó đứng trước cửa nhảy thêm ba cái thật mạnh tiếp.

Cư nhiên không đuổi theo nó, nó bỏ nhà đi tìm đường chủ mới cho biết, hừ!

Quả trứng hạ quyết tâm, vừa muốn đi, thì chợt nhớ tới năm mươi sáu bình Tiên Nhưỡng, nó không thể mang theo nhiều như vậy, liền quay đầu lại đẩy ra một bình cùng nhau “hành tẩu giang hồ”.

Một lúc lâu sau, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhin không được liền hỏi Huyền Thanh: “Người không chạy theo nó sao?”

Huyền Thanh cười ha hả vài tiếng rồi trả lời: “Chờ nó đi xa đã, ta đuổi theo cũng không muộn, tính khí của nó lúc nào cũng vậy, tương lai của ta nhất định sẽ vô cùng phiền toái.” Tính chiếm hữu của quả trứng này thật quá mức mãnh liệt, hẳn thật sự chịu không nổi, đây cũng là lúc dạy dỗ nó.

“Nhưng mà. . .”

Lão Hòe già cằn lá lay động ý bảo Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc không cần lo lắng, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc liền đi đến nằm dưới tán cây, không thềm nói nữa.

Lại một lúc sau đó, Huyền Thanh không chút hoang mang liền đứng dậy đuổi theo quả trứng.

Chờ thân ảnh của hắn khuất xa, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc mới ngẩng đầu lên nói: “Quả trứng kia không phải là một quả Trứng Tiên bình thường, hình như là. . .”

Lão Hòe già làm động tác: Đừng nói nữa, nói với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc: Xem như cái gì cũng không biết, Huyền Thanh chưa từng đối với vật gì mà nhiệt tình như vậy, hãy để cho hắn cao hứng thêm vài ngày nữa.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc gật đầu hiểu ý.

Đi xa như vậy, mà Huyền Thanh vẫn không thềm đuổi theo nó, nó nhất định sẽ tìm được dưỡng chủ mới, nhất định sẽ khiến cho hắn tức phun máu chết luôn! Trứng một bên nghĩ ngợi một bên đẩy đẩy bình rượu, đường đi xa xôi quả trứng vừa đi vừa thở phì phò.

Đúng lúc này, nó nhìn thấy một đóa Tường Vân Tử Sắc lướt qua, một vị Tiên Nhân Tiên Khí phiêu phiêu vừa thấy đã động lòng, quả thật là một dưỡng chủ không tồi.

Quả trứng ném bình rượu sang một bên, phóng thẳng lên trời, xuất hiện trước mặt vị Tiên Nhân.

Vị Tiên Nhân sững sốt, dừng lại, khó hiểu nhìn quả Trứng Tiên đáng ra phải ở trong ***g ấp này.

Quả trứng xoay xoay vài vòng giữa không trung, sau đó lật người bổ nhào xuống, lặn lặn một vòng. . . Làm ra đủ loại động tác dễ thương, dụ dỗ vị Tiên Nhân hãy mang nó về nhà.

“Cha mẹ của người đâu?” Vị Tiên Nhân nhẹ giọng hỏi.

Trứng lắc lắc người, tỏ vẻ không biết.

“Người không có cha mẹ vậy thì theo ta tu hành đi.”

Đạt được mục nhưng trứng lại ngập ngừng do dự, ngoái đầu nhìn lại phía sau, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Huyền Thanh đâu, nó thất vọng nhảy lên vai vị Tiên Nhân, không giống như trước kia mè nheo làm nũng, mà ngược lại ủ rũ nằm vật xuống.

Tiên Nhân vừa định bay đi, đột nhiên một tiếng la thất thanh từ đằng xa vọng lại: “Tên gia hỏa kia mau đứng lại cho ta! Thả trứng của ta xuống!”

Vừa quay đầu lại, thì một Tán Tiên cười mây lao đến với tốc độ ánh sáng, chớp mắt đã giành lại được quả trứng, người này chính là Huyền Thanh.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11: THIÊN NGỤC.

“Trứng ngoan aaa~~Người như thế nào lại có thể tùy tiện đi theo người lạ vậy hả? Muốn đi thì cũng phải đi theo ta chứ!!!”

Quả trứng nghe xong, lập tức nhớ tới chuyện hần không thèm đuổi theo mình, liền xoay người nhảy lên vai vị Tiên Nhân kia, Huyền Thanh vội vàng giữ lấy nó, mềm giọng năn nỉ: “Không phải ta đã đuổi kịp rồi sao? Đừng giận nữa mà!! Đi!! Chúng ta về nhà rồi bát nháo, đừng liên lụy đến người vô tội.”

Trứng giả vờ giãy giụa vài cái, làm ra vẻ không cam tâm nằm trong tay hần. Huyền Thanh đặt nó trên vai, rồi vội vàng thi lễ với vị Tiên Nhân: “Vị bằng hữu này, vừa rồi ta có hơi nóng vội, mong đồng đạo thứ lỗi.”

“Mâu thuẫn giữa các người đã được tháo gỡ, ta cũng yên tâm, xin cáo từ.” Vị Tiên Nhân mỉm cười gật đầu, bước lên Tường Vân tử sắc bông bành lướt đi.

Lúc này, Huyền Thanh đã thu lại nụ cười ôn hòa, vẻ mặt vui mừng, “May là ta đến kịp lúc, nếu người bị mang đi, ta sợ rằng sẽ mất luôn người.”

Hần yêu thương vỗ về quả trứng, trứng chui vào lòng bàn tay của hần, mặc cho hần thỏa sức vuốt ve, hưởng thụ sự sung ái của Huyền Thanh.

Tường Vân Tử Sắc đáp xuống Thiên Ngục, nơi giam giữ trọng phạm của Tiên Giới, vị Tiên Nhân đi vào cấm địa nơi sâu nhất của Thiên Ngục, một thạch trụ màu trắng bán trong suốt cao ngút tận trời xanh, vậy nên có tên là Xanh Thiên Trụ.

“Ngao Phóng.”

Y gọi một tiếng, Thiên Ngục tĩnh lặng không một tiếng người đáp lại, định bụng bước đến một bước, bỗng nhiên mặt đất chấn động xuất hiện một cỗ băng trùy khiến cho y đình chỉ cước bộ, y không biết phải làm sao, liền nói: “Đã qua hàng nghìn năm, vì sao người luôn cự tuyệt, không cho phép ta đến gần?”

Thiên Ngục vẫn như cũ, không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng xiềng xích vạn năm được đút bằng hàn thiết xuyên qua da thịt, tiên huyết lâm li uồn lượn rơi hạ tiêm nhiễm thạch trụ, tiếng “Tí tách!” khiến tâm can người ta trở nên lạnh buốt, ***g ngục đau đớn thất lại không chịu được.

Giọng nói trầm thấp có chút khàn đặc lạnh lùng phun ra một chữ. “Cút!”

“Ngày mai, ta sẽ lại đến.” Vị Tiên Nhân thở dài một tiếng rồi rời đi.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: TỬU PHẨM CÓ CHỖ NÀO KÌ DIỆU?!

Hoàng hôn dần xuống, ánh chiều tà đỏ rực càng khiến cảnh sắc của Thiên Ngục tử khí trầm trầm, càng lộ vẻ tiêu điều, Xanh Thiên Trụ trợ trợ cứ ngày lại qua ngày, đêm lại qua đêm tiêm nhiễm huyết sắc, không biết đến năm nào, tháng nào mới có thể kết thúc.

Quả trứng đi đến gần Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc chậm chậm thối lui về phía sau, không biết quả trứng định làm gì nó.

Quả trứng nhìn Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, chiếc sừng dài, hai tai thẳng đứng lay động, đôi mắt tròn xoe, còn có Thất Sắc Mai Hoa phủ đầy trên lông.

Huyền Thanh muốn chúng nó từ nay về sau hảo hảo sống cùng nhau, nhưng lỡ như sau này nó nở ra không được khả ái xinh đẹp như Thần Lộc kia thì sao?! Nó nhất định sẽ không được sung ái nữa.

Đây đúng là một đối thủ đáng gờm.

Cảm giác nguy cơ đang đến gần, quả trứng hoang mang rối loạn vội vàng vàng hướng hậu viện Trúc Cư mà nhảy, hậu viện của Trúc Cư cách đó không xa là một vườn Tiên Thảo do Huyền Thanh xây dựng, gieo trồng đủ loại Tiên Thảo.

Bản năng của động vật mách bảo với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc rằng: Quả trứng kia không phải là một quả Trứng Tiên tầm thường, một lát sau lại thấy quả trứng phát ra ánh hồng quang giúp một gốc Tiên Thảo trở về, ngay lập tức đại chấn nhất khiêu.

Giỏi quá! Thật giống Huyền Thanh lúc mang Tiên Linh Chi này từ Tiên Giới về đây để trồng bồi dục thành tinh...Cơ mà...Tên tiểu gia hỏa kia, cái này không ăn được aaa! Lão Hòe già vội vàng đóng cửa cửa sổ, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cảm giác được lời nói của lão truyền đến, vội vàng lắc đầu cự tuyệt.

Quả trứng đem Tiên Linh Chi đuổi về Vườn Tiên Thảo, trở lại Trúc Cư lôi ra Tiên Nương tiểu bảo bối của mình ra, nhảy lên phá phong khẩu nơi miệng bình, đưa cho Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhấm nháp một chút.

Tửu hương xộc vào mũi, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhin không được với đầu vào ném một hơi, liếm liếm miệng, cúi xuống uống tiếp.

Ngày thường nhìn Huyền Thanh trầm mê trong men rượu, lão Hòe già vẫn tò mò không hiểu đến tột cùng rượu có chỗ nào kì diệu, vươn một cái rễ già tham tiến vào bình rượu, một tư vị nóng bỏng mà sáng khoái thẳng hướng toàn thân mà bộc phát, lâng lâng bay bổng hết như đang bay lượn trên trời... Ầm! Lão Hòe già say đến nỗi ngã chổng rễ lên “Đùng!” xuống đất, quả trứng trốn không kịp, bị lão đè dưới thân giấy giụa không ngừng.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cũng say lão đảo đi đi lại lại vài bước, tứ chi mềm nhũn.

Quả trứng buồn bực không thôi, đành nằm yên chờ Huyền Thanh tới cứu.

Tiếng động lần này lớn đến nỗi khiến cho Huyền Thanh đang ngồi thiền phải tỉnh dậy, hần ngồi xổm xuống, buồn cười nhìn quả trứng, “Tửu phẩm đúng là không tồi nha, chỉ có người say thích nhảy qua nhảy lại, bát nháo khiến cho ta không một phút bình yên.” Phất trần như cười trên nỗi đau của người khác xoa xoa đầu nó, lập tức nhắc lão Hòe già lên một cách dễ dàng.

Quả trứng liền chơi xấu bay đến ôm lấy phất trần mà đu qua đu lại, không chịu nhận lỗi.

“Trở vào Trúc Lung đi.” Huyền Thanh ném phất trần qua một bên, trứng thuận thế té nhào ra đất rồi chui xuống gầm bàn trốn đi, không chịu quay về Trúc Lung.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: LƯU MANH GẶP ĐẠI KIẾP?!

Huyền Thanh khoanh tay mỉm cười xấu xa nói: “Nên trừng phạt một quả trứng không biết nghe lời như thế nào đây?! Ta biết rất nhiều cách nha! Trứng chiên, trứng xào, trứng rán, trứng hấp, người chọn cái nào?! “

Cái nào cũng bị ăn, trứng tình nguyện chọn lấy hình phạt riêng cho mình, nó nhảy lên bả vai của Huyền Thanh, nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt hắn, Huyền Thanh theo thói quen xoa xoa đầu nó, nó liền không chút do dự nhảy thẳng vào bình rượu, “Bôm!”.....Chờ say rượu rồi chết.

“ . . . ”

Thấy quả trứng trôi lên mặt “rượu”, không biết tại sao da mặt Huyền Thanh bỗng run lên từng trận, nó rõ ràng nghe lời hắn, tiếp nhận hình phạt nha! Huyền Thanh vì cớ gì lại không cao hứng? Có nên an ủi nó một chút không nhỉ?

Quả trứng luyến tiếc Tiên Nhưỡng, biểu tình của Huyền Thanh càng làm nó thêm lưu tâm, nó bay ra khỏi bình rượu, trái phải nhìn Huyền Thanh một cái, bỏ nhào lên đầu hắn rồi lộn vài vòng trên đó.

Huyền Thanh bị nó đánh bại, bất đắc dĩ đưa tay đỡ lấy Thái Dương.

Nhà có bảo bối, có tức giận cũng không được phàn nàn.

Lão tổ tông của chúng hầu tử là một con Tuyết Linh Hầu đắc đạo thành tiên, biết được tin có kẻ cả gan đến Hầu Sơn đánh cắp Hầu Nhi Tử, định bụng giáo huấn cho tên đạo tặc kia một bài học, ngờ đâu đám hầu tử hầu tôn chẳng những không lôi cổ được hắn về đây, ngược lại toàn bộ gia bảo vốn liếng đều bị hắn cuỗm đi sạch sẽ.

Chúng hầu tử vừa thấy lão tổ tông quay về, ngay lập tức khóc đến hôi thiên địa ám, liền đem chuyện tên Tán Tiên không biết danh tính kia đột nhập Hầu Sơn ăn cắp Hầu Nhi Tử nhất nhất hướng lão tổ tông mà kể lể, kể luôn chuyện quả Trứng Tiên ngang ngược thưởng cho chúng nó mỗi đứa một cục u trên đầu.

Tuyết Linh Hầu giận dữ hỏi, “Rốt cuộc là tên Tán Tiên phương nào, dám đến Tiên Sơn của Tuyết Linh Hầu ta mà giở trò trộm cắp, mau nói cho ta biết tên Tán Tiên kia ăn mặc như thế nào, từ hướng nào bay đến đây, ta sẽ hảo hảo đi tìm hắn, nhất định giáo huấn cho hắn một trận!”

Chúng hầu tử vô cùng mừng rỡ, hoa tay múa chân loạn xạ ngẫu miêu tả ngoại hình của tên Tán Tiên kia, rồi chỉ hướng mà hắn bay đến trộm rượu.

Tuyết Linh Hầu cầm Thiết Chủy bay đi tìm tên Tán Tiên trộm rượu.

Trước đó, Huyền Thanh cùng quả trứng mỗi người một ly nhắm nháp Tiên Nhưỡng, đột nhiên mí mắt phải giật liên hồi.

Huyền Thanh bấm ngón tay tính toán, nhưng chỉ tính ra hôm nay có Tai, mà Tai này nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ.

“Chắc chắn, đúng là nghiệt do ta tạo ra, đành phải chờ thượng thiên giáng đại họa xuống.”

Huyền Thanh không đem kết quả vừa tính để trong lòng, hắn bưng chén rượu lên miệng, trong chén rượu của quả trứng lúc này chỉ còn là nước lã, nó liền đẩy đẩy chén rượu không về phía Huyền Thanh, nó muốn uống thêm rượu aaa

~~Huyền Thanh lắc lắc bầu rượu, không còn gì cả, chén rượu trong tay hắn chính là chén cuối cùng.

Vỏ trứng ửng hồng đẩy đẩy chén rượu không về phía Huyền Thanh.

Huyền Thanh cố ý đem chén rượu giấu phía sau tay áo, xua tay nói: “Người uống xong chén của người rồi, chén này là chén của ta aaa.”

Tiếp tục đẩy đẩy chén rượu không, quả trứng bày ra vẻ tội nghiệp.

“Chúng ta mỗi người một nửa, muốn uống tiếp thì để ngày mai đi.” Huyền Thanh nhin cười, khẩu khí không chút thương lượng.

Rượu, rượu, rượu, bay đến đây nào, mau mau đến đây nào. . . Quả trứng dùng pháp lực mỏng manh của mình kêu gọi rượu mau mau bay đến bên cạnh nó.

Một đạo thủy lưu bay thẳng lên trời, quả trứng đẩy đẩy chén rượu không tiếp nhận rượu từ trên cao rơi xuống, Huyền Thanh vung tay áo, đẩy nó lăn sang một bên, dùng chén rượu trong tay nghênh tiếp Tiên Nhưỡng lạc hạ, quả trứng đang dương dương tự đắc bị hắn hất văng ra chỗ khác ý định đoạt rượu thất bại thảm hại.

Quả trứng tức giận nhảy nhảy phản đối, bị Huyền Thanh dùng một lòng tay xoay nó quay về phía mình.

“Được rồi, được rồi, không chọc người nữa, lại chọc giận người rồi, xúi quẩy nhất vẫn chính là ta, lại đây! Lại đây, chia cho người một nửa.”

Lời vừa nói ra, quả trứng vội vàng nhảy đến bên cạnh hắn, đẩy đẩy cái chén không đến, vừa lo lắng lại vừa hào hứng chờ Huyền Thanh chia cho nó một nửa.

Huyền Thanh, Huyền Thanh. . . Quả trứng lòng đầy vui sướng gọi tới gọi lui tên hấn, thanh âm rót rượu cũng bởi vì hấn mà trở nên nhu mì cực kì êm tai.

Cùng quả trứng lâu ngày sống chung một chỗ, Huyền Thanh bất tri bất giác cảm nhận được cảm xúc của phàm nhân cơ hồ đã bị hấn lãng quên.

Nhập đạo đã bao nhiêu năm? Chính mình cũng không còn nhớ rõ, chỉ nhớ lúc hấn vẫn còn là một đạo sĩ, dựa vào thân phận của mình đi phân phát đồ ăn cho các cô nhi, sau khi có chút thành tựu hấn liền đi khắp đại giang nam bắc, mãi cho đến hôm nay, kí ức của hấn về nhân sinh vạn vật vốn ít lại càng thêm ít.

Sinh mệnh trường cửu quả thật vô cùng cô độc.

Ai

Huyền Thanh đưa tay vỗ vỗ cái trán: Bị quả trứng này ảnh hưởng mất rồi! Cái nhìn về nhân sinh thế sự của mình đúng là bất thường mà!!! Con đường tu đạo quả thực càng sửa thì lại càng sai aaaa.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: TUYẾT LINH HẦU ĐẠI GIÁ QUANG LÂM!!

Bởi vì gần đây quả trứng cùng Huyền Thanh giao kèo với nhau rằng: Một ngày chỉ được uống một bầu rượu! Vậy nên chén rượu cuối cùng này, nó định bụng sẽ chậm rãi hưởng thụ, nhưng lão thiên lại không chiều lòng nó, kết giới do chính tay Huyền Thanh thiết lập bị Thiết Chùy hung hăng nện vỡ, mạnh đến nỗi trời rung đất chuyển, nửa chén rượu văng tung tóe trên bàn.

Rượu của ta aaaaaa. . . Quả trứng nâng chén một lần nữa thu hồi rượu về, nhanh chóng hấp thu Tiên Linh Chi Khí còn sót lại, tức giận phi thẳng lên trời tìm kẻ quấy rối mà tính sổ, Huyền Thanh huy huy phát trần quần nó trở về.

“Người tới nhà đều là khách, trước mắt chúng ta chỉ cần hảo hảo ‘Chiêu đãi’ hấn là được.”

Quả trứng nghe không rõ ý tứ trong lời nói của hấn, hằng học trở về bàn.

Ầm —— Ầm ——

Thanh âm đình tai nhức óc vang lên tuyên cáo: Kết giới đã bị phá, Huyền Thanh búng ngón tay, dứt khoát loại trừ luôn kết giới đã bị phá, Thiết Chùy so với ma bàn(1) còn to hơn từ trên trời giáng thẳng xuống, tiếng “Ầm! Ầm!” nện thẳng vào giữa sân, dưới chân từng trận rung động dữ dội, khí thế ngút trời.

Một thiếu niên tóc ngắn từ trên cao nhảy xuống, Thiết Chùy nằm trong tay, ánh mắt đùng đùng lửa giận liếc nhìn Huyền Thanh, trứng, lão Hòe già cùng với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc không biết từ khi nào đã trốn sau lưng bọn họ.

Hấn chỉ vào mặt Huyền Thanh rồi nói: “Người chính là tên Tán Tiên ăn trộm Hầu Nhi Tửu của ta!”

Nguyên lai là do hấn đi ăn cắp rượu của người ta rồi tự rước họa vào thân nha, ha ha...Chộc giận đến Linh Tiên của Tiên Giới, một Tán Tiên thấp kém như hấn rốt cuộc cũng chạy không thoát mà, nhưng mà chuyện “cẩn rằng chịu đòn” hấn quả thật làm không được aaaa. Ai~~Lần sau, trước khi đi ăn trộm rượu hấn và quả trứng nhất định phải che mặt lại mới được.

Huyền Thanh vỗ vỗ mặt bàn, cười tươi như hoa, “Xung quanh đây còn có một vị Tán Tiên giống ta, cách nơi này mấy ngàn dặm cũng có một vị Tán Tiên nữa, chẳng hay người mà Đại Tiên ngài muốn tìm chính là vị nào?”

Ngoại trừ quả trứng ra, thì lão Hòe già cùng Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc rõ ràng sợ đến nỗi muốn lăn đùng ra té xỉu, mà trước khi xỉu, phải đem cái tên đường chủ ngu ngốc chỉ biết suốt ngày làm cho Linh Tiên sinh khí này ra đánh cho sướng tay.

“Bổn đại gia ta không rảnh mà ngồi chơi trò đánh đố với nhà ngươi! Ngươi cùng quả trứng kia chẳng những ăn trộm Hồn Nhi Tử của ta, mà còn đả thương tử tôn của ta, thù mới hận cũ hết thấy tính chung một lượt!” Thiếu niên thái độ hết sức khinh cuồng, lực đạo phi phàm, dễ dàng di chuyển Thiết Chùy.

Thiết Chùy hướng thẳng mặt mà lao tới.

“Dừng lại!” Huyền Thanh đại hô, dùng tay cản đòn Thiết Chùy, bình tĩnh nói: “Trước khi đánh nhau, mời báo danh tự.”

“Linh Tiên Tiên Giới: Tuyết Linh Hầu!”

“Tán Tiên Huyền Thanh, xin chỉ giáo!”

Bàn tay Huyền Thanh bắt đầu dụng lực, một cỗ khí trông có vẻ ôn hòa nhưng lại mãnh liệt khó đỡ hướng Tuyết Linh Hầu mà bay đến, Tuyết Linh Hầu thối lui mấy bước, Chùy tử làm bằng Huyền Thuyết lưu lại chỉ ấn(2) rõ ràng, lõm sâu ba tấc. Tuyết Linh Hầu trong lòng chấn động, một tên Tán Tiên cư nhiên lại có tu vi cao như thế, ngay cả Linh Tiên như hắn cũng không cách nào ngăn cản được, nếu hắn thành công vượt qua Thập Thứ Thiên Kiếp, thì sẽ đạt tới cảnh giới nào đây?

Huyền Thanh liền che đi một nửa bàn tay đang dần dần tê dại, nhẹ nhàng xoa lên đùi, âm thầm thở dài, Tiên Khí quả nhiên cứng chắc kiên cường, Nếu thực lực của Tuyết Linh Hầu yếu hơn một chút, nhất định sẽ bị Tiên Khí của hắn phá thành tan tành mảnh, biết vậy khi nãy.....Mạnh tay hơn một chút.

... ..

(1) Ma bàn: Là cối xay hạt đậu nành.

(2) Chỉ ấn: Năm đầu ngón tay.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: LƯU MANH LỘ RÕ TÍNH BẤT LƯƠNG.

“Đại Tiên, chúng ta đều là Trung Nhân Tiên Đạo(1), cứ chém chém giết giết nhau như vậy nhất định sẽ tổn thương hợp khí, không bằng chúng ta cùng nhau đổ vài ván xí ngẫu phân biệt thắng thua đi, vừa giữ được hòa khí lại vừa đơn giản dễ chơi.” Phất trần vừa vung qua, thạch bàn liền hiện ra một bộ xí ngẫu bằng ngọc.

Quả trứng tò mò đẩy đẩy cái chén ngọc, chén ngọc bóng loáng cùng xí ngẫu va vào nhau phát ra thanh âm trong trẻo êm tai, nó còn muốn chơi thêm chút nữa, lắc lắc chén ngọc sau đó nhảy lên muốn đổ thêm một lần nữa.

“Cho ngươi bộ này, qua bên kia chơi đi.” Huyền Thanh từ trong lòng ngực lấy ra một bộ xí ngẫu còn dư, lừa quả trứng đi chỗ khác.

Bàn tay linh hoạt cầm lấy chén ngọc, tiếng “Leng keng” phát ra từ trong chén, Huyền Thanh thỉnh Tuyết Linh Hầu: “Đại Tiên có muốn cùng ta đánh cuộc năm ván hay không?”

Huyền Thanh cố ý dùng ngữ điệu khiêu khích tính khí nóng nảy của Tuyết Linh Hầu, “Cuộc thì cuộc, ta sợ ngươi sao?!” Thiết Chùy quăng qua một bên, Tuyết Linh Hầu nhảy lên ghế.

“Ba thắng hai thua, nếu ta thắng Đại Tiên đừng tìm ta gây phiền toái là được, nếu như ta thua liền quỳ xuống đất lạy ba lạy, gọi ngài một tiếng: Gia gia!”

“Cộng thêm ba tiếng chó sủa.” Tuyết Linh Hầu rất có tự tin.

“Được!” Huyền Thanh hào sảng đáp ứng, bắt đầu lay động chén ngọc.

Tuyết Linh Hầu không hề hay biết bản lĩnh đồ xí ngẫu Huyền Thanh cao thâm đến mức nào, một tay lắc chén ngọc đến xuất thần nhập hóa, nan tầm địch thủ, ngay cả Huyền Khải cũng phải đại bại trong tay hắn, Tuyết Linh Hầu nếu muốn thắng hắn trừ là phi kỳ tích xuất hiện aaaa.

Chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”, quả trứng chơi xí ngẫu một mình buồn chán liền bị hắn hấp dẫn liền chạy lại, xem Huyền Thanh khai ván cuối cùng.

“Hai đều, Đại Tiên, ván này là ván cục định sinh tử, ngài chọn đại hay chọn tiểu?”

Tuyết Linh Hầu vỗ bàn một cái, mười phần đắc ý nói, “Đại!”

“Khai lâu!”

Một điểm, lại là tiểu, Tuyết Linh Hầu gãi gãi đầu nói, “Ba ván liên tục đều là tiểu, chúng ta cược thêm năm ván nữa đi!”

“Đại Tiên, ta bây giờ không còn nợ nần gì ngài nữa, nếu ngài muốn đồ tiếp thì lấy đồ ra làm tiền đặt cược đi, như vậy mới kịch tính a~~” Huyền Thanh ngoài mặt trông có vẻ hảo tâm lương thiện nhưng kì thực bụng dạ khó lường.

“Vậy thì lấy Tiên Khí của ta làm tiền đặt cược đi.” Tuyết Linh Hầu không chút nghĩ ngợi liền đem Thiết Chùy đặt lên bàn.

Tiếng chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”, Tuyết Linh Hầu tháo Ngọc Bài trên cổ xuống.

Tiếng chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”, Tuyết Linh Hầu tháo vòng Kim Xuyến trên cổ tay xuống.

Tiếng chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”, Tuyết Linh Hầu tháo Ngân Liên ở cổ chân xuống.

Tiếng chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”, Tuyết Linh Hầu cởi luôn Phòng Ngự Tiên Y ở trên người ra.

Tiếng chén ngọc lay động phát ra tiếng “Leng keng! Leng keng!”. . .

Quả trứng nhảy nhảy, tỏ ra thích ý đem chiến lợi phẩm từng cái từng cái để xuống chân mình.

Một ván cuối cùng, Tuyết Linh Hầu thất bại thảm hại, vẻ mặt đỏ bừng dùng tay che khó quần, mồ hôi mẹ mồ hôi con đua nhau chảy xuống, lắp bắp nói: “Không. . . Không còn gì. . .”

“Vẫn còn cái khó mà.” Huyền Thanh dán mắt nhìn cái khó quần của Tuyết Linh Hầu, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi nói: “Xem ra người muốn ta động thủ rồi!”

“Người. . . Người. . . Cư nhiên gạt người. . .”

Huyền Thanh lắc lắc ngón tay, nói: “Ta hôm nay gạt Tiên gạt Hầu, nhưng tuyệt đối không gạt người nha~~”

Tuyết Linh Hầu lập tức khóc rống lên, một tay chùi nước mắt, một tay cởi khó quần, để lộ cái mông trơn láng. Lão Hòe già hảo tâm liền đưa cho hắn một cái lá Hòe—— Đủ để che thứ cần che lại.

“Ôôôô. . .” Tuyết Linh Hầu ôm lấy lá Hòe, cảm động khóc lớn hơn nữa, rồi biến trở về nguyên hình.

Nhìn con Tuyết Hầu lông dài nhỏ nhắn đáng yêu một đường chạy về Tiên Giới, nước mắt như mưa sa. Lão Hòe già cùng Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc quay đầu lại nhìn Huyền Thanh và quả trứng đang thảo luận rôm rả xem nên sử dụng chiến lợi phẩm này như thế nào, lắc đầu ngán ngấm quay về chỗ ngủ của mình.

... ..

(1) Trung Nhân Tiên Đạo: Đều là người tu tiên.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16: KHAI SƠ TỔ SƯ HUYỀN CƠ ĐẠO MÔN TOÀN LÀ MỘT LŨ KEO KIỆT, BURN XỈN?!!

Thiết Chùy cùng Tiên Y đều là Tiên Khí không tồi, nhưng Huyền Thanh lại lười xóa đi kí hiệu của Tuyệt Linh Hầu trên chúng, hai bộ Tiên Khí này cũng không phù hợp với lão Hòe già cùng Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, quả trứng cũng chưa nở ra nên không biết thuộc tính là gì.

Huyền Thanh cân nhắc một lát rồi nói: “Giữ lại cũng vô dụng, thôi thì cầm đi đổi rượu vậy.”

Đúng ý của quả trứng nha

~~Thu dọn đồ đạc xong, Huyền Thanh cùng quả trứng nhảy lên mây hướng Tiên Phủ của Huyền Khải mà thẳng tiến, vừa mới bay vào đại môn chợt nghe thấy tiếng khóc quen thuộc.

Huyền Khải ngồi trên ngọn Giả Sơn tay ôm một thiếu niên trẻ tuổi, thiếu niên tựa vào bờ vai hắn khóc đến thương tâm, “Ồ ô. . . Tiên Khí do Tiên Tôn ban tặng đều bị hắn gạt mất. . . Hắn cư nhiên. . . Cư nhiên ngay cả khổ quần cũng không buông tha. . . Người phải giúp ta aaa. . .”

“Ta rất muốn giúp người, nhưng mà người người vừa nhắc đến sao thấy quen quen?” Rất giống sư huynh, chắc chắn là sư huynh rồi. . . Huyền Khải đang nghĩ tới nghĩ lui, chợt thấy một đóa Bạch Vân cách đình vài dặm.

Huyền Thanh ngồi xếp bằng trên mây cười tí mắt vẫy tay chào hai người bọn họ, sau đó, lắc đầu cảm thán bày ra vẻ mặt vô cùng ái muội, “Đúng là duyên phận nha! Chắc! Chắc! Ta trước giờ chưa từng nhìn ra, hôm nay cuối cùng cũng được minh bạch.”

Gặp lại kẻ thù Tuyệt Linh Hầu tức muốn nổ mắt, một phen túm lấy tay áo của Huyền Khải, “Người còn dám vác mặt đến đây?! Ta nhất định sẽ đánh người răng rơi đầy đất!”

Huyền Thanh đưa tay vuốt cằm, “Ngay cả hầu tử bị thua không còn cái quần cũng dám đến, ta sao lại không dám? Ha hả, Tiên Khí của người đang nằm ở chỗ quả trứng nhà ta, ngẩng đầu lên nhìn đi.”

Tuyệt Linh Hầu buồn bực ngẩng đầu lên nhìn —— Quả trứng đứng trên Thiết Chùy, Tiên Y thì được vắt lên cán Chùy, Huyền Thanh ném xuống một tờ giấy, trên giấy có ghi: Đổi đồ lấy rượu, trung thực đường hoàng, ta muốn một trăm bình cực phẩm Tiên Nương.

Một trăm bình. . . Một trăm bình cực phẩm Tiên Nương. . . Huyền Khải ngã quỵ xuống đất.

Tuyệt Linh Hầu nắm lấy cổ áo của Huyền Khải lắc lắc rồi quát: “Mau lấy một trăm bình rượu đổi Tiên Khí về cho ta!”

Huyền Khải khóc không ra nước mắt, “Ta ngay cả hai mươi bình cũng còn không có aaa~~Tháng trước, ta vừa bị hắn gạt hết bảy mươi sáu bình Tiên Nương ngàn năm rồi!!”

Tuyệt Linh Hầu hừ một tiếng đẩy hắn qua một bên, “Nguyên lai lời người nói: Nguyên ý cùng ta lên núi đao xuống chảo dầu, tan xương nát thịt quyết không thay lòng hóa ra là gạt người, Tiên Giới truyền tai nhau nói rằng: Khai sơ tổ sư Huyền Cơ đạo môn toàn là một lũ keo kiệt, burn xỉn, quả nhiên không sai mà! Ta vì cớ gì lại tới tìm người giúp đỡ chứ?! Từ nay về sau ta với người không còn tình nghĩa gì hết.”

Nhìn Tiên Thú mà mình yêu thương nhất sắp dứt áo rời đi, Huyền Khải liền vội vàng giữ hắn lại, đau lòng giải thích: “Tiểu Tuyệt~~Những gì ta nói đều là sự thật, người đừng đi mà~~Hắn chính là sư huynh luôn thích ăn tươi nuốt sống kẻ khác mà ta không muốn nhắc tới!! “

Quả trứng nghe xong cầm một tờ giấy nhảy xuống giữa hai người bọn họ, tờ giấy viết: Giá cả phải chăng, một câu nói bậy giá tăng thêm năm mươi bình, nói nữa tăng gấp đôi.

“ . . ”

“ . . ”

Truyền lời xong, quả trứng bay trở về bên cạnh Huyền Thanh, hắc cười xảo trá rồi nói: “Sư đệ, Tiên Khí trả lại cho các người, lần tới ta lại đến lấy một trăm năm mươi bình cực phẩm Tiên Nhưỡng, không cần nhớ thương ta, ha ha ha. . .”

Tiếng cười xa dần xa dần rồi biến mất, rõ ràng là muốn ăn miếng trả miếng, tùy tiện tiêu sái, cho dù một vạn năm cũng không thay đổi mà.

“Người xem có phải hắc đã đi xa rồi không?”

“Đã đi xa rồi, ta chỉ còn mười bình Tiên Nhưỡng, sợ là không đủ.”

“Muốn thương lượng với hắc ta, ít nhất phải giảm xuống một nửa a.”

Tuyệt Linh Hầu gãi gãi đầu nghĩ: Hai người này có thật là người tu đạo không vậy?

17. Chương 17

CHƯƠNG 17: NGƯỜI LÀ DO TIÊN THÚ NÀO SINH RA?!

“Ha ha ha. . .”

Về đến nhà, Huyền Thanh liền cười ha hả không ngừng, quả trứng bị hắc làm ồn ngủ không được, đập đập vào mặt hắc vài cái, muốn hắc chấm dứt ngay cái giọng cười man rợ ấy, tuy rằng nó là một quả trứng không có lỗ tai, nhưng nó cũng có thể gặp ác mộng nha.

“Trứng ngoan, bọn chúng thật sự rất buồn cười, ha ha ha. . .”

Vì không muốn gặp ác mộng, quả trứng liền đi dạo một vòng, đột nhiên bỏ nhào về phía Huyền Thanh ngăn không cho hắc cười nữa, Huyền Thanh đầu hàng, quả trứng mới buông tha hắc, nhảy vào ổ chăn bông, cuộn mình tìm tư thế ngủ thoải mái nhất, đắm chìm vào mộng đẹp đi gặp Chu Công lão gia.

Huyền Thanh lau lau hồng ắn trên mặt nó, vỗ về nó, quả trứng liền chìm sâu vào giấc ngủ, bây giờ nó đã to thêm một vòng, hắc hi vọng quả trứng có thể bình bình an an đến lúc nở ra, vài ngày gần đây trứng có vẻ khác thường, luôn ngủ được một hai canh giờ thì bỗng nhiên bừng tỉnh, ngay cả Trúc Lung được treo trên cành cũng bị rơi xuống, may mắn là lão Hòe già lần nào cũng tiếp được Trúc Lung.

Huyền Thanh nhắm mắt lại, chậm chậm tiến vào giấc mơ của quả trứng. . .

Kim lân(1) quang mang mờ ảo nhưng lại hào nhoáng, uy nghiêm bất phàm, phi Tiên phi Ma.

Tiên huyết nóng hổi trượt xuống lân phiến, “Tí tách!” rơi lên vỏ trứng trắng ngần, một làn hơi ẩm áp tràn vào, huyết dịch trộn lẫn với đau đớn mãnh liệt, không biết tâm tư người đó là gì.

Kim lân rực rỡ chiếu thẳng lên trời, xuyên qua các tầng mây tỏa ánh hào quang chói lọi, rồi dần dần biến mất giữa bầu trời xanh thẳm, không còn nhìn thấy nữa, mất đi nơi nương tựa khoảng không trở nên tịch tĩnh khiến cho người ta cảm thấy bất an mãnh liệt, nhưng vô luận như thế nào đi chăng nữa cũng không thể níu kéo làn hơi ẩm áp kia lại, đành để cho bóng tối vây quanh, chìm vào giấc ngủ. . . Ngay lập tức, quả trứng bừng tỉnh, Huyền Thanh bị đẩy ra khỏi giấc mơ.

Huyền Thanh nhìn quả trứng thần thờ ngồi trong ổ chăn bông, không khỏi đỡ trán thở dài, giấc mộng mơ hồ này phải chăng là những chuyện mà nó đã trải qua trước đây!? Không biết Tiên Thú phóng thẳng lên trời kia là Giao Long(2) hay là Xà?! Rất có thể đó là phụ mẫu của quả trứng, nói như vậy có nghĩa là quả trứng nhà hắc không phải là Tiên Cầm, mà là loài Ba Trùng(3).

Huyền Thanh cân nhắc nửa ngày rồi nói: “Đản, ta rốt cuộc đã nhặt người từ đâu về? Nếu người nhớ nhà, ta liền đưa người trở về?”

Quả trứng nhú đầu ra khỏi ổ chăn, vừa muốn chui ra nhưng lại ngập ngừng, cong cong vẹo vẹo nằm trong ổ, tựa hồ đang nhìn Huyền Thanh, Huyền Thanh xoa xoa đầu nó, “Chỉ là đến xem một lần cho biết thôi.”

Bất luận là Tiên Cầm, hay là Ba Trùng, chung quy là đã thu dưỡng nó lâu như vậy rồi, nếu thả nó về thì cũng không nữ.

Quả trứng phấn khích nhảy ra khỏi ổ chẵn, không thèm để ý những cộng lông chim đang vương trên người, “Bịch! Bịch!” hướng đại môn mà nhảy đến.

... ..

(1) Kim lân: Vảy màu vàng. Đại khái là nó giống như vảy Rồng, vảy cá.

(2) Giao Long: Giao long, người nước ta thường gọi là thường luồng, mà thường luồng thì người ta lại cho là một giống rắn rất lớn ở vùng sông nước, song chưa ai thấy bao giờ.

(3) Ba Trùng: Chỉ loài bò sát.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18: THỦY TINH CUNG.

Rốt cuộc mình nhặt quả trứng từ nơi nào vậy? Huyền Thanh cũng vô cùng hiếu kỳ, đi theo quả trứng bay lên tận mây xanh, đi đến một hoang đảo không bóng người nằm giữa mặt biển mênh mông.

Đá ngầm kiến tạo một cô đảo(1) nho nhỏ không có lấy một cộng cỏ, nếu lúc trước Huyền Thanh không bị vách đá “hăm hại” té nằm bẹp xuống đất như hình chữ Đại (), thì hẳn cũng chẳng thèm chú ý đến cô đảo bình thường này.

Đây nhất định là nơi mà hẳn cùng quả trứng đã gặp nhau, nhưng xung quanh lại không có dấu vết nào của loài Tiên Thú cả, quả trứng tại sao lại được sinh ra ở đây?

Huyền Thanh đang lúc nghi hoặc trong lòng, đột nhiên quả trứng nhảy vào một khe núi đá chật hẹp, do nó đã to thêm một vòng, cho nên muốn chui cũng chui không lọt, đang muốn chui ra ngoài thì bị kẹt giữa khe núi, hai đầu tròn ngọ nguậy giãy giụa. Huyền Thanh định giúp nó ra ngoài, nó lại liều mạng chui vào bên trong, Huyền Thanh không còn cách nào khác, đành phải đẩy nó vào bên trong.

Nháy mắt, trứng đã ở bên trong khe núi, toàn bộ cô đảo bỗng bừng phát sáng, tạo thành một tầng quang quyển, dưới chân bỗng xuất hiện một Truyền Tống Trận(2) khổng lồ, mà khe núi là nơi cất giấu cơ quan khởi động Truyền Tống Trận.

Truyền Tống Trận tốc độ cực nhanh, nghĩ muốn thoát khỏi Truyền Tống Trận căn bản là không có khả năng, càng không thể lách người chui qua khe núi trợ giúp quả trứng được, Huyền Thanh không khỏi nhìn trời thở dài một tiếng, quả trứng vẫn còn vị vương lại, vạn nhất Truyền Tống Trận khởi động mang nó đi nơi khác thì biết làm sao đây?! Hẳn nhất định sẽ bị lỗ nặng aaa

Truyền Tống Trận tỏa ánh hào quang chói lọi rồi dần dần biết mất, Huyền Thanh đang ở trong một tòa Thủy Tinh Cung, vách tường thủy tinh trong suốt, dưới đáy biển âm u thủy tảo thả người trôi bồng bềnh trong sóng nước, hải ngư(3) phun ra muôn ngàn bọt nước quanh người.

Ngắn đầu là Tiên Giới, Cúi đầu là U Minh(4), chỉ có Tứ Hải Long Vương mới có thể ở Thủy Tinh Cung.

Long Tộc, hô phong hoán vũ, kiêu ngạo tùy hứng, thiên sinh tôn quý, lại là Tiên Giới Tiên Tộc, không liên hệ gì đến Tiên Thú, càng không vì bất kì kẻ nào mà kí kết Khế Ước Chủ Tớ.

Hắn không “may mắn” đến mức nhặt được một quả Long Đản(5) đó chứ? Long Tộc đối với đứa con nói dối của mình thập phần xem trọng, Long Đản vừa mới sinh ra không thể li khai phụ mẫu, nếu Long Đản nhà nào bị thất lạc Tiên Giới nhất định đã bị lật ngược lên rồi, như thế nào lại để yên cho hắn đến giờ này chứ? Cho nên đây không thể là Long Đản được, tóm lại đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Huyền Thanh yên lòng vuốt ve quả trứng, cuối cùng không cần lách mình chui qua khe núi này nữa “Nơi này cũng không tệ, sau này, chúng ta dọn đến đây ở đi.”

Quả trứng tán thành nhảy nhảy mấy cái.

... ..

(1) Cô đảo: Hòn đảo cô lập.

(2) Truyền Tống Trận: Đại khái là trận pháp dùng để dịch chuyển tức thời.

(3) Hải ngư: Cá biển.

(4) U Minh: Âm Phủ.

(5) Long Đản: Trứng rồng

19. Chương 19

CHƯƠNG 19: QUẢ TRỨNG~~RỐT CUỘC NGƯỜI CÓ LAI LỊCH NHƯ THẾ NÀO?!!

Trở về nơi mình được sinh ra, tâm tình của quả trứng dĩ nhiên là vô cùng phấn khích, từng góc ngách ở Thủy Tinh Cung nó phải lần lộn một lần thì mới cam tâm, nó nhảy vào vỏ sò mà trước kia nó dùng làm giường ngủ, quan trọng hơn lúc vỏ sò vừa mở ra, nó liền lặn qua lộn lại, nó đùa rất vui vẻ.

Huyền Thanh đảo mắt đánh giá xung quanh, không khác gì hoang đảo, Thủy Tinh Cung này được đặt sâu trong lòng biển nơi nào cũng ngập tràn Tiên Linh Chi Khí là một nơi hoàn hảo để ấp trứng, cách bài trí ung dung hoa quý thể hiện khí chất bất phàm, mơ hồ lộ ra vài khí thế đường hoàng.

Tứ Hải Long Vương chỉ cư ngụ ở tứ hải nhân gian, thuận tiện cho việc quản lý Hải Tộc, không thể ở Tiên Giới mà xây dựng thêm Thủy Tinh Cung được, vậy chủ nhân của toà Thủy Tinh Cung này là ai?

Huyền Thanh nhìn quả trứng từ trong góc cung điện lồi ra vô số trân châu đủ loại màu sắc, đối với thân phận của nó Huyền Thanh cảm thấy bất lực, tuy rằng hẳn đã phủ nhận chuyện quả trứng không thể nào là Long Đản, nhưng nhìn nó đối với Thủy Tinh Cung này thập phần quen thuộc khiến cho sự phủ nhận của hắn càng ngày càng vô căn cứ.

Từ xưa đến nay, thần lực Long Tộc vô cùng lớn mạnh li khai khỏi Tam Giới, nếu không vì cuộc chiến tranh giành quyền thống trị giữa Tiên Nhân Ma, khiến cho Tiên Ma lưỡng giới ngàn năm chinh chiến, thì nhân gian suýt chút nữa phải hứng chịu đại kiếp diệt vong, Sơ Đại Tiên Tôn yêu cầu Long Tộc gia nhập Tiên Giới, Thiên Long cả đời chao lượn trên bầu trời không chịu bất cứ sự trói buộc nào thế nhưng lại đồng ý sát nhập vào Tiên Giới.

Khi ấy, Sơ Đại Tiên Tôn cùng Long Đế ký kết một loại Khế Ước, Khế Ước đó đã theo hai người vạn kiếp luân hồi rồi từ từ chôn vùi theo năm tháng, không một ai biết, không một ai có thể giải bày, chỉ để lại hàng vạn nghi vấn.

Huyền Thanh không biết truyền thuyết đó có thật hay không, chỉ có Tiên Tôn đời này cùng Long Đế, đã biến mất mấy nghìn năm nay, mới biết Khế Ước ban sơ đó chính xác là gì.

“Đản, chẳng lẽ ngươi chính là Long Đản.” Huyền Thanh mở vỏ sò ra, ngũ khí nhẹ nhàng giống như một tiếng thở dài, gương mặt lộ ra một chút lo lắng.

Quả trứng góc đầu ra khỏi đồng trân châu, không hiểu Huyền Thanh đang nói gì, nó rõ ràng là một quả trứng do Tiềm Cầm sinh ra a, như thế nào lại biến thành Long Đản? Ừm, mặc kệ Điều Đản hay Long Đản, tiếp tục chơi với đồng trân châu thôi!!

Nhìn thái độ không-hiểu-hắn-đang-nói-gì của nó, Huyền Thanh không khỏi lắc đầu ngán ngẫm, nó cái gì cũng không biết hóa ra cũng hay, Thủy Tinh Cung không ai làm chủ, tìm không ra phụ mẫu của trứng, thôi thì...Cứ để hắn tiếp nhận toàn bộ vậy!!

“Đản, ngày mai chúng ta dọn đến nơi này ở đi! ” Huyền Thanh bật cười ha hả rồi nói.

Quả trứng nhảy ra khỏi đồng trên châu, nhảy nhảy về phía Huyền Thanh quay về Trúc Cư, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà aaa~~

20. Chương 20

CHƯƠNG 20: LƯU MANH GẶP ĐẠI KIẾP ĐẠI NẠN!! MAU CHẠY ĐI A

~~“Dọn ra biển?” Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nghe không hiểu đành hỏi lại: “Ngoài biển có chỗ ở hả?”

“Đúng vậy, nhà Đản ở đó, là một tòa Thủy Tinh Cung.”

Huyền Thanh vừa mới trả lời xong, quả trứng liền nhảy “Đùng! Đùng!” trên bàn thu hút sự chú ý của mọi người, rồi đem đồng trên châu, mã não, kim cương, san hô do chính tay nó chọn lựa xếp dài lên bàn, bày ra vẻ nhu mì, khải ái hi vọng mọi người có thể dọn qua Thủy Tinh Cung ở cùng với nó, nó vẫn còn rất nhiều rất nhiều món lấp lánh, long lanh như vậy nữa, nhất định sẽ chia cho mọi người cùng chơi.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhìn lão Hòe già, lão Hòe già vắn vẹo cành lá nhìn lại Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, những món trên bảo này tràn ngập Tiên Linh Chi Khí rất có lợi trong việc tu hành, mà ở đây, thường thì mấy chục năm Nguyệt Lão mới tỏa ra Tiên Linh Chi Khí một lần, còn Thủy Tinh Cung kia dĩ nhiên chỉ để dành cho Long Vương cư ngụ.

Thân phận của quả trứng này thật là không đơn giản.

Với hy vọng nhanh chóng thoát ly nguyên hình tu thành hình người, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già suy qua tính lại một hồi liền gật đầu đồng ý.

Mở không ra, cứ nhiên lại mở không ra.

Quả trứng trong khe núi khua khua đập đập vào cơ quan khởi động Truyền Tống Trận, cô đảo không một chút phản ứng, nó uể oải chui ra khỏi khe đá, ủ rũ đi đến bờ vai của Huyền Thanh.

Huyền Thanh thấy vậy liền vuốt ve an ủi nó, “Để ta thử xem.”

Huyền Thanh đưa tay tiến vào khe đá, phát hiện mình cũng không cách nào khởi động được Truyền Tống Trận, khiến cho Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già đang bày ra vẻ mặt không-tin-được-gã-này: Nơi đây là một đảo đá ngầm bình thường, làm sao có thể là Thủy Tinh Cung được a

“Khụ! Khụ! ” Huyền Thanh cố ý ho khan vài tiếng, ý bảo bọn họ: Đừng nhìn hắn và quả trứng kỳ như vậy, “Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tạm thời cứ về nhà trước đã, ngày mai, chúng ta lại đến.” Dứt lời dẫn đầu đoàn rời khỏi cô đảo.

Quả trứng càng thêm buồn bã, mề nheo cọ cọ vào mặt Huyền Thanh tìm chút an ủi từ hắn, vỏ trứng mát lạnh chạm vào da mặt phát ra một chút nhiệt độ, mãi đến khi bàn tay ấm áp của Huyền Thanh phủ lên người nó thì nó mới cảm thấy phần chấn tinh thần.

“Đừng để ý làm gì, ngày mai dọn đến cũng không muộn.”

Nghe thấy thanh âm ôn hòa, sủng nịch của Huyền Thanh, quả trứng cảm thấy vô cùng dễ chịu, liền lấy lại tinh thần: Không đạt được mục đích thì không bỏ qua, vội vàng khảy xuống, liều mạng lách người tiến vào khe đá, đập đập vào cơ quan.

Huyền Thanh vừa buồn cười vừa không biết làm sao, đành chờ nó bỏ cuộc vậy.

Mặt đất bỗng rung chuyển, tỏa quang hoa thanh lãnh, tựa như nguyệt quang từ dưới chân mà toát ra, cứ tưởng Truyền Tống Trận khởi động, đột nhiên Huyền Thanh cảm thấy có điều bất thường, đây không phải là ánh sáng của Truyền Tống Trận khởi động phát ra, mà là Tiên Linh Chi Khí ngưng tụ, đã bị một vật gì đó thu hút, xuyên qua Thủy Tinh Cung mà đuổi đến đây.

“Hai người các ngươi mau ra khỏi chỗ này đi!”

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc tung vó lao thẳng lên bầu trời, lão Hòe già thu lại rễ cây, đang bám vào vách đá để giữ thăng bằng, bay theo Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc.

Huyền Thanh không có thời gian kêu quả trứng rời đi, liền trực tiếp kéo nó ra khỏi khe đá, nhân lúc nó chưa giãy giụa ném thẳng đến chỗ Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già.

Bầu trời đang trong xanh bỗng từng tảng mây đen kéo nhau tụ về, sấm chớp “Ầm! Ầm”, ngưng tụ trên đỉnh đầu Huyền Thanh, sắc trời âm u cũng bởi vì thế mà trở nên hung tợn, dữ dội, tựa hồ như muốn tóm lấy hắn mà cắn nuốt cho thỏa dạ.

Sự kiện đáng sợ này cứ cách một ngàn năm Huyền Thanh lại phải trải qua một lần, nhưng còn bốn trăm năm nữa mới tới cơ mà.

Quả nhiên, người xui xẻo uống lá cũng bị mắc rằng mà, một tên Tán Tiên xui xẻo như Huyền Thanh thì cứ cách một ngàn năm lại phải trải qua một lần Thiên Kiếp, mà lần Thiên Kiếp này đối với con đường chân tu của hắn vô cùng quan trọng—— Tán Tiên sợ nhất chính là ải Thiên Kiếp thứ mười và cũng là ải cuối cùng.

Độ Kiếp bất ngờ đến, hắn không hề có chuẩn bị trước, Lão Thiên Già rõ ràng là muốn bức tử hắn mà, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh aaaa

~~Không xui xẻo đến mức đó chứ? Tại sao những lúc hắn có chuyện quan trọng trong người thì lại xảy ra đại sự?

Huyền Thanh trán đổ mồ hôi lạnh, giọt mồ hôi lượn quanh khuôn mặt, trượt xuống cổ, rồi lại lăn dài xuống cổ họng đang rung rung nuốt nước bọt.

“Các ngươi tránh xa một chút, cẩn thận họa vô đơn chí.”

Nhãn tình mãnh liệt nhìn Thiên Kiếp Lô Vân, Huyền Thanh nét mặt bình tĩnh, ngữ khí đậm đặc, trong lòng lại liên tục cảm thán: Chuyện gì đến cũng đến, sớm muộn gì nó cũng xảy ra! Không được hoang mang, sẽ không sao cả.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc kêu lên một tiếng, cùng lão Hòe già lưu luyến ly khai khỏi phạm vi Thiên Kiếp.

Nhân lúc, Thiên Kiếp chưa giáng xuống, Huyền Thanh ve vuốt quả trứng lần cuối cùng rồi nói: “Người cũng theo bọn họ rời đi đi.”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21: LƯU MANH CỨU MẠNG LƯU MANH~~AI~DÔ~VẬY RỐT CUỘC LƯU MANH KIA THÂN PHẬN NHƯ THẾ NÀO A

~Quả trứng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng thấy nét mặt của Huyền Thanh ngưng trọng, nó đành nhu thuận nhảy ra khỏi lòng bàn tay của hắn, bay về phía Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già.

Mây đen càng lúc càng dày đặc, bao phủ cả một cô đảo, áp lực nặng nề ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, tai ương lúc nào cũng có thể ập xuống.

Huyền Thanh giữ vững tinh thần, vung cao phát trần, họa vài vòng giữa không trung, bày ra Phòng Ngự Trận kiên cố, một đạo kim quang từ dưới chân hiện ra, trên tiếp Âm Dương Bát Quái, dưới tiếp Bắc Đẩu Thất Tinh, mượn Tiên Linh Chi Khí, chẳng biết từ đâu xuất hiện, gia cố trận pháp.

Sau đó, Huyền Thanh nhắm mắt khoanh chân thẳng lưng an tọa, hai tay thả lỏng đặt trên đầu gối, thần thái ung dung tự nhiên, mi vũ an tường, tựa hồ Lôi Kiếp ngoài kia không liên quan gì đến hắn, nhưng toàn thân đã sớm căng cứng, hội tụ sức mạnh, chờ thời cơ mà tung xuất.

Mây đen bao phủ sầm chớp đùng đùng khiến người ta cảm thấy khiếp sợ, dần dần tách ra hình thành một Điện Trụ “Ầm! Ầm!” thẳng hướng Huyền Thanh mà đánh xuống, lại bị Phòng Ngự Trận cản lại, quang trụ đâm vào kết giới, phát ra tiếng nổ vang dội.

Đạo Thiên Lô thứ nhất an nhiên vượt qua, Huyền Thanh không một chút khinh suất, nhanh chóng bày lại Phòng Ngự Trận, tầng tầng lớp lớp trận pháp bao quanh, đã bày tám mươi tầng quang quyển, chiếm hơn phân nửa cô đảo, dùng để chống đỡ đạo Thiên Lô càng về sau uy lực càng mạnh.

Phía trên cô đảo chỉ thấy đạo Thiên Lô lần lượt giáng xuống kim quyển, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già thấp thỏm lo âu mỗi khi nhìn thấy một đạo Thiên Lô bổ xuống là một tầng kim quyển biến mất. Quả trứng đứng trên đầu Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc hết như bị khí thể Thiên Lô chế ngự, Thiên Lô càng hung tợn nó lại càng yên lặng.

Tiên Linh Chi Khí nhẹ nhàng tỏa ra, Huyền Thanh lúc này mới hiểu thì ra Tiên Linh Chi Khí bị Thiên Kiếp thu hút, nên mới từ Thủy Tinh Cung mà xuất ra, hắn tiếp tục nương nhờ Tiên Linh Chi Khí gia cố Phòng Ngự Trận Pháp, bị phá một tầng liền bày ra một tầng, cứ hủy rồi lại bày, tuy có Tiên Linh Chi Khí trợ giúp, nhưng so với Thiên Lô thì hiệu quả không cao, hắn căn bản dùng toàn bộ tu vi của mình để dựng Phòng Ngự Trận chống đỡ chín chín tám mươi một đạo Thiên Lô của Thiên Kiếp.

Thân thể chịu sức ép của Lôi Kích khiến cho Huyền Thanh cảm thấy đau đớn mãnh liệt, thần trí càng thêm thanh tỉnh, hắn bình trụ hô hấp, đạo Thiên Lô liên tục giáng xuống.

Một đạo. . .

Hai đạo. . .

Ba đạo. . .

Bốn đạo. . .

Uy lực so với lần trước càng mạnh hơn, áp lực so với lần trước càng bức người hơn, mồ hôi men theo khuôn mặt là trượt xuống, Huyền Thanh chau mày lại, mím chặt môi chống đỡ đạo Thiên Lô.

Bỗng nhiên trong đầu hắn tái hiện lại quãng đường tu hành, từ lúc nhập đạo, đến đêm trước khi đón nhận lần Thiên Kiếp đầu tiên, quãng đường tu hành của hắn vô cùng lộn xộn, không chết thì cũng gặp nạn, tuy nhiên trong giây phút ngặt nghèo nhất, hắn lúc nào cũng tìm được cho mình một con đường sống, nhưng thủy chung đều thoát không được, quả toán nào cũng cho ra một kết quả: Không đoán được, tất cả đều là: Không đoán được.

Lòng ngực đau buốt, máu tươi nghẹn ở yết hầu, Huyền Thanh kiềm chế cơn đau, xoay đầu tùy ý phun ra một ngụm máu, lập tức mượn huyết dịch họa phù(1) trên không trung, tám đạo huyết phù dán xung quanh Phòng Ngự Trận, kim quyển tỏa ánh sáng rực rỡ, chói rọi đại thắng.

“Mới bảy mươi lăm đạo Thiên Lô đã thổ huyết, cứ như thế này Huyền Thanh không bị Thiên Lô đánh chết, thì cũng bị kiệt sức mà chết a!” Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc lo lắng nói, nó sinh ở Tiên Giới, đã từng nghe nói Thiên Kiếp cuối cùng của Tấn Tiên uy lực vô cùng đáng sợ, mà Huyền Thanh lại không hề có sự phòng bị cho lần Độ Kiếp cuối cùng này, Pháp Bảo không hề mang theo, toàn bộ đều dựa vào thực lực của bản thân, tỷ lệ thành công của lần Độ Kiếp này vô cùng thấp.

Lão Hòe lay động cành lá ý nói: Đành chịu thôi, chúng nó không thể đi ra trợ giúp Huyền Thanh được, bởi vì trợ giúp Tu Chân Giả trong lần Độ Kiếp Thăng Thiên, thì uy lực của Thiên Kiếp sẽ tăng gấp đôi, cuối cùng tất cả đều bị Lôi Phách đánh chết.

Đành phó mặc cho số phận, chỉ có thể phó mặc cho số phận mà thôi, ngoại trừ cách đó ra không còn con đường nào khác.

Quả trứng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Huyền Thanh như lúc này, ngày trước Huyền Thanh luôn cảm phát trần gỗ nó, đánh nó, có khi lại dùng phát trần chọt chọt nó, bọn họ cùng nhau uống rượu,

cùng nhau đi ăn trộm rượu, mỗi lần như thế Huyền Thanh lúc nào cũng bật cười ha hả, lại ôn nhu vuốt ve nó, nó cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, tìm kiếm hơi ấm dễ chịu cùng cảm giác an tâm.

Huyền Thanh cứ như vậy mà rời xa nó sao? Để nó bơ vơ một mình nơi cô đảo lạnh lẽo này, không ai cùng nó chuyện trò, không ai cần nó, không ai quan tâm nó, tất cả đều theo gió mà bay đi mất.

“Đản! Người đang làm gì vậy? Mau trở lại đây!”

Huyền Thanh đang muốn giải khai phong ấn trước kia trên người mình, chợt nghe thấy thanh âm của Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, ngẩng đầu nhìn lên, cơ hồ tức muốn phun máu ra ngoài, quả trứng cứ nhiên hướng hắn bay tới, bất giác cảm thấy sợ hãi.

Huyền Thanh ngừng giải khai phong ấn, phá bỏ tầng tầng kết giới tạo điều kiện cho quả trứng bay đến bên người,

Phong ấn chưa được tháo gỡ, Thiên Lô trên đỉnh đầu lại sắp đánh xuống, Huyền Thanh không biết làm sao đành thở dài nói: “Người đứng là một quả trứng ngốc nghếch, chẳng những hại ta thâm mà còn hại cả chính mình, cùng nhau chờ chết vậy!”

Quả trứng nùng nịu cọ cọ vào mặt hắn, một con Kim Long trong suốt hiện ra, Long thủ ôm lấy cổ Huyền Thanh cùng quả trứng, phát ra thanh âm bập bẹ của hài tử: “Huyền Thanh. . .”

Huyền Thanh sững sờ, chợt thấy nhức đầu, vốn luôn lừa mình dối người, sau khi đối mặt với sự thật rằng nó chính là Long Đản, cảm thấy công sức trước giờ của hắn nắm tay kéo nhau trôi ra biển lớn, thật là tức muốn phun máu lần hai aaaa!

Vì có Kim Long bảo hộ, Thiên Lô vừa mới hình thành liền bị Kim Long phát đuôi một cái phá tan tành, quả trứng cảm thấy mình vô cùng uy phong, vô cùng lợi hại a~~Long thân hưng phấn vui vẻ lượn vài vòng quanh người Huyền Thanh.

Không ai phát hiện ra đạo Thiên Lô cuối cùng thành hình điện hoa tử sắc, Điện Trụ bạch sắc trong nháy mắt biến thành tử sắc, phá vỡ tầng mây, xuyên thẳng người Kim Long, Kim Long kêu lên một tiếng thảm thiết, quả trứng đang lượn quanh người hắn bỗng nhiên rơi xuống, vỡ trứng chảy đen lặn đến bên chân hắn.

Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể chống lại uy lực của Cửu Trụ Thiên Lô Kiếp, huống chi là quả trứng đột nhiên nhảy vào hứng chịu toàn bộ uy lực của Cửu Trụ Thiên Lô Kiếp, kết cục chỉ có một...Tất tử vô nghi.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc chạy tới, cẩn thận chạm nhẹ vào trứng, trứng vẫn như cũ không động đậy, dường như không còn sức sống, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc tru lên một tiếng rồi lẹ rơi đầy mặt. Lão Hòe già lay động cành lá, không thể tin được quả trứng suốt ngày phá phách làm khổ lão cứ như vậy mà ra đi, rõ ràng vừa mới bên cạnh Huyền Thanh vui vẻ lăn qua lăn lại, chớp mắt đã không thấy nó đâu?

Huyền Thanh nhìn quả trứng bị cháy thành than, vẻ mặt lãnh đạm thậm chí không lộ ra một nét đau thương nào, nhưng mi tâm chau lại, cơ hồ nhìn không thấy Tiên Nhân Ấn, sau khi thành Tiên sẽ xuất hiện lên giữa trán.

“Hôm nay xem ra không thể dọn nhà được rồi! Các người về trước đi, mấy ngày nữa ta lại mang các người tới xem.” Ngữ khí của Huyền Thanh giống hệt mọi ngày, không một điểm khác thường.

“Huyền Thanh, nhưng mà người. . .”

“Ha ha, đừng quá lo lắng, ta không sao!” Huyền Thanh phát tay, “Các người mau trở về đi, ta có chuyện muốn tìm sư đệ, các người về trước chờ ta.”

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhìn hắn thật lâu, rồi cùng lão Hòe già rời đi.

Đợi bọn chúng đi xa, sắc mặt Huyền Thanh lập tức trắng bệch, nôn ra một ngụm máu tươi, nhặt quả trứng lên lão đảo rời đi.

Từ nơi sâu nhất trong Thiên Ngục phát ra tiếng xiềng xích giũa kịch liệt như muốn thoát ra khỏi Xanh Thiên Trụ, nhưng cơ thể bị giam hãm không thể ly khai nửa bước, song nhãn huyết hồng tràn ngập sát khí liêu mạng nhìn về nơi xa.

“A a a —— Con của ta —— Thiên Nhất, ta hận ngươi, ta hận ngươi, ta hận ngươi, Thiên Nhất —— a a a —— “

Một tiếng thét gào tê tâm liệt phế, lời còn chưa dứt máu tươi đã nhuộm hồng Xanh Thiên Trụ trắng ngần, lan khắp vùng cấm địa.

Tiên Nhân cười Tử Vân đang đi đến bỗng dừng dừng lại.

Con của ta? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nguyên lai bọn họ đã đi đến bước đường này, cho dù y có chủ động ra tay bang trợ Ngao Phóng, Ngao Phóng cũng không chịu trở lại như lúc ban đầu.

Nhớ lại câu nói xưa kia “Ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp phải sống trong ân hận”, bây giờ Ngao Phóng đã làm được chuyện ấy.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Phiên Ngoại: Cổ sự của quả trứng cùng đạo sĩ.

Ngày xưa ngày xưa có một quả trứng nọ, không người nào biết phụ mẫu của nó là ai, bản thân nó cũng không biết phụ mẫu của mình là ai, mặc dù là một quả trứng cô nhi, nhưng nó vô cùng hồng hách, tự xưng mình là Bá Vương Trung Đản, những quả trứng khác mỗi lần bị nó ức hiếp đều chạy về tổ hướng phụ mẫu cáo trạng, nhưng không ai có thể trừng trị quả trứng kim cương bất hoại này, một ngày xấu trời nọ, họ mới tới đây một vị đạo sĩ.

Vị đạo sĩ này một thân đạo bào huyền sắc, mục quang trong suốt thần sắc đoan chính, gói gọn chỉ có tám chữ: Chính khí凛冽, yêu khí bất xâm. (Tác Giả: Khụ. . .Khụ...)

“Ngươi có phải là Bá Vương Trung Đản(1) —— Đản Tinh(2) không?” Đạo sĩ cúi đầu nhìn quả trứng tròn trịa tuyết bạch dưới chân mình, quả trứng này nhìn cũng không tệ, không biết nấu lên hương vị sẽ thế nào nhỉ?!

Đúng vậy, ta chính là Bá Vương Trung Đản, Đản Tinh đại danh鼎鼎, này cái tên gia hỏa y phục đen như nước sơn, tóc trắng, mày trắng ở giữa trán có cái mục ruồi kia, người là thần thánh phương nào? Quả trứng nhảy nhảy mấy cái, nhìn đạo sĩ một lượt từ trên xuống dưới âm thầm đánh giá, nhưng thủy chung không biết người này từ đâu chui ra aaa

~~“Ta chính là Khai Sơn Tổ Sư Huyền Cơ Đạo Môn—— Huyền Thanh.” Đạo sĩ ngồi xổm người xuống, hướng quả trứng tự giới thiệu mình.

Huyền Thanh? Là ai vậy? Không biết! Quả trứng nhàm chán xoay người định nhảy lên ỏ chần bông ngủ một giấc cho lại sức, liền bị đạo sĩ vung phát trần cuốn trở về, quả trứng giận dữ, tưởng tượng là đạo sĩ thì nó sợ nha~~Đám căn đường của nó, đúng là không tự lượng sức mình mà!

Quả trứng liền bày tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng lại bị phát trần cuốn lăn qua bên này rồi lại cuốn lăn qua bên nọ, trứng giãy giụa, trứng ngộ ngậy, phát trần cứ thế gõ gõ đầu nó, hắc y đạo sĩ vừa gõ vừa nói với nó: “Ta tới đây là để thu phục ngươi, Đản Tinh!”

Đáng ghét, không được gõ nữa! Tưởng tượng là đạo sĩ thì có thể bắt nạt một quả trứng nha~~Bộ ta là cái mồi cho ngươi muốn gõ thì gõ? Muốn đập thì đập sao? Ta cũng có lòng tự tôn của mình nha, ta nhất định sẽ trả thù!

Bịch! Quả trứng nhảy lên tung cú đá siêu cấp thần tốc về phía đạo sĩ, phát trần bị đánh trúng liền rơi xuống mặt đất, “Hắc hắc, đúng là cứng thật nha~~Đánh cỡ nào cũng không bể.” Dứt lời, đạo sĩ chau mi lại nói, “Nếu đây quả thực là một quả trứng kim cương bất hoại, vậy nấu xong rồi lấy gì lột vỏ ra ăn đây?”

Cái gì? Đem nó đi nấu? Hắn cứ nhiên đem Bá Vương Trung Đản đi làm mồi nấu, tên đạo sĩ này đúng là không có nhân tính mà, chạy mau! Quả trứng choáng váng ngộ nguậy thân mình, vội vàng tìm chỗ trốn, nó nhảy vào bụi cây.

Hắn bây giờ chẳng khác gì tên xấu xa chuyên đi ăn hiếp những quả trứng cô nhi, nhưng đã lỡ nhận tiền thì phải giúp người ta tiêu tai, đạo sĩ vùng phất trần, bụi cây liền biến mất, quả trứng ngược lên nhìn đám mây xanh xanh trên đỉnh đầu, rồi ngã lặn xuống đất, hắn cứ nhiên khi dễ một quả trứng cô nhi như nó, nó không phục.

“Đã lỡ nhận tiền thì phải giúp người ta tiêu tai! Người mau ngoan ngoãn để ta thu phục đi! “

Đạo sĩ tiếp tục ngồi xổm xuống đưa tay chọt chọt nó, đột nhiên nó nhảy lên, tung một cú đá siêu cấp thần tốc, sút bay đạo sĩ vào góc tường, rồi đắc ý xoay vài vòng trở về ổ chần bông ấm áp.

Đạo sĩ che một bên mặt bị đá đỏ ửng, trứng luộc, trứng chiên, trứng nướng cứ thế mà lui lui tới tới trong đầu hắn.

Quả trứng đột nhiên rung mình một cái, nó cuộn người chui vào ổ chần bông ấm áp, ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời a.

Ngày xưa ngày xưa có một quả trứng nọ, khi những tia sáng đầu tiên le lói chiếu vào ổ khiến nó tỉnh giấc, nó cầm dây rời khỏi nơi ấm áp ấy, bắt đầu nhảy dây rèn luyện thân thể.

Một hai, một hai, một hai,...Ta nhảy ta nhảy ta lại nhảy, một hai, một hai, một hai, ta đứng nhảy, ta nằm nhảy, ta xoay tròn nhảy, ta lặn trong khoảng không nhảy, một hai, một hai, một hai. . .

“Mới sáng sớm, người nhảy dây cái gì? Không thấy ta đang ngủ sao?” Quả trứng ngẩn đầu lên nhìn thấy đạo sĩ đang nằm vắt vẻo trên cành cây cúi đầu nhìn nó.

Quả trứng —— Rơi thẳng xuống đất, “Bịch!” nằm kề gốc cây.

Ô ô ô...Tên đạo sĩ kia như thế nào vẫn còn chưa đi? Chẳng lẽ hắn nhất định đem nó đi luộc chín thì mới vừa lòng sao?

Quả trứng khóc, đạo sĩ gối đầu lên cánh tay, nhàn nhã nằm trên cây.

Đây chính là cố sự của một quả trứng và một tên đạo sĩ.

—— Phiên ngoại hoàn ——

(1) Bá Vương Trung Đản: Vua của loài trứng.

(2) Đản Tinh: Tên gọi của quả trứng.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23: LƯU MANH CÓ THỰC SỰ LÀ MỘT HẢO SƯ HUYNH?!

Cuối cùng cũng không làm được, gần một vạn năm trôi qua, rốt cuộc y cũng không cách nào làm cho Ngao Phóng trở lại như lúc trước, nhìn y mỉm cười mình mị(1), năm đó, y vì hắn mà động tâm.

Năm đó. . . Năm đó. . . Ra đi không trở lại.

Bầu trời xuất hiện một đóa mây lão đảo bay tới, Huyền Khải vốn không chú tâm đến, nhưng khi nhìn thấy có một bóng người rơi từ trên mây xuống, Bích Vân Tiên Trà vừa chạm đến môi liền bị dọa phun ra, nhảy dựng lên tay chân luống cuống tiếp trụ Huyền Thanh, Huyền Thanh nói xong bốn chữ “Thánh Tiên Thiên Trì” thì nôn lên người hắn một ngụm máu, mi tâm chau lại che mất Tiên Ấn quang hoa ảm đạm, Huyền Thanh không hề có phong thái của một Tu Hành Giả đắc đạo thành Tiên.

Ngoại trừ lần Độ Kiếp đầu tiên gặp phải Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, cơ thể bị oanh tạc thành trăm mảnh, lần này gặp lại, Huyền Khải cảm thấy vị sư huynh này vẫn không khác gì quái đại thúc lưu manh bỉ ổi, cho dù thực lực cường thịnh, nhưng ẩn trong hơi thở hần vẫn không khác gì một Tán Tiên bình thường.

Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?! Huyền Khải nhìn thấy hần trọng thương xuất hiện trước mặt mình, chẳng những khiếp sợ mà còn không biết phải làm sao.

“Sư huynh, chuyện gì đang xảy ra với người vậy?” Huyền Khải lệnh cho tiên đồng đi lấy Tiên Đan đến chữa thương, chưa xốt dỡ lấy Huyền Thanh.

Huyền Thanh giở lòng bàn tay ra, Huyền Khải nhìn cẩn thận mới phát hiện ra vật bị cháy đen thui nằm trong tay Huyền Thanh chính là quả trứng, vẻ mặt sững sốt, “Thiên Kiếp tới sớm hơn bốn trăm năm, ta xui xẻo gặp lại Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, đạo thiên lô cuối cùng không nhằm vào ta, ngược lại đánh chết nó.” Huyền Thanh ôm trán cười, song mâu khép hờ lại không biết là đáng tiếc hay đau khổ, “Quả trứng ngu ngốc này căn bản không biết cho dù có Độ Kiếp thành công, ta cũng không muốn trở thành Tiên, bởi vì sau khi thành Tiên ta phải đón nhận tình kiếp cửu tử nhất sinh.”

Hóa ra sư huynh tự phong ẩn nửa thành công lực của mình là để kéo dài thời gian Độ Kiếp, Thiên Kiếp liên tục giáng xuống uy lực tăng gấp bội, cuối cùng gặp phải Cửu Tru Thiên Lô Kiếp biến hần thành một Tán Tiên tiêu điều tự tại.

Huyền Khải cuối cùng cũng hiểu được hết thấy căn nguyên sự tình, hần vỗ vỗ bả vai của Huyền Thanh, “Người đã trở thành Tiên, Tiên Sách cũng hiện tên người rồi, muốn thoát cũng không được, nếu có việc cần nhờ thì cứ tìm ta, sư đệ này nhất định sẽ giúp đỡ đến cùng.”

Huyền Thanh cũng vỗ vai hần, cảm động vô cùng liền thốt ra ba chữ. “Hảo sư đệ.”

“Ai bảo ta chỉ có một mình người là sư huynh aa~~Ta không giúp người thì giúp ai?” Sư huynh, sư đệ, đồng tu mấy ngàn năm, cho dù xảy ra chuyện gì, thì tình sư huynh đệ vẫn bền vững, quyết không thay lòng.

“Hãy đưa ta đến Thánh Tiên Thiên Trì.”

Ngay lập tức, hào khí của Huyền Khải bị đá bay xa ba ngàn thước.

Tiên Giới không ai là không biết Thánh Tiên Thiên Trì, nơi duy nhất trong Tam Giới có thể tái tạo thể xác, ngoài Thiên Ngục ra thì đây là cấm địa thứ hai của Tiên Giới, không có sự đồng ý của Tiên Tôn thì không ai có thể bước vào Thánh Tiên Thiên Trì một bước.

“Sư huynh, Thánh Tiên Thiên Trì do Đại La Kim Tiên trông giữ, chúng ta vào đó sẽ bị phát hiện.”

“A? Ta đã có cách!” Huyền Thanh nâng cằm hần lên, cười không chút hảo ý, nói: “Chỉ cần người cho ta mượn cơ thể một lát.”

“Để...Để làm gì?” Huyền Khải bỗng dưng cảm thấy hành động và lời nói của hần có chút kì lạ, nhưng Huyền Khải nghĩ không ra lạ ở chỗ nào.

Đột nhiên, Huyền Thanh liền đưa tay chế trụ thất lưng của hần, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt, Huyền Khải sợ đến mức trợn tròn hai mắt, giấy giũa định lui về phía sau vài bước, nhưng bị bàn tay cường ngạnh của Huyền Thanh kéo vào trong ***g ngực.

“Sư. . . Sư huynh, người rốt cuộc đã nghĩ ra cách gì vậy?” Huyền Khải nuốt nước bọt hỏi.

“Lát nữa người sẽ biết.”

Huyền Thanh vừa dứt lời, trên trời xuất hiện một con hầu tử do kinh sợ quá độ mà hiện ra nguyên hình, ngậy ngốc đứng trên đóa mây, bắt tri bắt giác làm rơi Thiết Chùy, một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu khiến nó chấn tỉnh.

“Huyền. . . Huyền Khải. . . Người. . . Người mau buông Huyền Khải ra!” Tuyết Linh Hầu tức giận hét to, nghe rằng lao đến chỗ Huyền Thanh.

Huyền Thanh phi thân rời đi, đẩy Huyền Khải về phía trước, Tuyết Linh Hầu không cẩn thận cắn vào bả vai của Huyền Khải, biết đã cắn nhầm người, nó một cước đá văng Huyền Khải sang một bên, tiếp tục đánh về phía Huyền Thanh.

Huyền Khải ngã lăn ra đất, ngẩng lên nhìn một Tiên một Hầu chơi trò đuổi bắt, Tuyết Linh Hầu thú tính bộc phát, “Khệc! Khệc!” Vô ngữ kêu gào, Huyền Thanh sau khi thành Tiên công lực tăng lên rất nhiều, tuy rằng bản thân đang bị trọng thương, nhưng Tuyết Linh Hầu vẫn không thể là đối thủ của hắn, múa được vài đường đã bị Huyền Thanh dùng phát trần ném văng lên trời.

Huyền Khải vừa mở miệng: “Ta nói. . .”

“Câm mồm!” Hầu tử tuyết bạch nhỏ nhắn, đáng yêu phát ra thanh âm điên cuồng, ngay cả lời giải thích của Huyền Thanh cũng không muốn nghe, bay tới đá cho hắn một cước, rồi sau đó lại lao đến tấn công Huyền Thanh.

Huyền Khải lại một lần nữa chịu sự đả kích lớn, hình ảnh đại sư huynh lòng dạ hiểm ác một lần nữa khắc sâu vào tâm khảm.

Huyền Thanh vung phát trần một cái, Tuyết Linh Hầu hết như con diều đứt dây, bay thẳng lên tận mây xanh, Huyền Thanh ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Cực đi.”

“Cực cái gì?!” Tuyết Linh Hầu đáp xuống đất, liền lớn tiếng hỏi.

Huyền Thanh chỉ vào sư đệ không-được-tích-sự-gì, nói”Cực hắn, ta cho ngươi mười chiêu, nếu ngươi đánh thắng ta, hắn là của ngươi, nếu ngươi thua, thì phải làm cho ta một chuyện.”

“Được!” Tuyết Linh Hầu không chút do dự liền đáp ứng.

“Này. . .” Người đừng đồng ý với sư huynh nha!

Huyền Khải chưa kịp nói hết câu liền bị Tuyết Linh Hầu đá cho một cước, “Không được nói nhiều!”

Huyền Thanh thấy thế liền “hảo tâm” nhắc nhở sư đệ, “Ha hã, sư đệ, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói không sai, lời sư huynh nói tuyệt đối chính xác a~~”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24: KHÔNG NÊN XEM THƯỜNG LƯU MANH!

“Ta thật sự muốn bóp chết ngươi, ‘hảo’...Sư...Huynh...Của...Ta!” Huyền Khải nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói.

“Chặc! Chặc! Chặc! ” Huyền Thanh lắc đầu, bày vẻ mặt: Ta đây vô cùng rộng lượng, vỗ vai Huyền Khải, “Ta lúc nào cũng là hảo sư huynh của ngươi, ngươi bây giờ mới biết sao?”

“Không được đụng vào y!” Tuyết Linh Hầu túm lấy áo Huyền Khải kéo ra, lay lay người hắn, tức giận nói: “Rốt cuộc trong mắt của ngươi có ta hay không? Nếu hôm nay ta thua, ta sẽ lập tức liều mạng với hắn!”

“Ô ô ô ô. . . Tiểu Tuyết. . .” Huyền Khải cảm động ôm lấy Tuyết Linh Hầu, lại bị Tuyết Linh Hầu đá cho mấy cái, nhưng cho dù có bị đá chết hắn cũng không chịu buông ra aaa

~~“Người đúng là ngu ngốc! Ngu ngốc mà”

Tuy rằng Huyền Thanh lấy sư đệ ra làm tiền đặt cược, nhưng nếu Tuyết Linh Hầu thua, thì Huyền Thanh chỉ nhờ Tuyết Linh Hầu giúp hắn một việc nhỏ, vốn không có ý định thu nhận Huyền Khải, xem ra con hầu tử kia vẫn chưa hiểu ra điểm mấu chốt của trận cá cược này, ai

Như vậy cũng tốt! Huyền Thanh phát tay áo lui về phía sau, ống tay áo thả người bày trong gió, cuối cùng nhìn không được liền kéo hai người đang vai kề vai kia tách ra, Luyết Linh Hầu lúc này mới sức nhớ đến chuyện mình cùng Huyền Thanh đang cá cược, cầm Thiết Chùy lên, nhúng chân một cái lui về phía sau.

“Có chiêu gì hay thì cứ xuất ra, Tuyết Linh Hầu ta không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ sợ người sao?”

Trong lúc đối mặt nhìn nhau, Tuyết Linh Hầu hai mắt tròn xoe hệt như điện hoa chớp động, tư thế sẵn sàng liều mạng, Huyền Thanh vùng phát trần để lên cánh tay trái, song nhân vô phong vô lãng(1), phi thường bình tĩnh, chỉ thấy đạo bào phiêu động trong gió, mái tóc trắng để lộ sự già nua của tuổi tác.

Vô thanh vô tức, vô tức vô thanh, cứ thế mà im lặng, sự im lặng dường như xé nát hết thảy mọi thứ xung quanh nó, khiến các dây thần kinh trở nên căng cứng.

Ở giữa hai người toát ra những dòng khí lưu hỗn loạn, vân diệt phong tĩnh(2), vòng khí quấn lấy nhau, thu hút nhau, uy lực phát ra càng lúc càng mạnh, muốn cắn nuốt đối phương. Tuyết Linh Hầu tốt đẹp gì cũng là Linh Tiên, nhưng so với Thiên Tiên vẫn còn kém xa, Huyền Thanh thân đang mang trọng thương, sức mạnh suy giảm rất nhiều nên xem như cả hai ngang sức nhau, vì thế giằng co nhau hơn nửa canh giờ.

Dùng “Tĩnh” đấu nhau, thời gian cứ thế mà trôi, tinh lực của cả hai nhanh chóng hao mòn, chỉ cần lơ đãng tinh thần một chút liền thua không còn mảnh giáp.

Tuyết Linh Hầu bỗng dừng rừng người một cái, mặt đỏ bừng bừng, lộ ra thần khí thảm bại, Huyền Thanh nhân tình sâu sắc, vòng khí đột nhiên chiếm đoạt công lực của Tuyết Linh Hầu, bầu trời trở lại màu xanh như lúc ban đầu.

“Oa!” Tinh lực hao tổn quá sức chịu đựng, Tuyết Linh Hầu liền phun ra một ngụm máu tươi, văng khắp lòng bàn tay, ***g ngực trắng nõn nhiễm một mảng đỏ tươi, ngã vào lòng Huyền Khải không ngừng run rẩy, “Đau. . .”

Huyền Thanh xoay người nói: “Mau đưa hắn đi nghỉ đi, ngày mai đến Thánh Tiên Thiên Trì dẫn dụ Đại La Kim Tiên để cho ta lên vào lấy Thiên Trì Thủy.”

Huyền Khải ôm lấy Tuyết Linh Hầu, hỏi: “Sư huynh, ta không hiểu người làm như thế rốt cuộc là vì cái gì? Chỉ vì một quả trứng thôi sao?”

Bả vai Huyền Thanh khẽ run lên, một lúc sau hắn thở dài trả lời: “Ta cũng không biết.”

Không nhận được đáp án, Huyền Khải không hề truy vấn, xoay người rời đi, Tuyết Linh Hầu vui mắt vào ngực của Huyền Khải, Huyền Khải và cái người mang tên Huyền Thanh kia hoàn toàn không giống nhau, Tiên Khí trên người của hắn như thế lại rất giống Tiên Tôn, nhưng hắn rõ ràng chỉ là một Tiên Nhân bình thường.

Đầu óc Tuyết Linh Hầu bắt đầu hỗn loạn muốn nghĩ thêm cũng không thể, đành dựa sát vào người Huyền Khải.

“Khụ khụ. . .”

Huyền Thanh che miệng lại, ho ra một bụm máu, lau sạch vết máu, động thân cười mây bay về nhà, Thắt Sắc Mai Hoa Thần Lộc chờ hắn đã lâu vội vàng hỏi hắn quả trứng kia rốt cuộc là còn sống hay đã chết!? Lão Hòe già cằn lá dong đưa cũng muốn biết đáp án. . .

Huyền Thanh vẫn giống như mọi ngày đi đến thạch bàn, nhấp một chén trà lạnh, ung dung trả lời: “Nó không sao, ngày mai ta lại phải đi đến Tiên Giới một chuyến, có lẽ tối mai các người sẽ nhìn thấy nó.”

“Vậy thì tốt quá.” Thắt Sắc Mai Hoa Thần Lộc nghe xong lập tức cởi bỏ tất cả nỗi bất an trong lòng.

Có lẽ do nước trà quá lạnh, Huyền Thanh liền vùng phát trần biến ra một Lô Hỏa đang cháy rực, nhắm mắt lại, thần sắc an tường chờ đợi nước trà sôi lên.

Mi vũ nhíu chặt che giấu tâm tư vô tận, đều chìm sâu vào hương trà mỏng manh rồi tan vào hư vô.

... ..

(1) Vô phong vô lãng: Sắc thái an nhiên, không gợn một chút biểu cảm.

(2) Vân diệt phong tĩnh: Mây tan gió lặng.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25: LƯU MANH XÚI GIỤC TRẺ NHỎ LÀM CHUYỆN XẺ BẬY A

~Hôm sau, cấm địa thứ hai của Tiên Giới —— Thánh Tiên Thiên Trì không thấy bóng dáng của Đại La Kim Tiên đâu, chỉ thấy một lão Ô Quy hệt như một tiểu giả sơn(1) đang nằm phơi nắng giữa Thiên Trì. Mai lão Ô Quy lờn chớm đá, che đi dấu vết tang thương của năm tháng, nhẵn tình ảm đạm nhưng thần tình thư thái, tựa hồ cảm thấy có người tiến vào Thánh Tiên Thiên Trì.

“Quy gia gia.” Tuyết Linh Hầu từ trên mây xoay người đáp xuống đất.

“Nguyên lai là tiểu hầu tử nhà ngươi! ” Lão Ô Quy thả lỏng phòng bị, cười hỏi: “Hôm nay lại mang cái gì hay ho đến đây?” Lão Ô Quy bảo vệ Thánh Tiên Thiên Trì đã hơn năm nghìn năm, ngoại trừ thường xuyên có vài nhóm hảo hữu tìm đến đây uống trà nói chuyện phiếm ra, thì cũng chỉ có một mình con hầu tử này dám làm trái ý Tiên Tôn chạy đến Thánh Tiên Thiên Trì bắt lão kể về chuyện ngày xưa, mỗi lần đến đều tặng vài món lễ vật.

Tuyết Linh Hầu vòng tay về phía sau, rồi lại chìa ra, biến ra một quả đào tiên tươi ngon mọng nước, màu sắc phấn hồng hấp dẫn mê người, giọt sương tinh oánh động trên cuống lá, khiến cho lão Ô Quy nhìn thấy liền thèm chảy nước dãi.

Mai rùa nhìn như một tòa tiểu sơn chậm rãi đứng lên, lão Ô Quy hóa thành một Tiên Nhân mắt mờ chân chậm. Quy Tiên chống Long Đầu Quả Trượng(2), chòm râu tuyết bạch dài đến ngực, trên gương mặt già nua lộ ra nụ cười hiền hậu.

“Tuyết Linh Hầu, hôm nay, ngươi lại muốn nghe cổ sự gì?” Cổ sự đã kể hơn một ngàn năm, Quy Tiên thấy nhiều biết rộng cổ sự từ Tiên Giới cho đến Nhân Gian muốn kể cũng kể không hết, muốn nói cũng nói không xong, khiến cho Tuyết Linh Hầu lúc nào cũng muốn nghe.

“Hôm nay, ta đến đây mục đích là mời Quy gia gia ăn đào tiên.” Tuyết Linh Hầu tươi cười khả ái, che giấu một chút sợ hãi.

“Thật đúng là hảo hài tử.” Quy Tiên tiếp nhận đào tiên trên tay nó, thả lỏng người cắn một miếng, hương vị ngọt ngào nhu nhuyến mọng nước, Quy Tiên thất thần hệt như người vừa bị trúng tà.

Ngay sau đó, có một Tử Hồ Lô đứng trên đỉnh Thiên Trì, hút nước trong Thiên Trì vào bình Hồ Lô, sau khi đầy bình, Tử Hồ Lô lập tức hóa thành một đạo quang rồi biến mất, đúng lúc Quy Tiên hoàn hồn.

“Sao quả đào tiên này lại có mùi rượu nhỉ?” Quy Tiên ngờ vực hỏi.

“A? Có sao? Đào tiên mà cũng có mùi rượu sao?” Tuyết Linh Hầu bày vẻ mặt kinh ngạc.

Quy Tiên lại cắn thêm một miếng nữa, xác định lại lần nữa, “Quả thật là có mùi rượu, ta vừa rồi bị say một chút, hình như là Tiên Nhưỡng ngàn năm thì phải.”

Rượu càng ủ lâu hương càng bay xa, để càng nhiều năm càng làm say đắm lòng người, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể chống lại uy lực của Tiên Nhưỡng ngàn năm. Tuyết Linh Hầu trong lòng hiểu rất rõ bỗng nghĩ lại thủ đoạn của Huyền Thanh, không khỏi hầu mao dựng ngược.

Nguyên lai là Huyền Thanh muốn nó thu hút sự chú ý của Quy gia gia, vừa nghe nó kể Quy gia gia là một con rùa vạn năm, Huyền Thanh liền xoay người, đưa nó đến vườn đào tiên chọn một gốc đào thụ tưới Tiên Nhưỡng ngàn năm lên, sau khi tưới xong, Huyền Thanh hái một trái đào tiên bảo nó đưa cho Quy gia gia ăn.

Gốc đào tiên kia sau khi uống Tiên Nương ngàn năm xong liền hóa thành hình người, đi vào giấc ngủ dài có lẽ gần một trăm năm sau mới có thể tỉnh dậy mà tiếp tục tu hành a

~~Vạn nhất bị Tiên Tôn phát hiện, Tuyết Linh Hầu không biết phải giải thích chuyện này với Tiên Tôn như thế nào đây?!?!?

... ..

(1) Tiểu giả sơn: Một núi đá nhỏ.

(2) Long Đầu Quả Trượng: Là cây gậy mà những người cao tuổi ngày xưa hay chống.

About these ads

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Huyền Thanh sau khi lấy được nước từ Thánh Tiên Thiên Trì, vội vàng quay về Trúc Cư, ném Tử Hồ Lô lên nút bình tự động bung ra, bày ra Thiên Linh Chi Khí Trận đặt quả trứng nằm ở giữa, mặc dù nó đã mất đi sinh mệnh nhưng bởi vì vỏ ngoài của nó kiên nghị vô cùng, Thiên Lô vẫn chưa phá hủy hết nguyên thần, Huyền Thanh cảm thấy hơi thở mỏng manh truyền đến từ bên trong trứng, liền đem Tiên Khí bảo vệ nó, khiến nguyên thần rơi vào trạng thái ngủ say, tránh xảy ra trường hợp nguyên thần quá yếu mà tự mình phi tán.

Nước từ Thánh Tiên Thiên Trì rốt cuộc có thể cứu lấy sinh mệnh của quả trứng hay không thì Huyền Thanh không biết, nhưng cũng nên thử một lần, bất luận kết quả như thế nào hẳn cũng phải thử một lần.

Nước từ Thánh Tiên Thiên Trì bay ra khỏi Tử Hồ Lô, đổ lên người quả trứng, tẩy hết màu cháy đen do Cửu Tru Thiên Lô Kiếp gây ra, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộ và lão Hòe già không dám động dấy im lặng chờ đợi kết quả.

Thủy lưu của Thánh Tiên Thiên Trì chảy đến đâu thảo hoa khai nở đến đó, chớp mắt đã bao trùm hết đình viện đơn sơ, sinh mệnh khí dồi dào lấp đầy từng góc ngách, nhưng đã nửa canh giờ trôi qua, quả trứng y nguyên không hề nhúc nhích, Huyền Thanh mục quang ảm đạm nhìn quả trứng, mi tâm chau lại.

Quả nhiên thất bại, ngay cả Thánh Tiên Thiên Trì cũng không thể cứu sống quả trứng, hẳn nhất định phải tìm cách khác, Huyền Thanh nhắm mắt lại, không khỏi thở dài đem tâm tình bất ổn giấu vào bên trong, xoay người nói: “Vài ngày nữa, ta lại thử cách khác.” Nếu không được, hẳn sẽ đưa quả trứng trả về Long Tộc, Long Tộc nhất định sẽ có cách, quả trứng và hẳn vốn không có duyên phận với nhau cuối cùng cũng đành buông tay ra.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộ và lão Hòe già chán nản gật đầu, kỳ thật trong lòng cũng đã minh bạch nếu Thánh Tiên Thiên Trì không thể giúp quả trứng sống lại, thì thế gian này còn có cách nào cứu được nó!?

Bầu không khí tan thương đột nhiên bị một tiếng sấm xua tan đi, mới vừa trải qua Lô Kiếp Huyền Thanh sắc mặt khê biến, ngẩng lên nhìn trời, rõ ràng bầu trời vẫn còn trong xanh không một đám mây, chẳng hiểu sao lại xuất hiện tiếng sấm, không giống Thiên Lô khi Độ Kiếp, nhưng tia chớp kia lại hướng Huyền Thanh mà giáng xuống, Huyền Thanh lập tức nhảy sang một bên, tia chớp đánh trúng Tiên Linh Chi Khí Trận, trận pháp dường như nhận được sức mạnh cực đại liền bùng phát, không ngừng hấp thu Tiên Linh Chi Khí khắp bốn phương tám hướng, hấp thu cả Thánh Tiên Thiên Trì trong Tử Hồ Lô, quả trứng nằm giữa trận pháp bạo xuất quang mang mãnh liệt, hào quang rực rỡ phóng thẳng tận trời cao, chạm đến Tiên Giới, không ngừng lôi kéo Tiên Linh Chi Khí từ Tiên Giới xuống Nhân Gian, liền kinh động chúng Tiên nhân.

Tiên Tôn nhìn vô số tia sáng dưới chân, hết như tiếng gầm của Long ngâm truyền đến, như tuyên bố điều gì, kêu gọi điều gì, khiến y cảm thấy quen thuộc.

Thanh âm này giống tiếng Ngao Phóng phát ra kêu gọi Long Tộc, nhưng đó là trong trận chiến của vạn năm về trước, bây giờ, Ngao Phóng không thể kêu gọi Long Tộc được nữa, nhưng chỉ có Ngao Phóng mới có thể phát ra thanh âm giống như vậy—— Hoặc là kẻ thừa hưởng huyết mạch từ Long Đế.

Thừa hưởng huyết mạch. . . Con của Ngao Phóng.

“Nguyên lai là thế, ta như thế nào lại quên mất?” Tiên Tôn cảm thấy buồn cười liền tự hỏi chính mình, mục quang thẳng hướng Thiên Ngục tâm tư bị thống, không phải vì bị người ấy từ chối tấm chân tình của mình mà đau, đau là bởi vì người ấy không chịu thừa đường lui cho Long Tộc.

“Ha ha ha, sinh ra rồi! Con của ta cuối cùng cũng được sinh ra rồi! Ta không làm gì được người, người có thể uy hiếp được ta sao? Chỉ ước Tiên Tôn Long Đế năm xưa, cuối cùng cũng có thể chấm dứt trong tay ta! Ha ha ha. . .”

Kim Long bị trói chặt vào Xanh Thiên Trụ điên cuồng đại tiếu, song mục nhuộm một màu đỏ tươi vô cùng dữ tợn, có thể thấy được tiên huyết lâm li chảy trên từng làn phiến.

Long Đế thâm trầm nhưng vẫn phong cuồng——Ngao Phóng.

Tiên Tôn Thiên Nhất, cái tên ấy chạm lên cốt, khắc trong tâm, cả đời không thể nào quên được.

Ngao Phóng nhớ đến biểu tình thờ ơ vạn năm không đổi của y, nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp y, nhớ đến vẻ mặt của y lúc ở bờ biển Tiểu Nham một thân đạo bào bạch sắc cười Tử Vân hướng hần mà bay đến . . . Đủ loại kí ức lần lượt thiểm hiện trong tâm trí.

“Quả thực, càng yêu người thì ta lại càng hận người, vì có gì lại bước đến tử lộ này ? Là tuyệt vọng sao?!. . Ha ha ha. . .”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Tuyệt vọng đến mức không muốn hồi tưởng về quá khứ hay suy nghĩ về tương lai.

Tiên Linh Chi Khí dày đặc bao xung quanh quả trứng, đạo đạo quang mang tỏa ánh sáng rực rỡ, phát ra tiếng động lớn như vậy sớm muộn gì cũng có người đến nha gõ cửa, Huyền Thanh bấm bụng cảm thán: Tốt nhất là mình nên sớm chuyển nhà a

~~Quả trứng kia đúng là không cho hần một phút bình yên mà!! Huyền Thanh trong bụng nghĩ vậy, nhưng phát trần lại vùng lên, gia tăng sức mạnh cho trận pháp, thúc đẩy quả trứng mau chóng hấp thu Tiên Linh Chi Khí mà nở ra, sau đó hần sẽ hảo hảo mang nó theo cấp tốc chuyển nhà.

Tách——

Thanh âm báo hiệu vỏ trứng đang nứt ra, các vị đại gia trợn tròn hai mắt, nín thở, hồi hộp muốn biết quả trứng kia đến tột cùng sẽ nở ra con rồng gì a~~Một lát sau, một mảnh vỏ trứng chậm chậm rơi ra, một cái đầu nhỏ ướt sũng nhô lên, trên đầu có hai cục u, là sừng do còn nhỏ nên chưa phát triển thành, làn phiến nhỏ bé mềm mại vẫn còn dính đầy lòng trắng, đôi mắt màu hoàng kim hiệu kì nhìn khắp xung quanh, rồi sau đó bầu trảo tử lên thành vỏ, lấy điểm tựa rồi nhảy ra ngoài.

Ấu Long này nhìn tựa tử cước xà(1) từ phát trần uốn éo bò lên bả vai của Huyền Thanh, cái đầu nhỏ cọ cọ vào mặt hần, nâng trảo tử bé tẹo lên, rồi phát ra thanh âm nho nhỏ cơ hồ nghe không được “Huyền Thanh. . .”

Huyền Thanh chăm chú nhìn nó một lúc lâu, mục quang chưa hề di chuyển khỏi trảo tử của nó, rốt cục nhin không được liền nắm lấy, cẩn thận phân biệt từng đầu trảo tử, sau cùng, hần quát to một tiếng: “Mau mau chuyển nhà thôi! Nếu không Long Tộc sẽ đến “thịt” hết cả lũ aa~~!”

Không đợi hần nhắc nhở, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già cũng minh bạch, hần vội vàng vung phát trần, loại bỏ kết giới đề phòng ngoại nhân xâm phạm, ngọn núi “Ầm! Ầm” rút khỏi mặt đất, phi thẳng lên không trung, rồi lấy mây mù che lại, tựa như một đóa Bạch Vân lớn thẳng hướng Tiên Giới cấp tốc bay đi.

Huyền Thanh cùng Ấu Long suốt dọc đường đi mắt lớn nhìn mắt nhỏ, mắt nhỏ lại nhìn mắt lớn, không ai nói tiếng nào, hoàn toàn không có cảm giác thân mật như ngày xưa, phi thường trầm mặc, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Giải quyết xong chuyện của sư huynh, Huyền Khải toàn thân vô cùng thoải mái, lệnh cho Tiên Đồng pha trà, Thượng Tiên sau khi dùng tiên quả cao điểm(2) xong chuẩn bị cùng tiểu Tuyết yêu dấu đi tắm xả xui.

Khi tiên quả cao điểm, thanh trà được dọn ra, đột nhiên, mí mắt của Huyền Khải giật giật, một loại cảm giác bất an từ trên trời giáng xuống, Tuyết Linh Hầu cũng có cảm giác giống như vậy, bản năng động vật nhạy bén hơn con người, hầu mao cứ thế mà dựng ngược cả lên.

Đúng lúc hai người bọn họ không hện mà cùng...Kinh sợ, bất an, thì một đóa Bạch Vân thật lớn bay đến che khuất ánh mặt trời, một âm ảnh đáng sợ dừng ngay trên đỉnh đầu bọn họ, từ trên mây truyền xuống một thanh âm mà cả đời này bọn họ vĩnh viễn không bao giờ muốn nghe lại, chỉ ít bấy giờ họ không muốn nghe aaa

~~“Sư đệ, đã lâu không gặp nha!”

Tầng mây nhẹ nhàng tản ra, lộ ra nụ cười ôn hòa của Huyền Thanh, tay Huyền Khải run lên dữ dội, thiếu chút nữa cầm không được chén trà, Tuyết Linh Hầu đang ăn tiên quả liền bị nghẹn trong yết hầu, nó túm lấy cổ họng liều mạng phun tiên quả ra, Huyền Khải hồi hã chạy đến vỗ vỗ lưng cho nó, Tuyết Linh Hầu thiếu chút nữa là bị nghẹn mà chết cấp cấp thở sâu, cầm lấy chén trà tu một hơi, lại bị nước trà nóng làm bỏng lưỡi lập tức phun ra.

Gặp lại Huyền Thanh đúng là xui xẻo a~~Mây đen bao phủ, bầu không khí u ám, Huyền Khải nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, ngoan ngoãn đáp lại: “Sư huynh, quả nhiên đã lâu không gặp a!” Rõ ràng mới nửa ngày chưa gặp nhau thôi mà!! Huyền Khải âm thầm gạt lệ, tiếp tục liều mạng nở nụ cười cầu hòa cùng Huyền Thanh phân tài cao thấp, “Không biết sư huynh đường xa tới chơi có gì dạy bảo?”

Mục quang chăm chú nhìn nụ cười khả ố của Huyền Thanh, liếc mắt nhìn chỗ ở đơn sơ của Huyền Thanh, ngay cả ngọn núi hần cũng mang theo, nhìn tư thái như vậy chắc là muốn lên Tiên Giới tìm một chỗ có phong thủy đẹp để dọn đến đây mà? Nhưng vì cái gì mà lại tiện đường ghé qua nhà hần aaa~~? Huyền Khải trong đầu nảy sinh trăm nghìn câu hỏi nhưng không cách nào giải đáp được.

“Ha hã, sư đệ, người cũng biết ta đây rất nghèo, gia sản chỉ có bấy nhiêu đây thôi! Đạo này cuộc sống khó khăn quá! Cho nên ta tính chuyển nhà đi nơi khác sinh sống, sau một lúc đắn đo, suy đi nghĩ lại thì ta thấy rằng Tiên Phủ của sư đệ người là an toàn nhất, người sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu nhỏ nhỏ của sư huynh này chứ?” Huyền Thanh mỉm cười xấu xa, ngữ khí nhấn mạnh hai chữ “Nho nhỏ”.

Huyền Khải sắc mặt trắng nhợt, không dám tin vào mắt mình liếc nhìn Huyền Thanh một cái, không. . . Không thể nào? Ăn của hần! Uống của hần! Bây giờ còn đòi ở lại nhà của hần! Còn gì là đạo lý nữa aaa?

“Cứ tự nhiên.” Ba chữ kia thật vất vả lắm mới chui ra khỏi miệng, Huyền Khải lão đảo như muốn ngã, may mắn thay Tuyết Linh Hầu đi đến đỡ lấy hần, giúp hần đứng thẳng người,

“Rốp! Rốp!”. . . Thanh âm phát ra như có ai đó đang ăn khiến cho Huyền Thanh phản xạ theo bản năng đưa tay sờ sờ bả vai của mình, không có gì cả, không biết từ khi nào trên bàn ăn xuất hiện một con tử cước xà đang tập trung gặm tiên quả.

Kia đều là tiên quả tiểu Tuyết thích ăn. . . A, kia hình như là rồng. Huyền Khải chăm chú nhìn, rõ ràng là một con tử cước xà đang cố gắng ngửa đầu uống nước, năm đầu trảo tử dài bám lấy chén trà, một con rồng bình thường chỉ có ba hoặc bốn móng, đa số là ba móng, mà ngũ trảo chỉ có cấp bậc Long Vương, cai quản ngũ hồ tứ hải, con ấu long so với chiếc đũa không dài hơn là bao kia rõ ràng là Long Vương, một thân lân phiến tuy rằng màu sắc ảm đạm vô quang, hình dáng eo ọp suy dinh dưỡng, thế nhưng. . . Thế nhưng. . . Đó là một thân kim sắc aaa

~~Ngũ Trảo Kim Long thế gian chỉ có một, hần vẫn còn bị nhốt trong Thiên Ngục mà, làm sao có thể sinh ra tiểu hài tử được chứ?

Hàn khí lạnh lẽo từ dưới chân chạy dọc lên sống lưng, bức Huyền Khải toát mồ hôi lạnh, Tuyết Linh Hầu nhìn thấy con rồng kia hầu mao liền muốn rụng sạch, “Khẹc! Khẹc!” nhảy lên run rẩy chỉ vào con ấu long.

“Người làm như vậy khác nào kéo sư đệ của mình vào chỗ chết a~~?”

Huyền Khải không thể nhịn được nữa, phát trần vung lên hết như kiếm khí đánh về hướng Huyền Thanh, Huyền Thanh nhẹ nhàng nghiêng người tránh đi, nhúng chân đáp xuống chỗ khác.

Ấu Long đang miệt mài tận lực ăn uống bỗng ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của hần, kim mâu âm đạm, tức giận nhai tiên quả, tiếng nhai “Rốp! Rốp!” khiến cho Huyền Thanh cảm thấy ớn lạnh, nghe như thanh âm nhai xương của hần.

“Lão Hòe già, kia chẳng phải là sự yên lặng báo hiệu một trận phong ba bão tố sao?” Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nhỏ giọng hỏi lão Hòe già.

Lão Hòe già làm động tác: Ta cũng không biết, nói với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc: Người chỉ cần im lặng xem kịch vui là được, bước chân vào hồn thủy(3) của Huyền Thanh khác nào đi vào tử lộ.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc gật đầu đồng ý.

“Tiểu Tuyết, ô ô. . . Lão Thiên muốn giết ta mà!” Huyền Khải ôm lấy Tuyết Linh Hầu khóc lóc kể lể.

Tuyết Linh Hầu thấy thế cũng khóc rống, hồn thủy càng lợi càng sâu, muốn ra cũng ra không được, tất cả mọi người như bị thông lọng treo lên cổ, không ai có thể chạy thoát được.

... ..

(1) Tử cước xà: Con thần lằn.

(2) Tiên quả cao điểm: Trái cây (Nơi Tiên Giới) và điểm tâm.

(3) Hồn thủy: Bùn lầy.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Nhìn bóng mình trên mặt nước, cái đầu vừa nhỏ lại vừa nhọn hai bên hai cục u, ấu long đưa trảo tử lên rờ rờ hai cục u, bên ngoài là một lớp da mềm, bên trong lại cứng, không biết bên trong có thứ gì kì quái không nhỉ?!

Nhìn dáng vẻ của nó lúc này không giống Tiên Điểu mà Huyền Thanh mong đợi, càng không giống con vật to lớn uy phong mà ngày đó nó huyền hóa ra, nó rốt cuộc là con gì vậy?

Vừa xấu lại vừa nhỏ, nó không thích chút nào.

Mất hứng Ấu Long dùng trảo tử vỗ lên mặt nước, vẩy vẩy cái đuôi xoay người đi tìm Huyền Thanh suốt mấy ngày qua không thấy tung ảnh đâu.

Buồn bực! Huyền Thanh vẫn như cũ vạn phần buồn bực về thân phận của Ấu Long, nếu như nó chỉ là một con rồng bình thường thì hần có đủ tự tin mà giấu nó đến khi trưởng thành, chỉ cần thi triển công phu dụ dỗ chi thuật nho nhỏ, lẽ nào nó lại không khoanh tay chịu trói? Nhưng khi trứng vừa nở ra liền đánh tan mọi toan tính của hần, thưởng cho hần một củ khoai lang nóng đến bỏng tay.

Ngũ trảo kim long ra đời Long Tộc nhất định sẽ biết được, Huyền Thanh không đảm bảo rằng Long Tộc sẽ không lặn lội ngàn dặm xa xôi truy sát hần giành lại ngũ trảo kim long.

Trong lúc nguy cấp nhất, hần như thế nào lại lưu luyến không nỡ đem ngũ trảo kim long trả về Long Tộc? Buồn bực lại biến thành một mớ bòng bong khó lòng giải thích, Huyền Thanh cảm thấy vô cùng phiền não.

Dựa vào bản năng Ấu Long học được tuyệt kỹ cười gió đập mây cố gắng huy động trảo tử bay lượn giữa không trung, xa xa nhìn thấy Huyền Thanh đang ngồi dưới tán cây suy nghĩ mông lung, nó đưa trảo tử gạt đi mây mù che tầm mắt, Ấu Long liêu mạng lao về phía hần, mở miệng nói câu đầu tiên, đó chính là: “Huyền Thanh, người không thích ta.”

Huyền Thanh thấy nó liền bắt tri bắt giác giãn đôi lông mày đang chau lại, vừa nghe nó hỏi xong liền mặc danh kì diệu hỏi lại: “Ta nói không thích người bao giờ?”

“Người chê ta lớn lên xấu xí, không muốn đặt danh tự cho ta, ngày nào cũng trốn tránh ta.” Ấu long ngũ khí ừm khuất trả lời hần, trảo tử nhỏ bé cào cào lên mặt Huyền Thanh, có chút bất mãn mà trả thù.

Huyền Thanh nắm lấy trảo tử nhỏ bé ấy, nhin cười bày ra vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Người lớn lên quả thật rất xấu.”

Ấu Long hứng chịu sự đả kích quá lớn, nhụt chí cúi đầu xuống, vẻ lạnh lợi ngày thường bỗng nhiên biến mất, rồi cuộn người chui vào lòng bàn tay của Huyền Thanh, kim mâu ướt át đáng thương cứ thế mà nhìn về phía hần.

Huyền Thanh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ cái đầu nhỏ yếu ớt của nó, “Ta tu đạo đã hơn một vạn năm, nếu mãi lo để ý vẻ bề ngoài, thì quả thực sống rất uổng phí, người muốn bắt chước ta sao?! “

“Hừ!” Cái mũi nhỏ bé Ấu Long phun ra hai luồng khí, trời đột nhiên cản vào đầu ngón tay Huyền Thanh, hàm răng nhỏ bé ra sức cắn gặm, Huyền Thanh không đau không ngứa mặc cho nó ôm đầu ngón tay hần mà cắn cắn gặm gặm.

Sau khi Ấu Long nhai gặm đầu ngón tay xong, Huyền Thanh tâm tình phấn chấn hần lên, nói: “Tuy rằng không biết sau này chúng ta sẽ như thế nào, nhưng gặp được nhau chính là duyên phận mà thượng thiên ban tặng, hay là đặt tên người là Thiên Tứ đi.”

Thiên Tứ vui sướng bay lên, đầu nhỏ thân mật cọ cọ vào mặt Huyền Thanh, ánh mắt chờ mong, nói: “Huyền Thanh, ta muốn uống rượu.”

Huyền Thanh dùng lời lẽ nghiêm khắc mà cự tuyệt nó: “Con nít không được phép uống rượu nha!!”

Thiên Tứ khó hiểu hỏi: “Ngày trước lúc ta chưa nở ra người cho ta uống rượu, bây giờ vì cái gì mà lại không cho phép ta uống rượu aaaa~~?”

“Người ngày trước và người bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Suy cho cùng, khác nhau chỗ nào? Huyền Thanh qua loa giải thích, Thiên Tứ càng nghĩ càng mờ mịt, tha thiết nhìn Tử Hồ Lô trên lưng Huyền Thanh, nó rất thèm hương vị Tiên Linh Chi Khí trong đó, lại càng nhớ đến khoảnh khắc hạnh phúc khi được ngâm mình trong hảo tửu.

“Sư huynh, Long Tộc đã kéo người đến lục soát chỗ ở của người rồi, bây giờ lại hướng Tiên Tôn yêu cầu tra Tiên Sách kiểm tra những Tu Hành Giả gần đây Độ Kiếp Thăng Tiên.” Huyền Khải sau khi ra ngoài dò la tin tức liền vội vã chạy tới.

Huyền Thanh dừng dừng nói: “Khi nào bị phát hiện thì ta sẽ nghĩ cách đối phó.”

“Hoàng đế không gấp, người muốn thái giám gấp thay người sao!?” Huyền Khải thật lòng muốn bóp chết tên sư huynh bất lương này.

“Hắc hắc, cho dù ta có mang ngũ trảo kim long chạy đến cùng trời cuối đất cũng sẽ có ngày bị bắt trở về, không bằng ở đây tiêu diêu tự tại vài ngày, đây mới đúng là tác phong của ta!” Huyền Thanh thâm tình vỗ vai sư đệ của mình, thở dài nói: “Ai~~Khó xử nhất chính là hảo sư đệ người suốt ngày bị ta trù quên aa~~”

“Sư huynh, người không cần nói những câu khiến người ta buồn nôn như vậy, người càng nói càng khiến ta căm ghét người hơn, bây giờ ta không muốn tranh cãi với người nữa.” Huyền Khải không-bao-giờ-bị-mắc-muốn-nữa chớp mắt đã đi đến phạm vi an toàn, “Quả thật chỉ có tiểu Tuyết thanh thuần nhà ta là tốt nhất

thôi, so với người còn khả ái hơn.” Dứt lời liền hóa thành một đạo quang mà đi tìm tiểu Tuyết khả ái của hắn, cho dù bị đá bị đánh cũng còn hơn bị tên sư huynh bất lương, xấu xa kia lừa gạt.

“Chắc! Chắc! Chắc!” Huyền Thanh bất giác sờ cằm, “Tiểu Tuyết nhà người đúng là khả ái nhưng vẫn không khả ái bằng Thiên Tứ nhà ta, phải rồi! Thiên Tứ đâu?” Chỉ cần lơ là một chút, hắn cư nhiên không để ý Thiên Tứ đã rời đi.

Huyền Thanh chạy khắp nơi tìm kiếm Thiên Tứ, hỏi Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc và lão Hòe già, hỏi tiên đồng của Tiên Phủ, tất cả đều không thấy Thiên Tứ đâu. Huyền Thanh cảm thấy bất an, tiếp tục tìm kiếm một mình.

“Khò~~Khò~~Khò. . .”

Tiếng ngái ngủ mỏng manh truyền đến, Huyền Thanh cẩn thận lắng nghe, bỗng nhiên phát hiện tiếng ngái ngủ phát ra từ bên hông, hắn lắc lắc Tửu Hồ Lô, đầu đầu phát hiện Thiên Tứ đã say chết trong bình rượu.

Mộng đẹp bị quấy nhiễu Thiên Tứ mở mắt liền nhìn thấy Huyền Thanh, tự động tự phát từ phát trần bò lên bả vai của hắn rồi ợ một tiếng, cái đầu nhỏ cọ cọ vào cổ hắn tìm một tư thế thoải mái nhất, cho dù Thiên Tứ từ trên trời có giáng xuống thì với nó ngủ vẫn quan trọng nhất a

~~Huyền Thanh đưa tay đỡ trán, cảm thấy thất bại thảm hại.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Ánh tà dương đỏ rực, Tử Vân từ trên trời đáp xuống, Thiên Nhất đứng bên ngoài Thiên Ngục, nhìn về hướng Xanh Thiên Trụ phía xa, hồi lâu mới lên tiếng: “Chuyện ngũ thảo kim long xuất thế, người biết không?”

Nơi thâm sâu nhất Thiên Ngục phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, huyết mâu khẽ rũ xuống, hỏi vặn lại: “Ta ở đây còn biết, người lẽ nào lại không biết?” Phụ tử tình thâm, máu thịt có một sự ràng buộc vô hình, trong giây phút đưa con độc nhất của hắn bị Thiên Lô oanh tạc hắn liền cảm nhận được, hắn tuyệt đối không cho phép hậu bối bước lên vết xe đổ của mình.

Đã quen với những lời nói lạnh nhạt của Ngao Phóng, Thiên Nhất đến gần Thiên Ngục hơn, nhưng khi chân vừa bước đến gần phạm vi của Thiên Ngục, thì khắp nơi mọc lên muôn ngàn băng trụ bén nhọn, cho dù là Tiên Giới Chi Tôn, nhưng nếu bước qua cỗ băng trụ được hình thành từ pháp lực của Ngao Phóng thì khó tránh khỏi toàn tâm đau nhói.

Thiên Nhất bước lên băng trụ mà đi, nhưng khi nhìn thấy Ngao Phóng cự tuyệt quá rõ ràng, y đành lui về, không hi vọng quan hệ giữa hai người càng lúc càng trì trệ.

“Tiên Sách ta vẫn chưa cho Long Tộc mượn, chỉ có ta biết ngũ thảo kim long đang ở đâu, nếu người muốn gặp nó thì ngày mai ta liền dẫn nó đến gặp người.”

“Không cần!”

Đằng sau hai chữ lạnh nhạt ấy là sự trầm mặc vô biên vô hạn, không phải không còn lời nào để nói, mà là lời nói đi ngược vào trong không thể thốt thành lời, chỉ có thể như vậy mà trầm mặc.

Ngũ thảo kim long xuất thế khiến cho cuộc sống của Huyền Thanh và Thiên Tứ không đánh cũng loạn, Tiên Phủ của Huyền Khải nhờ có bọn họ mà trở nên vô cùng náo nhiệt.

Huyền Thanh hằng ngày dạy cho Thiên Tứ thuật Huyền Hóa Vi Nhân Hình(1), Thiên Tứ tai trái nghe tai phải ra sừng trên đầu cũng muốn dài ra thêm vài thước, nhìn Tửu Hồ Lô trên lưng Huyền Thanh không chớp mắt.

“Mau huyền hóa thành hình người cho ta xem.”

Huyền Thanh dùng đầu ngón tay gõ lên cái đầu nhỏ của nó, Thiên Tứ nghe hần nói xong liền ngoan ngoãn gật đầu, yên lặng trong đầu nghĩ muốn huyền hóa nhân hình, tập trung tinh thần cấp cấp biến thành người.

Bụp ——

Mây mù giăng bốn phía, trên bàn xuất hiện một “Người tí hon” đang ngồi trên thạch bàn, Huyền Thanh lập tức đưa tay đỡ trán, đầu đau âm ỷ, bị Thiên Tứ triệt để đánh bại, không khỏi tự vấn lương tâm mình: Thiên Tứ có phải bị Thiên Lôi đánh mạnh quá nên đầu óc trở nên dốt đặc rồi không?! Đối với Long Tộc mà nói Huyền Hóa là pháp thuật đơn giản nhất, cứ nhiên lại hóa ra cái dạng “Người tí hon” này.

Nhìn đôi chân, đôi tay nhỏ xíu trắng nõn, khuôn mặt tròn trịa da dẻ mịn màng, kim mâu sáng lạn trong suốt vẫn như trước nhìn chăm chăm vào Tử Hồ Lô, nhưng nhìn Long Giác ở trên đầu và Long Vĩ đang ngoe nguẩy ở phía sau đã tố giác Thiên Tứ Huyền Hóa Nhân Hình thất bại.

Thiên Tứ vươn đôi bàn tay nhỏ bé ôm lấy Tử Hồ Lô, nhưng sợi dây buộc Tử Hồ Lô vào lưng quần của Huyền Thanh thập phần chắc chắn, nó dùng sức hết kéo rồi lại lồi, Tử Hồ Lô vẫn như cũ nằm yên trên thắt lưng của Huyền Thanh. Thiên Tứ giận đỏ mặt, nằm sấp lên đùi Huyền Thanh cắn cắn, muốn dùng răng nanh cắn đứt sợi dây thừng, liệu mạng cắn được nửa ngày thì răng mỗi miệng tê, khẩu thủy dính đầy sợi dây, mà sợi dây vẫn trơn trơn như trước không hề sứt mẻ gì.

Huyền Thanh chán nản xách Thiên Tứ lên, cười nham hiểm nói: “Lần trước không cẩn thận bị người tháo nút bình chui vào trong Tử Hồ Lô, lần này ta làm sao có thể để người dễ dàng đắc ý?”

Thiên Tứ ủy khuất chu chu cái miệng nhỏ nhắn, lệ châu đảo quanh hốc mắt, bày ra vẻ mặt đáng thương, giận dỗi nói: “Người bắt nạt con nít.” Mọi người nói nó là rồng, sau này nó lớn lên sẽ cực mạnh cực to cực dài, to như lúc nó huyền hóa thành hư thể chắn cho Huyền Thanh đạo Thiên Lôi lúc Độ Kiếp, chờ khi nó trưởng thành, nó nhất định sẽ áp đảo Huyền Thanh, để xem lúc đó Huyền Thanh còn dám khi dễ nó nữa không.

“Ta chính là kẻ chuyên đi ăn hiếp con nít, nếu người không vui thì cứ cắn ta đi! Cho dù người có dùng hết sức để cắn thì ta cũng không đau không ngứa, người mặc sức mà cắn, ta cũng chẳng buồn để ý aa~~”

Phất trần chọt chọt vào cái mũi nhỏ của Thiên Tứ, Thiên Tứ liền “Híc hà!” hắt hơi một cái, đưa tay che mũi, tiếp tục dùng cặp mắt đáng thương ai oán liếc cái bản mặt đắc ý của Huyền Thanh.

“Chờ sau này ta lớn lên, ta nhất định sẽ trở thành một con rồng cực kì lợi hại, tiếp đó, ta sẽ cắn người, áp đảo người, khi dễ người!”

Thiên Tứ hùng tâm tráng chí bất lực chống đỡ phất trần của Huyền Thanh, nó hắt xì liên tục, vội vàng biến trở về nguyên hình, quần lấy đầu phất trần, bất luận Huyền Thanh trêu chọc nó như thế nào nó cũng nghiêng đầu sang chỗ khác giả chết không thèm nhúc nhích, quai hàm nghiêng lại.

Huyền Thanh không khỏi bật cười, khoảnh khắc này liệu sẽ còn kéo dài được bao lâu, một ngày nào đó Long Tộc sẽ tìm tới cửa, phá tan khoảnh khắc bình yên này, hần đúng là một tên xúi xẻo cực độ mà, trứng gì không nhặt lại nhặt đúng trứng rồng, rồng gì không ấp mà lại ấp ra một con ngũ trảo kim long, còn nữa, sau khi hần thành Tiên thì tình kiếp vẫn đang chờ đợi hần.

Huyền Thanh không biết kết quả sự chờ đợi của mình là gì, nhưng dù sao mọi chuyện đều đã được an bày, hần hy vọng mình và Thiên Tứ là Lương Duyên chứ không phải là Tình Kiếp.

... ..

(1) Huyền Hóa Vi Nhân Hình: Thuật biến thành hình người.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Thiên Tứ nghiêng đầu liếc nhìn Huyền Thanh, chẳng hiểu vì cái gì mà tự nhiên ngoác miệng cười một mình. Vừa nãy, Thiên Tứ vẫn còn giận, Huyền Thanh định mở miệng nói nhưng lại không muốn chịu thua, liền quấy đuôi không nặng không nhẹ quất vài mu bàn tay của hắn một cái, coi như đó là hình phạt nho nhỏ cho việc Huyền Thanh dám khi dễ nó.

Huyền Thanh xách đuôi nó lên, hắc hắc cười uy hiếp: “Sau này, nếu ngươi vẫn còn hung hăng như vậy nữa, ta liền phong ấn ngươi lên phát trần làm hoa văn cho đẹp aa~~”

Thiên Tứ nghe xong liền dán mắt vào phát trần, trên cán của phát trần đã có hoa văn Tiên Hạc Tường Vân rồi mà, sinh động như thật aa~~Hết như bị hắn nhìn trúng lập tức phong ấn vào trong đó vậy, Thiên Tứ liếc nhìn Huyền Thanh một cái rồi cúi gầm mặt xuống, liền chỉnh chỉnh thân hình, duỗi thẳng tay chân nằm yên bất động hệt như chết rồi.

Nhìn thấy Thiên Tứ ngoan ngoãn nghe lời, biết nó nghĩ những gì hắn nói đều là sự thật, liền lắc đầu thở dài nói: “Thiên Tứ ơi là Thiên Tứ, ngươi quả nhiên là bị Thiên Lô đánh thành ngu rồi! Những lời này mà ngươi cũng tin sao? Ai~~Đúng là hết thuốc chữa!”

Huyền Thanh ngửa mặt lên trời thở dài cảm thán, Thiên Tứ tức giận không kịp suy nghĩ liền nhắm miệng Huyền Thanh mà lao tới, hung hăng cắn hắn một cái, Huyền Thanh trở tay không kịp, môi truyền đến một cảm giác tê dại kì lạ, hắn đột nhiên rùng người, vội vàng túm lấy Thiên Tứ, Thiên Tứ huy vũ trào tử, nhe hàm răng trắng sáng, bén nhọn ra oai với Huyền Thanh, răng vừa nhe ra liền nhận lấy một cán phát trần vào đầu, nó ôm lấy đầu phi thẳng lên trời chạy trốn, phía sau truyền đến tiếng gào của Huyền Thanh.

“Có bản lĩnh thì đừng chạy!”

Thiên Tứ quay đầu đắc ý phản bác: “Có bản lĩnh thì đừng đuổi theo!”

“Được, không đuổi theo ngươi! Ta ngồi đây chờ ngươi ngoan ngoãn quay lại!” Huyền Thanh khoanh chân ngồi xuống, tháo nút bình Tử Hồ Lô ra, tu ừng ực một hơi, rồi sau đó cười gian xảo lắc lắc Tử Hồ Lô, tử hương lãnh liệt mà thanh khiết, nhẹ nhàng bay đến chỗ Thiên Tứ.

Thiên Tứ ngửi ngửi tử hương nồng nàn mê người ấy, hệt như một tiểu ngư nhi bị mùi câu hấp dẫn, không tự chủ được mà xuôi theo tử hương chậm chậm bay đến gần Huyền Thanh, cho đến khi cái mũi chạm sát vào miệng Hồ Lô, thì bất ngờ bị một cú đánh giáng thẳng xuống đầu, Thiên Tứ lập tức hoàn hồn, ôm lấy cái đầu đau ngẩn ngơ nhìn Huyền Thanh mồm to uống rượu.

Sợ Huyền Thanh nâng chén uống sạch rượu trong bình, Thiên Tứ quên hết đau đớn, chạy đến chen ngang miệng Huyền Thanh không cho hắn uống tiếp, một bên dùng trào tử che miệng Huyền Thanh lại, một bên cúi đầu vào Tử Hồ Lô mà hí hụi uống rượu.

Vị đạo không giống với rượu thường ngày nó uống, hơi chua chua ngọt ngọt rất giống mùi trái cây, Thiên Tứ cảm thấy kỳ quái, liền quay đầu lại liếm liếm bờ môi của Huyền Thanh, tử hương mà nó ngửi được không giống vị trái cây này.

Thiên Tứ vẫn không tin vội uống thêm một ngụm nữa, vẫn là vị chua chua ngọt ngọt giống mùi trái cây, nó lại liếm bờ môi ngọt ngào của Huyền Thanh, xác định là hai loại rượu này không giống nhau, mặc dù Tiên Linh Chi Khí cũng nhiều như nhau, nhưng vị đạo vẫn không giống nhau aa

~~“Đây là rượu gì vậy? Vị đạo thật kì lạ?”

“Không gian trong Tử Hồ Lô vô cùng lớn, có thể tồn tại vô số loại rượu khác nhau, tất nhiên rượu ta uống chính là Tiên Nhưỡng chính tông ngàn năm, còn thứ ngươi uống chính là. . .” Huyền Thanh hắc hắc cười giải thích, “Thủy Quả Tử do chính tay Tuyệt Linh Hầu ủ, mùi vị cũng không tệ nhỉ?!”

“Nhưng ta thích Tiên Nhưỡng ngàn năm hơn!! ” Thiên Tứ vừa liếm tử dịch còn sót lại trên môi Huyền Thanh vừa nói.

Áp chế cảm giác kỳ lạ đang dâng lên trong lòng, Huyền Thanh nghiêm mặt lắc đầu, “Không được!”

“Vậy người cho ta ngâm trong Tửu Hồ Lô một ngày đi!! ” Thiên Tứ liền đổi một yêu cầu khác, thấy Huyền Thanh có vẻ đồng ý liền sẵn sàng tư thế chui vào Tửu Hồ Lô.

“Cũng không được.” Huyền Thanh đóng Tửu Hồ Lô lại, nói: “Nếu người có thể Huyền Hóa Nhân Hình hoàn chỉnh, ta sẽ cân nhắc lại.”

Bụp ——

Thân người, tay người, chân người nhưng lại có Long Giác, Long Vĩ

~> Thất bại.

Bụp ——

Mặt người, tay người nhưng lại có Long Cước, Long Vĩ

~> Thất bại.

Bụp ——

Thân người, tay người, chân người nhưng lại có Long Đầu

> Thất bại.

Bụp ——

Thân người nhưng lại có Long Trảo, Long Cước, Long Vĩ

> Thất bại.

Thiên Tứ nhìn trảo tử, cổ nhếch miệng biến thêm một lần nữa.

Bụp ——

Một đại Long đầu người mình rồng xuất hiện trước mặt Huyền Thanh, trên mặt còn lộ ra nụ cười khả ái, khiến người ta nhìn thấy liền Mao Cốt Tung Nhiên.

“ . . . ”

Lần sau so với lần trước còn thê thảm hơn, một giọt mồ hôi lạnh bắt tri bắt giác trượt xuống sau gáy của Huyền Thanh, nhưng Thiên Tứ vẫn còn muốn tiếp tục biến huyền thử thách sức chịu đựng của hắn, Huyền Thanh vội vàng ngăn cản.

“Người mau biến lại như cũ đi!” Như vậy còn khả ái hơn đó!!

Thiên Tứ lập tức biến trở lại nguyên hình, phấn khích lay động cái đuôi ôm lấy cổ Huyền Thanh, nũng nịu nói: “Không cần suy nghĩ nữa, mau cho ta chui vào trong đi!! ”

Huyền Thanh hết trầm mặc rồi lại trầm mặc, rốt cục chịu không nổi cảm giác bị Thiên Tứ mè nheo cọ xát lên người hắn làm nũng, vội gật đầu đáp ứng.

Thiên Tứ vui vẻ hôn lên môi hắn một cái, biến trở về hình rồng chui vào Tửu Hồ Lô.

Huyền Thanh khẽ nhếch môi, áp chế cảm giác kỳ lạ đang dâng lên trong lòng, không ngừng tự hỏi đây rốt cuộc là cảm giác gì, có chút chua chua ngọt ngọt của Thủy Quả Tửu pha lẫn với cảm xúc ma mị nóng bỏng, khiến hắn tâm trung khẽ động, tựa hồ như có cái gì đó đang lặng lẽ nảy sinh.

Tường tận suy nghĩ nửa ngày, nhưng không được kết quả gì, Huyền Thanh đành phải tạm thời từ bỏ.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Nửa canh giờ sau, Huyền Thanh lắc lắc Tửu Hồ Lô, bên trong ngoại trừ tiếng rượu ra thì không còn tiếng động gì khác.

Chẳng lẽ nó muốn ngâm mình trong đó nguyên một ngày thật sao? Muốn biến rượu trong Hồ Lô thành nước hết sao!?

Huyền Thanh thở dài trong tuyệt vọng mở nút bình ra, chỉ thấy Thiên Tứ say quắc cần câu bò ra, quần lấy cánh tay hấn mà “Ồ!” một tiếng, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Huyền Thanh, tại sao ta thấy trời đất xoay vòng vòng vậy nè?! “

Huyền Thanh không khỏi đau đầu nói: “Người say rồi!”

“Ai nói ta say?” Thiên Tứ bò tới bò lui trên vai hấn, lão đảo bay vài vòng, đôi trảo tử chống lên “Thất lưng” gầy gò, ưỡn “ngực”, to mồm nói: “Người xem, ta không có say nha!”

Đắc ý không bao lâu, thân thể nó ngã xuống, rốt cuộc bay không nổi nữa, mắt thấy sắp rơi xuống đất, phất trần nhẹ nhàng vung lên, Thiên Tứ ngã xuống phất trần, nhưng nó đã say không biết trời trăng gì, từ phất trần trắng muốt từ từ trượt xuống lòng bàn tay của Huyền Thanh.

Huyền Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ai~~Thật hết cách với người!”

Mặc kệ đồng hồ độn trong đầu, Thiên Tứ cố gắng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Huyền Thanh, nhưng vẫn không thấy rõ mặt hấn, nó cố gắng nâng trảo tử vỗ vỗ mặt Huyền Thanh, hơi thở nóng bỏng phả khắp khuôn mặt, lại bị trảo tử quét qua da thịt có chút đau đớn, khiến Huyền Thanh nảy sinh một loại cảm giác không tự nhiên.

“Ta thật không có say, không có say giống người ngày trước từ trên trời rơi xuống, ngay cả tảng đá trước mặt còn không né được, lại tưởng ta là Tửu Hồ Lô hí hửng ôm ta về nhà.” Thiên Tứ vừa nói vừa nấc cục, nhân tình vàng ánh mặt mỗi lần híp lại, “Ta lúc nào cũng chờ y...Y nói sẽ đến đón ta...Sau khi ta tỉnh lại vẫn luôn ở đó chờ y...Nhưng tại sao đến giờ y vẫn chưa có tới đón ta?! Ta mỗi ngày đều hy vọng y có thể tới đón ta rời khỏi đảo...Ta chờ đã rất lâu rất lâu, mãi đến khi người mang ta trở về nhà. . . Ta thực sự. . . Thực sự rất thích người. . . Huyền Thanh. . .Huyền Thanh. . .”

Thiên Tứ co người lại, thì thào gọi tên Huyền Thanh trong lúc ngủ.

Huyền Thanh bị một thứ tình cảm chưa từng nếm trải làm cho kinh sợ, có thể là đồng cảm, cũng có thể là yêu mến, cũng có thể là đau lòng, so với loại tình cảm này càng thêm mãnh liệt rõ ràng, hết như một chén rượu độc, thiêu đốt linh hồn hấn, rõ ràng là muốn kiềm chế cảm xúc nhưng lại muốn rũ bỏ tất cả để chạy theo cơn say.

Loại tình cảm này không thể đưa tay là chạm vào được.

Lý trí nói cho hấn biết, hấn luôn nhắc nhở bản thân mình không nên truy cứu đến tận cùng, nhưng khi này trong lúc mơ màng Thiên Tứ vô thức luôn miệng gọi “Huyền Thanh” thì thứ tình cảm ấy không ngừng sục sôi trong hấn.

Chuyện này là sao vậy? Huyền Thanh càng ngày càng cảm thấy mơ hồ, hấn cảm thấy sau khi Thiên Tứ nở ra mối quan hệ của bọn họ tựa hồ càng lúc càng mập mờ.

Hy vọng đây chính là Lương Duyên không phải là Tình Kiếp, nếu như đây cũng là Lương Duyên cũng là Tình Kiếp, hấn chẳng phải muốn trốn cũng trốn không thoát sao?

Lão thiên gia aaa~~ Lão chơi đùa ta một hai lần ta còn không tính sổ với lão, lần này lão lại ba lần bốn lượt ép ta vào đường cùng, so với lần bị Thiên Lôi đánh chết chuyển thể nhập đạo tu hành lại từ đầu kia còn tàn nhẫn hơn.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Cấm Tử Lệnh.

Tên nền giấy Tuyên Thành tuyết bạch đề ba chữ cái màu đen to đùng dán khắp Tiên Phủ, riêng Huyền Thanh và Thiên Tứ đặc biệt được dán ngay sau gáy.

Sau khi dán hết “Cấm tử lệnh” khắp Tiên Phủ, Huyền Khải lấy thân phận là một chủ nhân chân chính, đầu ngẩng cao chân bắt chéo, chễm chệ ngồi trên ghế nâng chung trà lên hảo hảo thưởng thức thành quả lao động của mình, đặc ý nhìn một rông một tiên ngồi đối diện.

Vị Tiên Nhân kia quyết không chịu tầm ảnh hưởng của “Cấm tử lệnh“, nhàn nhã uống trà, một bên ngồi uống trà một bên giả vờ như không cần thận đoạt lấy khối điểm tâm trong tay Huyền Khải đặt vào đĩa ngọc của Thiên Tứ, cái đầu nhỏ xíu nhô lên khỏi đĩa, dựa vài chén trà một hơi ngồi gặm hết khối điểm tâm, Huyền Khải giận dữ nhìn nó vui vẻ ăn khối điểm tâm vốn dĩ thuộc về hắn.

“Hừ! Hừ! Hừ!” Huyền Khải nghiêng răng nghiêng lợi rửa thầm trong miệng, liền nhanh tay đoạt lấy khối điểm tâm cuối cùng còn trong đĩa, Huyền Thanh làm sao có thể để hắn được như ý? Ngay lập tức, phất trần vung lên cản tay hắn lại, Thiên Tứ bỗng nhiên lao tới, há mồm đón lấy khối điểm tâm, sau đó bay trở về bả vai của Huyền Thanh, trảo tử bầu chặt lấy khối điểm tâm mà to mồm nhai ngấu nghiến, do ăn quá nhanh cho nên mắc nghẹn, nó ngửa cổ cầu cứu, may mà Huyền Thanh châm trà cho nó kịp lúc, nó vội vội vàng vàng uống một hơi, đem nửa khối điểm tâm còn lại nuốt vào miệng Huyền Thanh.

Nhìn cái kiểu một Rông một Tiên khanh khanh ta ta vô cùng thân mật kia, Huyền Khải liền nổi trận lôi đình, một tay vén áo, một chân đạp lên thạch bàn, sát khí hung hung, hỏi: “Các người ăn của ta! Uống của ta! Dùng đồ của ta! Ở nhà của ta! Ngay cả lông mày ta cũng chưa từng chau lại! Bất quá chỉ cấm uống rượu có vài ngày thôi mà! Các người liền bày ra vẻ mặt này cho ta xem, còn gì là đạo lý nữa aaa? Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của nơi này aaaa?”

“Sư đệ, đừng quá kích động, có chuyện gì thì cũng từ từ mà nói, phải giữ thể diện cho mình chứ, vạn nhất bị tiểu Tuyết của người nhìn thấy, người nhất định sẽ tiêu đời a~~” Huyền Thanh chắc! Chắc! vài tiếng, bày ra dáng vẻ của một “Hảo” sư huynh cả-đời-chỉ-lo-nghĩ thay cho Huyền Khải.

“Hừ!” Huyền Khải nghe xong liền khép chân lại, cầm lấy chén trà định uống một hớp hạ hỏa, để tránh chuyện bị Huyền Thanh làm cho tức chết, không ngờ Huyền Thanh lại quang minh chính đại đoạt lấy chén trà trong tay hắn, đổ đi không thừa lại một giọt.

“Ai~~Chén trà ngon thế này...Thật là đáng tiếc!” Huyền Thanh thở dài trả chén trà lại cho đệ đệ của mình.

Nếu đã nhịn không được rồi thì thôi, không nên nhịn nữa!! Huyền Khải gân xanh bạo phát hai bên Thái Dương, từ tốn nói: “Sư huynh, đã lâu rồi chúng ta không có dịp hảo hảo giao lưu cảm tình sư huynh đệ nha!”

“Ai nha~~Sư đệ a~~Sư đệ, người không nói thì ta cũng quên mất!! Đi!” Huyền Thanh như bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu đứng lên, thân mật quàng vai Huyền Khải, “Hôm nay chúng ta liền hảo hảo giao lưu cảm tình sư huynh đệ, ha hã, lại đây! Lại đây! Sư huynh nhất định sẽ hảo hảo yêu thương người.”

Hắn đem Thiên Tứ ném cho Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc cùng lão Hòe già.

Thiên Tứ lại bay phía sau lưng Huyền Thanh, trảo tử bé xíu bầu lên cánh tay hắn, Huyền Thanh ôn tồn khuyên nhủ: “Thiên Tứ, mau đứng sang một bên chơi đi! Đây là chuyện riêng của sư huynh đệ bọn ta, người xen vào nhất định sẽ bị thương a.”

Lão Hòe già dùng nhánh cây kéo Thiên Tứ về, tiểu gia hỏa này căn bản không biết chuyện giao lưu cảm tình sư huynh đệ ở đây là: Cứ cách một trăm năm, Huyền Thanh và Huyền Khải lại cùng nhau Đấu Pháp một lần, trước kia Huyền Thanh chỉ là một Tán Tiên, tu vi không bằng Huyền Khải, mỗi lần Đấu Pháp đều bị Huyền Khải đánh thua không còn mảnh giáp, thỉnh thoảng cũng bất phân thắng bại nhưng đó là do Huyền Khải nhường hắn, từ đầu tới cuối đều bị Huyền Khải thi triển Lôi Pháp đánh cháy đen thui, bộ dạng lết về nhà so với tên khuyển cái còn thê thảm hơn, từ đó, hắn chính thức trở thành “Hắc Y Đạo Sĩ”.

Bây giờ Huyền Thanh Độ Kiếp thành công, vừa mới thăng đến cảnh giới Thiên Tiên, mặc dù cả hai cùng cảnh giới, nhưng vẫn y nguyên chia làm chín cấp độ, cấp độ của Huyền Thanh lúc này cao hơn so với Huyền Khải, suốt một ngàn năm trời bị Huyền Khải cho nuốt trái đắng, Huyền Thanh há có thể dễ dàng buông tha cho hắn sao?! Nhất định phải đem hết sổ nợ ra tính toán một lượt.

Huyền Khải thập phần hiểu rõ thái độ làm người của sư huynh mình, lúc này lại bị Huyền Thanh gắt gao ôm chặt bả vai, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có, đang lúc nguy cấp nhất hắn chỉ mong lão Thiên Gia mau mau phái cứu tinh xuống giúp hắn thoát khỏi ma trảo của Huyền Thanh, bằng không hôm nay hắn không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, không còn nửa cái mạng thì cũng chỉ còn một lớp da.

Cứu tinh. . . Mau cứu mạng aaa!

A?

Ngay lập tức Thiên Tứ bay đến cầm ống tay áo của Huyền Thanh, thời cơ đã tới, một đạo quang chợt lóe trong đầu Huyền Khải, vị cứu tinh kia chẳng phải đang đứng ngay trước mắt ta sao?!!

Sống hay chết gì cũng liều một phen.

Huyền Khải thuận thế thoát khỏi tay hắn.

Phịch ——

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc sợ tới mức phun ngụm trà vừa lên uống được ra.

Phụt ——

Lão Hòe già sợ tới mức nhổ búng cả rể lên lập tức ngã xuống đất mà run rẩy.

Phụt ——

Huyền Thanh đau đến mức hợp một hơi lạnh khí.

“Huyền Khải ——” Tuyết Linh Hầu sau khi lên lút chuồn ra khỏi Đào Hoa Viên chạy đến Tiên Phủ chơi, hình ảnh đập vào mắt nó là: Huyền Khải nhu thuận nằm trong lòng Huyền Thanh, hình ảnh một đại nam nhân sà vào lòng của một đại nam nhân khác nó không biết cảm xúc lúc này của mình là hiếu kỳ, hay là tức giận, bây giờ nó rất muốn xách cái tên Thiên Tiên ngu ngốc kia trộn chung với đồng cặn bã của Tiên Cầm Tiên Thú rồi đem đi bón phân.

“Ha hã, chuyện này không liên quan đến ta, sư đệ, người phải bảo trọng nha~~Ta có việc gấp cần phải đi trước.” Huyền Thanh một phen đẩy Huyền Khải đang hóa đá ra, ném hắn về phía Tuyết Linh Hầu đang nổi cơn thịnh nộ, sau đó dẫn theo Thiên Tứ hóa thành đạo quang thông thả rời đi.

Nhìn cái cảnh Huyền Khải cuống quýt ôm lấy Tuyết Linh Hầu mà cầu xin tha thứ: “Tiểu Tuyết, ô ô. . . Người hãy đánh ta đi, mắng ta đi! Ta sau này không dám tái phạm nữa!”

Đột nhiên, từ nơi Huyền Thanh biến mất vang lên một thanh âm vang dội: “Hắc! Hắc! Người kia là ai vậy? Sao ta không biết nhỉ?! Tuyết Linh Hầu, người cứ việc đánh hắn, cứ việc mắng hắn, ta tuyệt đối không quản chuyện nhà của các người đâu!”

Huyền Thanh đi rồi nhưng cũng không quên bỏ đá xuống giếng, châm dầu vào lửa, xem như người lợi hại đi! Ta tuyệt đối không nói cho người biết đối tượng tình kiếp của người là ai! Để xem người sau này còn dám trộm hết rượu của ta hay không! Huyền Khải âm hiểm cười trong bụng, khi này vật lộn với Huyền Thanh hắn vô tình phát hiện một bí mật mà có chết Huyền Thanh cũng quyết chôn xuống mồ.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Từ phía chân trời xuất hiện một đóa Bạch Vân, như sợi như bông, vi phong nhẹ nhàng thổi bay đạo bào hắc sắc.

“Tại sao ngươi lại cần ta?” Trên mu bàn tay của Huyền Thanh in một dấu răng thật sâu, hắn không hiểu tại sao Thiên Tứ lại cần hắn.

“Ngươi dám ôm Huyền Khải?” Thiên Tứ thở phì phì trả lời.

Huyền Thanh cảm thấy nực cười, gõ đầu Thiên Tứ, “Ta đương nhiên phải ôm hắn rồi, bằng không cái tên gia hỏa đó trong lúc sợ hãi liền bỏ chạy so với thỏ tử còn nhanh hơn, nhưng việc ngươi cần ta liên quan gì đến việc ta ôm sư đệ?”

“Ta không thích nhìn ngươi cùng người khác thân mật. Cho dù hắn là sư đệ của ngươi cũng không được, ngươi phải giống như lúc ta vẫn còn là quả trứng, chỉ có thể nhìn ta, quan tâm ta, sủng ái ta, không được vứt bỏ ta.” Từng câu từng lời của Thiên Tứ nói không những nghiêm túc mà còn có vài phần tùy hứng, cố gắng nói hết những suy nghĩ trong lòng mình.

Huyền Thanh trầm tư nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ đành thở dài nói: “Rốt cuộc là ngươi muốn bám theo ta bao lâu? Chẳng lẽ ngươi muốn giam ta cả đời sao?”

“Ừm.” Thiên Tứ gật gù đầu, trảo tử chạm nhẹ lên mặt hắn, nháy mắt hóa thành đôi bàn tay ôm lấy cổ Huyền Thanh.

Huyền Thanh nhắm mắt lại, thả lỏng người tiến vào cõi hư vô, không cảm nhận được thế giới bên ngoài, cơ thể nằm trong lòng hắn tuy lạnh lẽo nhưng lại mịn màng tươi đẹp, từng chút từng chút một, đưa hắn vào cảnh giới hư vô.

Đột nhiên, Thiên Tứ cắn vành tai của hắn, phả ra cỗ nhiệt khí ẩm ướt mị hoặc, Huyền Thanh toàn thân chấn động, mi tâm càng thêm chau lại, không thể kiềm chế được xúc cảm trong lòng liền vòng tay ôm lấy nó,.

Kỳ thật trong lòng đã sớm biết mình sẽ rơi vào hoàn cảnh trở trêu này, nhưng hắn tuyệt đối không bao giờ chịu thừa nhận.

Bạch Vân cứ thế mà lững lờ trôi, hoàn toàn không phát hiện một đóa Tử Vân lúc ẩn lúc hiện nhẹ nhàng bay đến một phương xa nào đó.

Nó chỉ là một con Tuyết Hầu bình thường, ba ngàn năm trước tình cờ gặp được Tiên Tôn đi ngang qua làm phép tu luyện, thăng thiên thành Tiên.

Một ngày đẹp trời nọ, nó cùng đám bạn đu mình trên cây mặc sức vui chơi, một đóa Tường Vân tử sắc đang bay trên bầu trời bỗng dừng ngừng lại, nó ngẩng đầu lên nhìn, một vị Tiên Nhân khôi ngô, tuấn mĩ đang chăm chú nhìn nó.

Vị Tiên Nhân kia nói nó rất có tư chất Tu Tiên, liền dạy nó pháp môn tu luyện. Sau khi thăng thiên thành Tiên, mới biết vị Tiên Nhân làm phép thu nhận nó chính là Tiên Giới Chi Tôn, đạo hiệu Thiên Nhất, đã tu hành ba vạn bảy ngàn năm, so với Đại La Kim Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên, còn mạnh hơn.

Ngày đó Tiên Tôn ngẩn ngơ nhìn nó, là bởi vì đôi mắt của nó, niệm chú giúp nó tu hành cũng bởi vì đôi mắt ấy.

Một đôi mắt màu vàng nhạt.

Một đôi mắt màu vàng nhạt giống hệt đôi mắt của Long Đế.

“Vạn năm trước, Kết Giới Phong Ấn bị phá vỡ, đại môn Ma Giới được mở ra, sát khí ngút trời, Nhân Gian cũng vì vậy mà thiên tai quanh năm nhân họa liên tiếp, yêu ma ẩn cư chốn Nhân Gian liền nhân cơ hội này vùng lên nổi loạn, ngay cả vòng luân hồi ở Địa Phủ cũng bị ảnh hưởng.” Giọng nói già nua khàn khàn của Quy Tiên hưởng Tuyết Linh Hầu kể về cổ sự Tiên Ma Chi Chiến, “Vua của Ma Giới tên gọi là Ma Sát, là một loại yêu ma chuyên sống kí sinh trên thân thể người khác, một khi thể xác này bị tiêu diệt hắn liền ly khai thoát khỏi, rất nhiều nguyên thần của Tiên Nhân bị hắn chiếm đoạt, trở thành ký thể của hắn, Long Tộc nhận lệnh của Long Đế cố thủ hậu phương cho Tiên Tộc, chỉ đưa một ngàn Long Binh Long Tướng ra

tiền phương, sau khi Tiên Tôn thỉnh Long Đế xuất chiến, chưa tới một ngày, Tứ Hải Long Vương dốc hết toàn bộ binh lực trong tay, trống trận ùng ùng, Long Tộc từ bốn phương tám hướng lũ lượt bay tới, tám con Thanh Long cường tráng kéo chiến xa của Long Đế, Long Khí cường kiện, quả nhiên trời sinh chiến thần, thừa hưởng toàn bộ sự sùng ái của Thiên Địa, lại tinh thông các hệ pháp thuật, Long Đế chính là người giỏi nhất trong tất cả những người giỏi nhất! Ai~~Nhưng cho dù Long Đế có uy phong lẫm lẫm danh chấn bát phương thế nào đi chăng nữa, chung quy cũng không thể chống lại một chữ “Tình”, đó cũng chính là lúc hắn đối đầu với Kiếp Nạn của đời mình, nghe đâu, Long Đế cả đời đoan hậu, sau trận chiến này huyết mạch của Long Đế xem như đoạn tuyệt.”

Cổ sự diễn ra tại nơi này, nhưng không một ai biết kết cục diễn ra như thế nào, mãi đến một trăm năm sau tất cả mới dần dần được hé lộ, Đại Môn Ma Giới lại một lần nữa bị phong ấn, nhưng Long Đế đã trở thành ký thể của Ma Sát, đôi kim mâu ngạo nghễ ngày nào giờ lại triêm nhiễm huyết hồng, giam vào Thiên Ngục.

Thiên Tứ ra đời khiến cho Long Tộc một phen loạn nháo, bọn họ lúc này thiếu điều đem cả Tiên Giới lật tung lên để tìm kiếm Ngũ Trảo Kim Long, xác minh lai lịch, có khả năng kế thừa Long Vị hay không.

Ngay cả Nhân Hình Thiên Tứ cũng biến không xong, có thật là nó sẽ trở thành Long Đế Đại Nhân không aa? Tuyết Linh Hầu trong lòng hoài nghi.

Thiên Tứ xoay đầu sang chỗ khác, bay đến trước mặt Tuyết Linh Hầu đang ngây ngốc nhìn nó, trảo tử nhỏ bé ra sức giầy vò cái mặt tròn vo, phì phì nộn nộn của Tuyết Linh Hầu, ai~~Mềm quá! Tiếp tục giầy vò thôi!

Thiết Chùy nện xuống đất “Ầm!” một cái, hung hăng đánh Thiên Tứ văng xa ba trượng, Huyền Thanh lập tức vung khởi phát trần, hóa giải tầm sát thương của Thiết Chùy, đem Thiên Tứ quần về bên người.

Huyền Thanh nhân tình nhân nhạt liếc nhìn Tuyết Linh Hầu, hững hờ nói: “Tuyết Linh Hầu, tính tình nóng nảy của ngươi cần phải thay đổi.”

Tuyết Linh Hầu hậm hực ôm lấy đầu, ánh mắt vẫn như cũ chăm chú nhìn Thiên Tứ, đáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

Huyền Thanh cười cười, “Có việc gì cứ nói, ta không phải là loại người bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo đâu!”

“Long Đế bị giam trong Thiên Ngục đã hơn một vạn năm, không có khả năng có con cùng người khác, ta tò mò rất muốn biết phụ mẫu của Thiên Tứ rốt cuộc là ai!” Vấn đề này vẫn luôn canh cánh trong lòng Tuyết Linh Hầu, nó là một con hầu tử không thích che giấu tâm sự, hôm nay có dịp nói ra quả nhiên thống khoái vô cùng.

Huyền Thanh nhìn về mặt ủy khuất của Thiên Tứ, hỏi: “Ngươi có muốn biết phụ mẫu của mình là ai không?”

Phụ mẫu? Thiên Tứ nghi hoặc, liền xoay người bay đi mất, chẳng bao lâu sau, nó ôm về một quả Trứng Tiên chỉ chỉ đôi nam nữ đang theo sau nó, hỏi Huyền Thanh: “Phụ mẫu của ta không phải là bọn họ sao?”

Đôi nam nữ kia đúng là phụ mẫu của quả Trứng Tiên kia, nguyên hình là hai con Tiên Cầm.

“Ặc. . .” Huyền Thanh xấu hổ kêu lên, “Chúng tộc bất đồng aaa~~Phụ mẫu của ngươi không phải là bọn họ, cho dù cùng loài, cha mẹ của ngươi cũng chưa chắc là bọn chúng.”

“Ààà” Thiên Tứ như vừa bừng tỉnh đại ngộ, đem quả Trứng Tiên trả lại cho hai người kia, rồi lại hỏi: “Vậy phụ mẫu của ta là ai? Huyền Thanh, có phải là ngươi không? Ngươi là phụ thân của ta, bây giờ chỉ còn thiếu mẫu thân thôi!”

Nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Thiên Tứ, Huyền Thanh không khỏi đưa tay đỡ trán! Biết trả lời nó sao đây?!?!?

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Hồi lâu, Huyền Thanh liền ho khan một tiếng, giải thích cho nó hiểu thế nào là “Phụ mẫu” : “Phụ mẫu là người sinh ra người, kỳ thật cho dù là loài động vật hay loài thực vật, sau khi tu luyện thành hình người bọn họ đều có khả năng sinh sản, cho dù chủng tộc bất đồng kết hôn cùng nhau vẫn có thể sinh hạ hài tử, người nguyên hình là Rồng Tiên, chắc chắn phụ thân hoặc phụ mẫu của người là người trong Long Tộc, người kế thừa huyết thống Long Tộc, tuy nhiên, người cũng có thể gọi người chăm sóc người là phụ mẫu.”

Huyền Thanh tự tin này giờ mình đã giải thích quá rõ ràng, dễ hiểu. Nhưng ngay sau đó liền hối hận đến ruột gan tím tái, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình để rút lại câu cuối cùng.

Nó có thể gọi người chăm sóc nó là phụ mẫu, Thiên Tứ vui vẻ lắc lắc cái đuôi, bỏ nhào về phía Huyền Thanh, đường đường chính chính mà kêu lên: “Cha!”

“ . . . ” Một tiếng “Cha” khiến cho Huyền Thanh câm lặng thối lui ba bước.

“Cha!” Lại bỏ nhào đến.

“ . . . ” Lại thối lui.

“Cha!” Tiếp tục nhào đến.

“ . . . ” Tiếp tục thối lui.

“Cha. . . Ừm ừm. . . ” Muốn lui cũng không thể lui được nữa, Huyền Thanh vùng khởi phát trần, phát trần liền đem Thiên Tứ trói chặt lại, cả miệng cũng bị quấn luôn một vòng.

Cuối cùng tiếng “Cha” khiến hấn tâm kinh đảm chiến kia cũng ngưng lại, Huyền Thanh lặng lẽ vuốt mồ hôi lạnh, xoa xoa hai bên Thái Dương đang đau nhức, nói: “Ta không phải là cha người.”

Vậy người là gì của ta? Thiên Tứ ủy khuất nhân tình tràn ngập sự nghi vấn.

“Việc này. . . ” Huyền Thanh nhìn thấy biểu tình của nó đầu càng thêm đau nhức, hồi lâu vẫn không trả lời được.

Đôi kim mâu lộ ra vẻ tội nghiệp hết như vừa bị người khác bỏ rơi, hai chân sau quấy đạp hướng đại môn mà nhảy đi, Huyền Thanh liền thu phát trần lại, cố gắng kéo nó đến gần, sau đó cưỡi trời.

“Người làm sao vậy?” Huyền Thanh lo lắng hỏi.

Thiên Tứ sụt sịt mũi nói, “Người không phải là cha ta, cũng không phải là người của ta, đằng nào cũng bị người vứt bỏ, ta đi tìm người khác nuôi ta.”

Sau khi nghe xong những lời chỉ trích hùng hồn kia, Huyền Thanh cười tà nói: “Trên đời này ngoại trừ ta ra, thì còn ai dám nuôi Ngũ Trảo Kim Long đây?”

Thế là lời vừa ra khỏi miệng Thiên Tứ liền vui vẻ nhào vào lòng hấn.

“Cha!”

Đối mặt với tình cảnh đột nhiên xuất hiện “Nhi tử” này, Huyền Thanh suýt chút nữa đập đầu xuống đất, về mặt tối xâm lại lập tức xoay người bước đi.

Mặc kệ Huyền Thanh muốn đi đâu, Thiên Tứ liền bay theo hấn đến đó, âu yếm thân thiết gọi hấn một tiếng “Cha”, sắc mặt của Huyền Thanh càng thêm khó coi, mỗi lần nhìn đến nó thì nó lại cười tít mắt lắc lắc cái đuôi, chỉ có thể cầm nín ai oán nhìn trời, giả vờ không nghe thấy.

Huyền Khải sau khi ra ngoài tìm hiểu tin tức trở về, chân vừa mới bước vào gia môn, liền nhìn thấy cảnh tượng hải hùng: Thiên Tứ đuổi theo Huyền Thanh, kêu lên một tiếng “Cha”, lập tức ngửa mặt lên trời cười sặc sụa, “Sư huynh a~~Như thế nào lại không thấy vị sư tẩu vậy? Ah~~Ha ha ha. . . Sư Huynh! Người cuối cùng cũng có ngày hôm nay!”

Thiên Tứ thấy kì quái liền hỏi: “Cha, tại sao đến giờ ta vẫn chưa được gặp được mẹ?”

Huyền Thanh giật giật khoe môi, bất ngờ vung khởi phát trần, hóa thành một cột nước bắt thẳng vào cái mặt hã hê của Huyền Khải. Huyền Khải vội ngậm miệng lại, cột nước liền biến mất, dọa hấn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Huyền Cơ Đạo Môn tuy là Pháp Môn Tu Đạo Chính Phái, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là chưa tu thành Tiên tuyệt đối không được động tình động dục, nếu không tốc độ tu hành sẽ càng trở nên chậm chạp, Tấn Tiên cũng chưa phải là Tiên Nhân chân chính, mặc dù Huyền Thanh tu đạo gần một vạn sáu nghìn năm nhưng vẫn giữ được một thân đồng tử, hấn sớm không động tình, không động dục, càng không lưu luyến bất kì một nữ nhân nào, ngoại trừ gặp phải Thiên Định Tình Kiếp.

Huyền Thanh xúc Thiên Tứ lên, kiềm nén trận trận hỏa ngục đang dâng lên trong lòng, nói: “Ta nhắc lại một lần nữa, ta không phải là cha ngươi!”

Thiên Tứ ngây ngô chớp chớp mắt, “Mẹ!” Không phải cha thì nhất định là mẹ rồi! Mặc dù hấn ta là nam nhân.

Huyền Thanh tức muốn học máu, lão tử quả thật rất muốn tự tay bóp chết ngươi a

, “Ta...Cũng...Không...Phải...Là...Mẹ...Ngươi” Từng câu từng chữ cứ thế mà hung hăng bắn ra, rồi sau đó hỏi lại: “Đã hiểu chưa?”

Đôi kim mâu hết nháy rồi lại chớp, cái đầu nhỏ hết lệch qua trái rồi lại lệch qua phải, ngoan ngoãn trả lời: “Không hiểu!” Nhưng cái đuôi và biểu tình trên khuôn mặt nó không giống nhau chút nào, cái đuôi càng lắc càng nhanh, cao hứng nhìn Huyền Thanh lộ ra biểu tình thảm bại trước nó.

Thiên Tứ đang đứng trên vai liền kề sát mặt hấn bắt chước tư thế: Khoanh tay hất tóc như một vị hảo soái ca(1), “Làm cha làm mẹ đều không tốt, làm người của ta là tốt nhất aa~~Huyền Thanh! Ngươi thấy ta nói có đúng không?”

Huyền Thanh sắc mặt tối sầm, liền đem con ấu long, không biết học ở đâu cái kiểu ăn nói buồn nôn này, nhét vào Tử Hồ Lô.

“Sư đệ, ngươi muốn đưa Tuyết Linh Hầu đi đâu vậy?”

Huyền Khải đang lén lút đào tẩu thì bị Huyền Thanh phát hiện, vội cười hề hề đáp lại: “Ặc. . . Ta vừa nhớ ra chỗ giấu cây đào thụ say mềm lần trước, bây giờ phải quay trở lại tìm, bằng không bị Tiên nhân cai quản phát hiện tiểu Tuyết sẽ bị trách phạt a.”

Huyền Thanh mặc dù biết hấn đang nói dối nhưng cũng không quá để tâm, Huyền Khải lập tức đưa Tuyết Linh Hầu hóa thành đạo quang, cấp tốc rời khỏi nơi đây rầy rầy thị phi này.

Tiên Tôn sớm biết chuyện Tiên Đào Thị bị chuốc rượu, nhưng vẫn chưa tìm Tuyết Linh Hầu khiển trách, hết thấy đều là do Huyền Khải kiểm soát chuẩn đi, sợ Tuyết Linh Hầu trong-bụng-không-giữ-được-bí-mật bị sư huynh hỏi vài câu liền đem mọi chuyện kể hết, chẳng là trong lúc hấn cùng Tuyết Linh Hầu đang âu yếm thân mật, khanh khanh ta ta vô tình bị Thiên Tứ nhìn thấy.

Thiên Tứ nằm trong Tử Hồ Lô một bên bơi qua bơi lại, một bên tự vấn lương tâm mình: Nó chỉ vô tình học được câu nói kia, tại sao lại khiến Huyền Thanh tức giận đem nó nhét vào trong Tử Hồ Lô?! Tại sao lại không giống Tuyết Linh Hầu, trực tiếp sút bay Huyền Khải?!

Chẳng lẽ nó nhất định phải bắt chước Huyền Khải nói: “Đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp” hay sao?

Thiên Tứ tưởng tượng cảnh Huyền Thanh hã hê đánh đập, chà đạp nó, liền xua ngay ý niệm trong đầu.

Chẳng lẽ, Huyền Thanh phải đánh nó, mắng nó, chà đạp nó thì mới chứng minh hấn yêu nó sao?

Làm sao bây giờ? Nó bây giờ không có vỏ trứng che chở, bị đánh sẽ rất đau a

~~Thiên Tứ nghĩ nghĩ một hồi cũng không tìm ra phương án tối ưu nhất, liền ra sức quấy đạp, Tử Hồ Lô cũng vì thế mà lắc lư rung động, Huyền Thanh vỗ vỗ Tử Hồ Lô, lòng bàn tay phát ra một đạo quang le lói, ngay cả rượu trong bình cũng dần dần ẩm lên.

Lương Duyên và Kiếp Nạn bắt quả chỉ là một khoảng cách mong manh, mà khoảng cách ấy chỉ bằng một bước chân.

Thu hồi pháp lực, Huyền Thanh thở dài, không muốn nghĩ thêm nữa.

... ..

(1) Hảo soái ca: Từ để chỉ một anh chàng đẹp trai!

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ta biến! Ta biến! Ta biến biến biến!

Bụp ——

Sờ sờ đầu, vẫn còn có sừng, Thiên Tứ chán nản nhìn Huyền Thanh nâng chén rượu uống sạch.

Huyền Thanh lắc lắc bầu rượu, nhẹ giọng nói: “Vẫn còn dư ba chén, nếu lần này người thất bại nữa, ta sẽ uống không thừa lại một giọt.”

Thiên Tứ ngồi phịch xuống đất làm mặt quỷ, nói: “Ta đã biến hết bảy lần rồi, mà vẫn thất bại, người không thể cứ như vậy mà ức hiếp ta, ta muốn uống rượu, ta muốn uống rượu a”

”

Biến hình thì không xong, suốt ngày chỉ giải vôi rượu, Huyền Thanh lợi dụng cơ hội này mà rèn luyện năng lực biến huyền(1) của Thiên Tứ, đến giờ tổng cộng đã hơn mười chén rượu, nếu nó biến thành công thì được uống một chén, ngược lại nếu thất bại thì Huyền Thanh sẽ thay nó uống một chén, biến biến biến liên tục bảy lần mà lần nào cũng thất bại, Thiên Tứ đành ngậm ngùi trơ mắt nhìn Huyền Thanh nốc liền bảy chén, hơn nữa bây giờ chỉ còn ba chén cuối cùng, nó phải kháng nghị!!

Bất quá chỉ là một cái thuật Biến Huyền còn con vậy mà cũng làm không xong, Huyền Thanh không khỏi tự vấn lương tâm: Có phải mình quá khát khe với Thiên Tứ hay không?! Nhưng nếu sau này xuất môn, có một con rồng ngồi chình ình trên vai thì rất dễ rước lấy phiền phức, huống chi đây lại là một con Ngủ Trảo Kim Long a

~~Thiên Tứ sống chết cũng không chịu sử dụng lần cơ hội cuối cùng này, Huyền Thanh đành bất đắc dĩ nói: “Lại đây, ta miễn cưỡng cho người một chút để an ủi nè!”

Thiên Tứ lập tức phóng nhanh đến trước mặt Huyền Thanh, Huyền Thanh lấy chiếc đĩa chằm chằm chút rượu rồi đưa đến miệng nó, “Nè! Liếm chút đi!”

Đồ bunn xinn, cái này một chút cũng không bằng, Thiên Tứ bắt măn chu chu cái miệng, đầu lưỡi non hồng liếm hết chỗ rượu dính trên chiếc đĩa, chép chép miệng, lại là vị chua chua ngọt ngọt của Thủy Quả Tửu, Thiên Tứ càng thêm bất măn, ôm lấy cánh tay Huyền Thanh mà lắc lắc.

“Huyền Thanh, ta muốn uống Tiên Nương.”

“Hết rồi!”

“Hết rồi thì ta không biến nữa.” Thiên Tứ nói xong định khôi phục lại nguyên hình, lại bị Huyền Thanh bắt lấy cánh tay, pháp lực quá cường đại khiến cho nó không thể biến trở lại nguyên hình, Thiên Tứ liền mếu máo, đôi kim mâu ngập tràn hơi nước muốn khóc nhưng không dám, “Tuy rằng đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp ta, đúng là ta còn nhỏ, nhưng người cũng không được dựa vào điều đó mà đánh đạp ta.”

Có lẽ bị Thiên Tứ nói trúng chỗ đau thâm kín ở trong lòng, Huyền Thanh thu hồi phất trần, thở dài nói: “Ta đã dạy ngươi cái thứ loạn thất bát tao(2) đó khi nào vậy?”

“Hôm trước, Huyền Khải nói với Tuyết Linh Hầu là: Làm Tiên làm Thú đều không tốt, làm người của hần mới là tốt nhất! Tuyết Linh Hầu một cước đá bay hần, sau đó, Huyền Khải ôm lấy chân của Tuyết Linh Hầu nói: Đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp hần, bởi vì Tuyết Linh Hầu thích hần nên mới có thể đối xử với hần như vậy.” Thiên Tứ nhớ lại sự tình ngày hôm qua.

Huyền Thanh tưởng tượng cái cảnh sư đệ ôm lấy chân của Tuyết Linh Hầu phun ra những lời buồn nôn này thật đúng là vô liêm sỉ mà, nhưng hần không biết Tuyết Linh Hầu có xu hướng bạo lực nha! Hần đã sống hơn một vạn sáu nghìn năm tuổi, cái gì cũng biết, chuyện gì cũng từng trải qua, so với Tuyết Linh Hầu lại càng biết cách cưng chiều tình nhân, cứ nhìn tính khí nóng nảy của Thiên Tứ là biết.

Huyền Thanh âm thầm đem mình ra so sánh với Tuyết Linh Hầu một phen, vừa mới đắc ý được một chút, thì lại nghĩ đến cái tên tình nhân ngu ngốc hồ đồ Thiên Tứ, hần không khỏi giật giạt khóe môi.

“Ta không có luyện đồng.” Về điểm này thì cực kì minh bạch, một người đã lớn tuổi như hần lại thu nhận một con rồng đang ở tuổi vị-thành-niên trong tay, chẳng những xúi quẩy mà còn mất hết lão kiểm(3).

“A?” Nghe hần nói xong, Thiên Tứ không hiểu, nghi hoặc hỏi: “Luyện đồng là gì?”

“Chính là bây giờ ta đối ngươi không một chút hứng thú.” Huyền Thanh giữ nguyên vẻ mặt bình thản mà trả lời.

Không hứng thú tất là không thích, chủ nhân không còn yêu thích sủng vật nữa thì sẽ vứt đi, sau đó hần sẽ quẳng nó cho một vị chủ nhân xa lạ, giống như việc Huyền Khải đem Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc giao cho Huyền Thanh, nỗi sợ trong lòng Thiên Tứ càng dâng cao mãnh liệt, ý niệm ngày hôm qua nó xua đi lại một lần nữa ủa về.

Nó nhảy lên đùi Huyền Thanh, chìa bàn tay nhỏ bé ra, nở nụ cười nịnh nọt nói: “Huyền Thanh mau đánh tay ta đi! Đánh mạnh một chút! Ta không sợ đau đâu!”

... ..

(1) Biến huyền: Thuật biến hình.

(2) Loạn thất bát tao: Chuyện bậy bạ. ()

(3) Lão kiểm: Thể diện của người già!! ()

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Lòng bàn tay nhỏ bé phì phì nộn nộn hơi hơi phẩn hồng, khiến cho Huyền Thanh nhìn không được liếc nhìn xuống, không khỏi thở dài vội nắm lấy tay nó, nói: “Ta vì cái gì lại muốn đánh ngươi?” Cái tên nào tàn này hôm nay lại muốn bày trò loạn thất bát tao gì đây!?

“Ngươi cứ đánh ta trước đi!” Thiên Tứ nũng nịu chu chu mỏ nói.

“Chát!” một tiếng, Huyền Thanh không nhẹ không nặng đánh vào tay nó.

“Không đau, Đánh lại đi! ” Ngay cả vết ửng hồng cũng không có, Thiên Tứ lại chìa tay ra.

“Chát!” một tiếng, Huyền Thanh gia tăng thêm lực đạo.

“Huyền Thanh, ta không sợ đau, ngươi phải đánh mạnh như thế này nè!” Thiên Tứ giả vờ làm tư thế hung hăng tự đánh vài lòng bàn tay mình rồi lại chìa ra trước mặt Huyền Thanh.

Huyền Thanh hoàn toàn không hiểu ý tứ của nó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cực kì nghiêm túc của Thiên Tứ hẳn đành vô pháp cự tuyệt, thế là hẳn đành đánh một cái thật mạnh theo đúng “ước nguyện” của Thiên Tứ,

Lòng bàn tay tay phần hồng ngay lập tức trở nên ửng đỏ, Thiên Tứ kêu đau một tiếng rồi sụt sịt mũi, đôi kim mâu ngấn ngấn nước nhìn Huyền Thanh, “Đau quá. . . Ô ô. . .”

“Đau lắm sao?! Có cần ta cho người đánh lại không?! ” Huyền Thanh xoa xoa đôi bàn tay đỏ ửng của nó.

Thiên Tứ lắc đầu, nép vào người hẳn, dán chặt vào khuôn ngực rộng lớn, thấy nhịp thở của Huyền Thanh bình ổn, Thiên Tứ cũng cảm thấy an tâm, lòng bàn tay đau nhức cũng vì những ve vuốt mà dịu đi phần nào.

“Huyền Thanh. . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát vào cổ Huyền Thanh, rồi nhẹ nhàng đặt môi lên đó.

“Hửm?” Làn môi mềm mại ăm ắp chạm nhẹ vào cổ nảy sinh một loại cảm giác tê dại kì lạ, Huyền Thanh định đưa tay về phía sau ngăn cản Thiên Tứ lại thì trên cổ bỗng dưng đau buốt khiến hẳn đành chỉ động tác.

“Huyền Thanh, ta thích người.” Thiên Tứ lắc lắc cái đuôi nói, lân phiến trên chiếc đuôi tỏa hào quang sáng lạn hết như nụ cười chói lòa trên khuôn mặt nó.

Huyền Thanh vô lực đưa tay đỡ trán.

Đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp, không phải ta đánh người một cái, người cắn lại ta một cái mới là yêu đâu! Chuyện tình yêu của thế gian rất là phức tạp, nhưng cũng có khi tình yêu lại giống như vậy, đơn giản, chân thành mà tha thiết.

Ai~Dô~~Thiên Tứ aa~~Ta và người không đến nỗi giống như sư đệ và Tuyết Linh Hầu đâu, ta không mê luyến đồng aaa

Thiên Tứ lại vui vẻ hôn lên bờ môi của hẳn, liếm liếm tửu hương còn sót lại trên môi hẳn, “Ta rất thích hôn người, miệng người lúc nào cũng thơm mùi rượu!”

Nói xong liền nhoài người về phía hẳn mà mặc sức mút liếm, Huyền Thanh miệng đầy nước bọt im lặng không nói gì.

“Ha hã. . . Thật là thú vị.”

Hình ảnh Thiên Tứ cùng Huyền Thanh thân mật bên nhau được hiện ra giữa không trung, thu vào đôi huyết mâu, nhìn thấy cảnh tượng buồn cười ấy đôi huyết mâu khẽ khép lại, tiếng cười khàn đặc, vui sướng đã nhiều năm không còn được nghe thấy, vang lên.

Gọi là Thiên Tứ sao? Vốn dĩ định lấy tên “Ngao Liệt” đặt cho nó, bây giờ xem ra không có đất dụng võ rồi.

Đôi mắt lại lộ vẻ mệt mỏi, bỗng nhiên phát hiện có người đang đến gần Thiên Ngục, đôi huyết mâu bạo phát hồng quang, mây đen phủ kín.

Tử Vân từ từ đáp xuống, tầng tầng lớp lớp quang quyển hồng sắc bao lấy Thiên Ngục, càng lúc càng dày, ngăn cách Thiên Ngục với thế giới bên ngoài.

“Không muốn Ma Sát hiện thế, thì lập tức rút khỏi tầm mắt ta!” Tiếng Long ngâm hỗn loạn, kịch liệt chấn động cả Thiên Ngục, nếu như lơ đãng bước vào tầng quang quyển kết cục nhất định sẽ là: Thịt nát xương tan.

Thiên Nhất lấy từ trong ***g ngực ra một khối ngọc bội, ngọc bội cứ thế bay vào tầng quang quyển.

Ngọc bội thuần khiết không có hoa văn, một khối ngọc nhẵn bóng, phía trên mảnh ngọc có khắc dòng chữ nho nhỏ mờ hồ không thấy được “Thiên Nhất”, ngọc bội vốn là một đôi, bay vào tay Ngao Phóng, đôi ngọc bội này vốn là từ một khối Ngọc Tủy vạn năm điều trác mà tạo thành, không ai biết đó chính là Ngọc Tủy trân quý, lại bày bán nó trong một tiệm tạp hoá nằm ngay góc đường, hai người đồng thời nhìn thấy Ngọc Tủy, đồng thời chạm vào Ngọc Tủy, một bên đang phân vân có nên đem nó về điêu khắc thành một món bội sức tinh mỹ hay không?! Một bên đang lưỡng lự có nên đem nó về chế thành Pháp Bảo hay không?!

Hai người cùng nhìn về nó, một bên khê thiêu mi, bá đạo không chịu buông tay ra, liền ném ngân lượng xuống, một bên lắc đầu bất đắc dĩ rút tay lại, mi mục ôn nhuận tựa như Ngọc Tủy.

Cả hai đều không biết thân phận của đối phương.

Khế ước viễn cổ giữa Long Đế và Tiên Tôn dựa vào “Lòng Trung Thành” của Long Đế đối với Tiên Tôn, nhưng Long Đế đã sớm tuyên bố, suốt đời không muốn nhìn thấy Tiên Tôn, Tiên Tôn cũng vậy, mà ngay cả tên họ của đối phương cũng không muốn biết.

Lúc gặp nhau cũng chính là lúc khởi đầu Kiếp Nạn, mãi cho đến khi Tiên Tôn đến Long Cung mời Long Đế tham chiến mới biết được thân phận của nhau, một đêm hoan ái chỉ vì muốn Long Đế tham chiến, hận từ tâm mà ra, tay bóp chặt lấy cổ Tiên Tôn nhưng từ đầu đến cuối không có ý định giết chết y hủy diệt khế ước.

Khoác lên chiến bào, Long Tộc nhập chiến, Ma Tộc đại bại, Tiên Tôn suất lĩnh chúng Tiên Nhân hao hết nửa đời tu vì một lần nữa phong ấn Đại Môn Ma Giới, Ma Sát bỏ chạy, nhập vào thân thể Long Đế, Long Đế lúc ấy chẳng hiểu vì sao chỉ còn ba phần tu vi, không thể khu trừ Ma Sát, đúng lúc Tiên Tôn phong ấn ý thức của Ma Sát, nhưng ma khí đã xâm nhập vào thể xác của Long Đế, sợ Long Đế nhập ma nên y đành đưa hắc vào Thiên Ngục.

“Vì sao lúc ấy ngươi chỉ còn lại ba phần tu vi?” Năm đó, khi nhốt Long Đế, Tiên Tôn cũng hỏi hắc một câu như vậy, Long Đế chỉ cười lớn, bây giờ lại hỏi hắc câu ấy, Long Đế chỉ nhếch mép cười nhạt.

“Trừ phi ta chết mới nói cho ngươi biết!”

Thiên Nhất rốt cuộc cũng đã minh bạch: Cả đời này y mãi mãi không bao giờ biết được đáp án, nhưng trong lòng vẫn phiền muộn.

Ngao Phóng, đến tận cùng vì cái gì lại hận y đến như vậy? Vì cái gì lại đẩy y đến bước đường cùng này? Đã có lúc, y vì hắc mà từng bước sa chân vào cái gọi là “Tình ái”, chỉ cần hắc giơ tay nhắc chân đều khiến cho y tâm tư rung động!

“Một vạn năm, hai vạn năm, và nhiều, nhiều nữa. . .”

Tựa hồ không nghe được tiếng thở dài của Thiên Nhất, Long Trảo tái nhợt của Ngao Phóng siết chặt lấy mảnh ngọc bội, hơi ấm còn lưu lại trên đó khiến cho nhân thần ngoan lệ phát ra vài tia nhu tình.

Đã quá muộn rồi! Từ ngày hắc biết thân phận của Thiên Nhất đến khi hắc khoác lên mình bộ chiến bào thì cũng đã quá muộn rồi!

Long Đế cả đời chỉ yêu được một người, tình yêu tàn khuyết cho dù hình-thần đầy đủ cũng muốn tự tay mình hủy diệt —— Trái Thiên Nghịch Địa.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Nếu đã không biết thì cả đời này y cũng không muốn biết.

“Huyền Thanh!”

Cái đuôi ngoe nguẩy bỗng nhiên gọi to, Huyền Thanh vừa thấy Thiên Tứ thì lập tức bỏ chạy, Thiên Tứ cười đám mây nho nhỏ, đuổi theo đóa mây bụi trước mặt đang phóng nhanh như hỏa tiễn.

“Đừng đuổi theo ta!” Thấy Thiên Tứ bắt kịp mình, Huyền Thanh liền nhảy dựng lên, xoay đầu lại nói với nó, trực tiếp nhảy lên một đóa Bạch Vân cách đó mấy chục trượng, liều mạng phóng về phía trước.

“Ta không đuổi theo ngươi nha, là ngươi đột nhiên cao hứng! Mỗi ngày cùng ta chơi trò “Ngươi chạy, ta đuổi” thôi!” Thiên Tứ bày ra vẻ mặt vô tội, vui vẻ lắc lắc cái đuôi, tốc độ đuổi theo càng lúc càng nhanh.

Một trận mồ hôi lạnh bắt tri bắt giác tuôn ra như suối, Huyền Thanh âm thầm đưa tay lau đi, dưới chân không dám dừng lại, vạn nhất bị Thiên Tứ tóm được, cái cổ của hắn nhất định sẽ không yên a~~Đừng thấy Thiên Tứ còn nhỏ mà xem thường, chỉ cần nó cúi xuống cắn một cái liền khiến cho hắn tâm tê phế tẫn.

Ai~~Hay cho câu: Đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp, sư đệ à, chuyện này cứ tạm thời ghi vào sổ nợ đã! Sau này, chúng ta sẽ từ từ mà cùng nhau giải quyết!

Đột nhiên, một đạo quang quang từ trên trời giáng xuống, một vị Tiên Nhân đứng trên Tử Vân xuất hiện trước mặt Huyền Thanh.

Vị Tiên Nhân kia cải trang thành một vị Tiên Nhân tầm thường nhất, một thân Lăng Tiên Pháp Y (1) bạch sắc, đầu đội Cửu Tiêu Tiên Quan(2) , quanh thân không có lấy một tia Tiên Khí lưu động, nhất nhất che giấu toàn bộ sức mạnh của mình, chỉ có đóa Tử Vân kia là biểu kỳ cho thân phận của y, Tiên Giới Chi Tôn.

Y mẹ không gió cũng phi vũ, vị Tiên Nhân khoanh tay mà đứng, dáng vẻ tựa hồ đã chờ đợi từ lâu.

Huyền Thanh lập tức dừng lại, cái lưng đau nhói vì bị Thiên Tứ từ phía sau ôm chầm lấy, vừa định cản Huyền Thanh một cái thì ngẩng lên nhìn thấy vị Tiên Nhân kia hướng nó mỉm cười, nó chớp mắt vài cái, rồi kinh hãi phát hiện kia chính là vị Tiên Nhân thiếu chút nữa mang nó về nhà.

Chẳng hiểu tại sao Thiên Tứ đối với vị Tiên Nhân này rất có hảo cảm, vừa nhìn thấy nó liền không kiềm nổi lòng mình muốn nhào tới ôm lấy y, nhưng lại bị Huyền Thanh một tay ôm trở về.

Thiên Nhất liếc mắt nhìn Thiên Tứ đang ngộ nguây trong tay của Huyền Thanh, kia chính là Ngũ Trảo Kim Long thừa hưởng huyết mạch của Ngao Phóng đây sao?! Ấu Long vừa sinh ra có thể biến huyền thành hình người, nhưng Ngũ Trảo Kim Long kia ngay cả nhân hình cũng biến không xong.

Diện mạo của Thiên Tứ và Ngao Phóng tương tự nhau khiến cho mục quang của Thiên Nhất càng thêm thâm trầm, hơn nữa khi nó hướng y mỉm cười, khoe môi hồng nhuận khê cong lên, đôi kim mâu lấp lánh đáng vẻ cực kỳ giống Ngao Phóng.

Áp chế tâm tình rối bời, Thiên Nhất nghiêm mặt nói: “Huyền Cơ Đạo Môn xuất hiện cũng đã hơn một vạn năm, trong Tiên Sách có ghi: Thành Tiên Giả(3) được mấy nghìn tên, Thiên Tiên Giả được một trăm tên, Khai Sơn Tổ Sư – Kiếm Tông Chi Phái: Huyền Khải được xưng tụng là Kiếm Tiên Tiên Giới, chỉ cần tu luyện thêm một nghìn năm thì sẽ đạt đến cảnh giới Kim Tiên, chỉ duy nhất Tổ Sư Tâm Tông Chi Phái: Huyền Thanh, một vạn hai nghìn năm trước khi xảy ra Tiên Ma Chi Chiến, trong lúc y đang độ Thiên Kiếp thì đột nhiên đụng phải Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, cho nên buộc lòng kéo theo tên ma tướng, lúc đó đang tháo chạy xuống nhân gian, đồng quy vu tận, từ đó về sau không rõ tung tích, nhưng gần đây Tiên Sách bỗng xuất hiện một vị Thiên Tiên gần bốn trăm năm độ kiếp Thành Tiên, quả nhiên chính là người, Huyền Thanh! “

Y hoàn toàn biết rõ thân phận của Huyền Thanh, thậm chí cả những chuyện ngay cả hắn cũng không biết.

“Tiên Tôn đại giá quang lâm có phải là vì nó mà đến?” Hắn vung phát trần lên gõ vào đầu Thiên Tứ một cái, đột nhiên bị gõ đau điếng Thiên Tứ liền ôm đầu tức giận lườm Huyền Thanh, Huyền Thanh vẫn hồn nhiên đưa tay chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng kia, “Thật có lỗi, tiểu gia hỏa này là do ta nuôi dưỡng từ nhỏ, thứ cho ta không đem nó tặng cho người được! “

Thiên Tứ thở phì phì cổ mở miệng nói, nhưng vẫn gật đầu phối hợp cùng hắn, “Nhưng nếu người còn chọc tay vào mặt ta nữa, thì ta bỏ đi tìm chủ mới à!”

“Không chọc thì không chọc, ai sợ ai.” Huyền Thanh chậm rãi thu tay về, sau đó nhìn về phía Thiên Nhất, lấy lại vẻ “đoan chính” thường ngày, khách khí nói: “Tiên Tôn, nếu người vì Thiên Tứ mà đến đây thì xin mời quay về cho!”

“Ta quả thật là vì Thiên Tứ mà đến, nhưng cũng không phải là vì Thiên Tứ mà đến, Thiên Tứ là Ngũ Trảo Kim Long, ở Long Tộc, chỉ có huyết mạch của Long Đế mới có thể sinh hạ Ngũ Trảo Kim Long, mấy đời mới sinh được một con, ta tuy rằng không biết mẫu thân của Thiên Tứ là ai, nhưng phụ thân của nó chắc chắn là Long Đế, cho nên ta hy vọng có thể đưa Thiên Tứ đến gặp mặt Long Đế.” Thiên Nhất nói rõ mục đích đến đây của mình.

Quả nhiên trong chuyện này có điều uẩn khúc, Long Đế bị nhốt trong Thiên Ngục đã hơn một vạn năm, quả trứng của Thiên Tứ bất quá cũng được mấy trăm năm, làm sao có thể là con của Long Đế chứ? Huyền Thanh nghĩ không ra lý do khiến Tiên Tôn lừa gạt họ, quay sang hỏi Thiên tứ: “Người có muốn đi gặp phụ thân của mình không?”

Thiên Tứ gật đầu lia lịa.

“Nếu Thiên Tứ muốn đi, vậy thì chúng ta sẽ theo người đi gặp hắn một lần.”

Hình dạng của phụ thân trông như thế nào nhỉ? Mọi người đều nói con rồng trưởng thành đều có một cái đuôi rất to, rất xấu xí, vậy chẳng lẽ sau này nó lớn lên nó cũng giống như phụ thân của mình sao? Thiên Tứ úp mặt vào tấm lưng của Huyền Thanh mà suy nghĩ.

Chú Thích:

- (1) Lăng Tiên Pháp Y: Là bộ đồ của các đạo sĩ ngày xưa. Đại khái là giống bộ này này:
- (2) Cửu Tiêu Tiên Quan: Hay được gọi là phát quan. Giống mũ của mấy anh đẹp trai này này!
- (3) Tiên Giả: Là người đắc đạo trở thành Tiên.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Chưa vào cổng Thiên Ngục, thì đã bị ma khí nồng nặc từ tứ phương tám hướng thi nhau bổ tới, ma khí đáng sợ như thế ngay cả Huyền Thanh cũng cảm thấy khó chịu, huống chi là Thiên Tứ tuổi còn quá nhỏ, Thiên Tứ rụt cổ lại, nhưng giữa làn ma khí nồng nặc kia phảng phất đâu đó vài phần Long Khí chưa bị tàn biến hết khiến cho nó có cảm giác vô cùng thân thiết, nhìn không được liền thò cái đầu nhỏ bé ra ngoài.

Dường như phát hiện sự tồn tại của Thiên Tứ, ma khí nhanh chóng lui tan.

Tiếng gầm giận dữ từ trong Thiên Ngục truyền ra bên ngoài: “Thiên Nhất!”

Thanh âm cũng rất quen thuộc, Thiên Tứ không đợi sự đồng ý của Huyền Thanh và Thiên Nhất, tự động tự phát bay vào Thiên Ngục, Thiên Ngục từ khí trầm trầm đột nhiên xuất hiện đạo quang cực đại, giúp Thiên Tứ dễ dàng đi qua, nhưng lại ngăn cản không cho Huyền Thanh và Thiên Nhất tiến vào.

“Long Đế vẫn chưa nhập ma sao?” Bất luận là Tiên-Yêu-Nhân, một khi đã nhập ma thì tính tình đại biến, mất hết nhân tính, tàn bạo thích chém giết, nếu Long Đế nhập ma, tính mạng của Thiên Tứ sẽ vô cùng nguy hiểm, Huyền Thanh cảm thấy lo lắng không yên.

Thiên Nhất hiểu rõ liền trấn an hắn, “Vẫn chưa!” Nhưng cũng sẽ sớm thôi, Tịnh Hóa Tiên Trận(1) do y bố trí xung quanh Thiên Ngục đã không thể không chế được ma khí xâm nhập vào cơ thể Ngao Phóng, cách duy nhất chính là y sẽ thay Ngao Phóng nhận lấy một nửa ma khí dùng công lực của mình tịnh hóa, rồi sau đó lấp tiếp một nửa ma khí còn lại, nhưng y đã nhiều lần bị Ngao Phóng dùng sức mạnh của Ma Sát uy hiếp cự tuyệt, y hy vọng sau khi Ngao Phóng nhìn thấy tiểu hài tử thì sẽ mềm lòng, dù sao Thiên Tứ cũng là người kế thừa Long Vị, rất cần sự giáo dưỡng của phụ thân.

Một con Kim Long cực đại uy vũ hệt như cao sơn bị hàn thiết khóa chặt trên Xanh Thiên Trụ hiện ra trước mắt Thiên Tứ, kim lân loang lổ huyết tích không phát ra kim quang lấp lánh như lân phiến của nó.

“Ta nhận ra người rồi! Người chính là người đã nói sẽ trở lại cô đảo đưa ta đi, thế nhưng người một đi không trở lại.” Thiên Tứ khổ sở ôm lấy Long Tu(2) của Ngao Phóng, “Phụ thân! Hóa ra người bị trói trên cây trụ này nên mới không thể tới đón hài nhi sao? Là ai đem người trói ở đây? Hài nhi sẽ đến xin hắn thả người ra!”

Ngao Phóng không nghĩ rằng trong ký ức của Thiên Tứ lại có hắc, lúc đó, Thiên Tứ thành hình không lâu, hồn phách vừa mới ngưng tụ, ý thức sơ khai, còn hắc thì sắp suất linh Long Tộc bảo hộ Đại La Kim Tiên cùng Huyền Tiên một lần nữa phong ấn Đại Môn Ma Giới, chỉ có thể để mặc cho Thiên Tứ ngủ say tự mình ấp trứng, nhưng tỷ lệ thành công bất quá chỉ đạt khoảng hai ba thành, mãi cho đến khi Huyền Thanh Độ Kiếp, Thiên Tứ bị Thiên Lôi bổ trúng hắc mới biết được nhi tử của mình vẫn còn sống.

Cái sừng nho nhỏ, khuôn mặt nho nhỏ, đôi tay nho nhỏ, cái đuôi nho nhỏ, thân hình nho nhỏ, tất cả đều nho nhỏ, phì nộn mà yếu ớt, đôi kim mâu do thừa hưởng tướng mạo và Long Vị của hắc mà có, chỉ có giữa mi tâm xuất hiện một Tiên Ấn mơ hồ có thể nhìn thấy được thần thái của người nọ, nhưng lại bị nét ngây thơ yếu ớt của hài tử che mất.

Thật kì diệu, đây chính là hài tử của bọn họ.

“Ha hã.” Ngao Phóng cúi đầu cười thành tiếng, cơ thể không vô pháp cử động nhẹ nhàng rung lên, lân phiến vui vẻ xòe ra, nhẹ nhàng nói: “Người là Long Đế tương lai, là nhi tử của ta, phải gọi ta một tiếng Phụ Hoàng.”

Thiên Tứ cái hiểu cái không gật đầu nói, “Phụ hoàng, chúng ta cùng nhau ra ngoài đi, Huyền Thanh nhất định đang sốt ruột!”

“Người ra ngoài trước đi, bây giờ phụ hoàng không thể rời khỏi Thiên Ngục, đeo cái này lên!” Ngao Phóng gỡ trảo tử ra, một khối ngọc bội nhẹ nhàng đeo lên cổ Thiên Tứ, “Khối ngọc bội này bây giờ đừng để Tiên Tôn phát hiện, nhưng nếu như người muốn tìm sinh mẫu của mình, có thể đem miếng ngọc bội này đến chỗ hắc, hắc biết người đang giữ miếng ngọc bội còn lại, người đó chính là sinh mẫu của người.”

Thiên Tứ cầm miếng ngọc bội lật qua lật lại, nhìn hai chữ khắc lên đó không chớp mắt, nó không biết hai chữ đó nghĩa là gì, định bụng trở về sẽ hỏi Huyền Thanh, thì một cơn đại phong đưa nó ra khỏi Thiên Ngục.

“Các người lập tức rời khỏi Thiên Ngục, ta có lời muốn nói với Thiên Nhất!”

Thanh âm của Ngao phóng trầm trầm vang vọng từ phía chân trời, ma khí dần dần xâm chiếm Thiên Ngục, Thiên Tứ không thể kháng cự lại ma khí mãnh liệt, bắt Huyền Thanh đưa nó hóa thành đạo quang cấp tốc rời đi.

Thiên Nhất vừa bước vào Thiên Ngục, Kim Long liền hóa thành một nam tử trẻ tuổi y sam không chỉnh tề, mái tóc dài đen nhánh bị hàn thiết khóa chặt trên Xanh Thiên Trụ, sóng nước dao động, Tịnh Hóa Tiên Trận nối tiếp nhau khóa chặt xương vai và tay chân hắc lại.

Sau một vạn năm, gặp lại nhân hình của Ngao Phóng, nụ cười ma mị năm nào vẫn không hề suy giảm, nhưng mục quang lẫm liệt sắc bén như đao phong, tựa hồ muốn đục khoét trái tim của Thiên Nhất.

Nhìn thấy đôi kim mâu do bị ma khí xâm nhập nhuộm một màu đỏ ghê rợn, Thiên Nhất không nói nên lời, một lát sau, y thở dài, hỏi: “Người cuối cùng cũng đồng ý gặp ta?”

“Người muốn nói gì??” Ngao Phóng mỉm cười, móng tay sắc nhọn nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt y, máu tươi theo đó mà ứa ra, từ từ chảy xuống yết hầu, cơn đau cứ thế quanh quẩn ở yết hầu, giống như chỉ một khắc nữa thôi ngón tay của hắc sẽ đâm thủng cổ họng của Thiên Nhất, sát khí nồng nặc lấp đầy đôi huyết mâu, hệt như lấy máu tươi mà họa lên, diễm lệ tuyệt mỹ nhưng khiến cho Thiên Nhất tâm tư bị thống.

Hành động của hắc như vậy không nói cũng hiểu, Ngao Phóng lại một lần nữa cự tuyệt y.

Làn môi tái nhợt ôn nhu hôn lên vết thương, đôi tay triển miên ôm lấy Thiên Nhất, tiên huyết lâm li từ bờ vai hắc mà chảy xuống nhuộm hồng một mảng Lăng Tiên Pháp Y, hắc đây cố ý khiến cho y phải đau lòng, không dám ôm lấy hắc như ngày xưa.

“Người có thích tiểu hài tử ấy không?” Ngao Phóng hôn lên môi y hỏi, liền cảm giác được bờ môi của y khẽ nhếch lên, “Thiên Tứ lớn lên thật giống ta, ngoại trừ việc nó bị Lôi Phách đánh trúng khiến cơ thể suy yếu không thể biến thành hình người hoàn toàn, thì rất giống ta lúc nhỏ, ngoại trừ...Ồ giữa mi tâm của nó có điểm không giống ta.”

Bất quá cùng nhau nói vài câu thôi, sao hắc lại ngoan độc đâm trúng chỗ đau nhất trong lòng y?!

“Ngày mai ta lại đến.”

Ngao Phóng thiêu mi buông y ra, “Không muốn biết thêm sao?”

“Không cần thiết!” Thiên Nhất khó khăn nói hết câu, lập tức xoay người bước đi.

Nhân tình của Ngao Phóng càng thêm âm trầm.

Chú Thích:

(1) Tịnh Hóa Tiên Trận: Tiên trận bày ra nhằm thanh lọc ma khí.

(2) Long Tu: Râu rồng.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Huyền Thanh, trên đây viết gì vậy?” Thiên Tứ đưa tay chỉ vào hai chữ Triện(1) trên mảnh ngọc bội hỏi Huyền Thanh.

Huyền Thanh tiếp nhận ngọc bội, mảnh ngọc có chút nhiệt khí, xúc cảm ôn hòa, hần cẩn thận ve vuốt ngọc bội, phát hiện ngọc bội chính là do Ngọc Tùy cực kỳ hiếm thấy trảm trở thành, ngập tràn linh khí, là một khối nguyên liệu cực phẩm dùng để dung luyện pháp bảo, vậy mà đem đi điêu khắc thành ngọc bội thật là đáng tiếc a

~~Trên ngọc bội chỉ khắc hai chữ Triện vô cùng đơn giản: Thiên Nhất.

Hình như, Tiên Tôn cũng tên là Thiên Nhất.

Mảnh ngọc của Tiên Tôn tại sao lại rơi vào tay của Thiên Tứ chứ?

“Phụ hoàng cho ta đó! Phụ hoàng nói mảnh ngọc bội này vốn là một đôi, mảnh còn lại nằm trên người mẫu thân, phụ hoàng còn dặn nếu ta muốn đi tìm mẫu thân thì hãy đưa mảnh ngọc này cho Tiên Tôn, Tiên Tôn biết mẫu thân của ta ở đâu, ta rất muốn đi tìm mẫu thân, nhưng phụ hoàng không cho phép ta đưa mảnh ngọc cho Tiên Tôn vào lúc này.” Thiên Tứ buồn bã chu chu miệng nói, “Ta thực sự rất muốn biết mẫu thân đang ở đâu!”

Huyền Thanh sau khi nghe Thiên Tứ gọi Long Đế là phụ hoàng liền hiểu được: Bọn họ quả nhiên là cha con, nhưng hần lại bị mối quan hệ giữa Long Đế, Tiên Tôn và mẫu thân của Thiên Tứ làm cho hồ đồ.

Nếu mảnh ngọc bội này là một đôi, thì người giữ mảnh ngọc bội còn lại với chủ nhân mảnh ngọc này là tình nhân của nhau, một mảnh khắc tên của Tiên Tôn, mảnh kia nhất định khắc tên mẫu thân của Thiên Tứ, lẽ nào Tiên Tôn và mẫu thân của Thiên Tứ vốn là tình nhân, sau đó, bị Long Đế hoành đao đoạt ái, nhưng mẫu thân của Thiên Tứ vẫn đối với vị Tiên Tôn kia nhớ mãi không quên, cho nên Tiên Tôn mới biết mẫu thân của Thiên Tứ hiện đang lưu lạc phương nào?

Một mô tuýp: Tam Giác Luyến Tình vô cùng phổ biến.

Đem mảnh ngọc bội đưa lại cho Thiên Tứ, Huyền Thanh xoa xoa đầu con Ấu Long, không đành lòng phá vỡ hình tượng mẫu thân trong lòng nó, “Người bây giờ vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện có lẽ vẫn chưa hiểu được hết, chờ sau này người lớn lên chúng ta lại hỏi xem mẫu thân người đang ở đâu.”

Thiên Tứ ôm lấy mảnh ngọc bội vui vẻ gật đầu, “Ừm, chờ sau này ta lớn lên Huyền Thanh phải theo ta đi gặp mẫu thân, sau đó phụ hoàng, mẫu thân, ta và người bốn người sống chung một mái nhà.” Vừa nói vừa phấn khích lắc lắc cái đuôi.

Đối diện nhãn tình ngây ngô của Thiên Tứ, Huyền Thanh đành xoay mặt sang chỗ khác, hắn là người ngoài, làm sao có thể chen vào một nhà ba người được chứ? Ai~Hắn thực sự không muốn đả kích Thiên Tứ, hơn nữa sau khi nhìn thấy đôi mắt đầy khát khao kia, tâm hắn vô cùng đau nhói.

“Đợi phụ hoàng của ngươi ra khỏi Thiên Ngục trước đi rồi hãy nói.” Huyền Thanh trong lòng khẽ thở dài, thần nhiên nói.

“Ta nhất định sẽ cứu phụ hoàng ra.” Thiên Tứ siết chặt đôi bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt tuyết bạch nhỏ nhắn ngây thơ tràn đầy nghị lực.

Chuyện của Tiên Tôn Long Đế không có chỗ cho Huyền Thanh nhúng tay vào, chuyện một nhà ba người càng không có chỗ cho Huyền Thanh nhúng tay vào, Thiên Tứ cuối cùng cũng phải rời xa hắn, hắn sẽ trở lại với cuộc sống đơn độc lẻ loi ngày xưa.

Huyền Thanh mỉm cười bất đắc dĩ, hắn muốn buông tay càng nhanh càng tốt, đây chính là cơ hội để hắn buông tay, nhưng có rất nhiều chuyện không phải hắn muốn là có thể làm được, đã quá muộn rồi —— Thiên Tứ gắt gao nắm lấy tay hắn, nhưng bởi vì tay nó quá nhỏ cho nên không nắm được toàn bộ, nắm đầu ngón tay nó chỉ nắm được ngón giữa, một khắc cũng không chịu buông tay.

Đây chính là một lý do khiến Huyền Thanh không thể buông tay tổn thương trái tim yếu đuối, cùng với nhãn tình utor át hoàn toàn tin tưởng của nó.

Ngón giữa lại siết chặt hơn, Huyền Thanh khẽ nhếch môi, bước khỏi tầm mắt của Thiên Tứ, vung khởi phát trần ngẩn đầu nhìn trời nhìn mây bay, nhưng ngón giữa lại như vô ý siết chặt hơn, bàn tay hắn dễ dàng bao lấy bàn tay nhỏ bé kia, chuyện này khiến Thiên Tứ vô cùng buồn bực, rõ ràng là nó nắm tay Huyền Thanh trước, vì cớ gì lại bị Huyền Thanh nắm ngược lại?

Huyền Thanh cúi đầu nhìn Thiên Tứ thở phì phò, liền một phen ôm lấy nó, vuốt ve đầu nó, cười nói: “Ngoan lắm! “

Thiên Tứ bĩu môi, ôm lấy cổ hắn, Huyền Thanh an tĩnh mặc cho nó ôm.

Chú Thích:

(1) Chữ Triện: Là mẫu chữ như thế này:

About these ads

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Từ ngày quen biết Huyền Thanh đến giờ, nó luôn cảm thấy vô cùng an tâm, ấm áp.

“Huyền Thanh, ta muốn. . . Vĩnh viễn. . .Vĩnh viễn...” Thiên Tứ nói không nên lời muốn đem hết tâm tư trong lòng giải bày, vùi mặt vào cổ Huyền Thanh, thân mật mà cọt xát.

Huyền Thanh nghe đến đây liền hiểu rõ —— Là vĩnh viễn sống cùng nhau.

Tiên nhân thọ ngang trời đất, chỉ cần hắn đồng ý với Thiên Tứ, đời này kiếp này sẽ không bao giờ rời xa nó, nhưng hắn phải trải qua một hồi Tình Kiếp, sợ là Thiên Tứ bên cạnh hắn thế nào cũng bị liên lụy, sinh sinh tử tử thật khó mà định đoạt.

Thế là. . .”Đừng ép ta.”

Nghe thấy tiếng thở dài ai oán của Huyền Thanh, Thiên Tứ nhe răng cắn nhẹ vào cổ hắn, Huyền Thanh liền hít một hơi lạnh khí.

“Ta không có luyến đồng!”

Cẩn mạnh hơn chút nữa, khiến cho Huyền Thanh đầu óc choáng váng.

“Ta thực sự không có luyện đồng.”

Thiên Tứ liếm liếm đầu răng của chính mình lưu lại, thâm tình hôn lên bờ môi của Huyền Thanh, lắc lắc cái đuôi nói: “Không vấn đề gì, lỡ sau này ta lớn lên, ngươi lại nói mình thích tiểu hài tử, không thích ta lớn thì sao?! “

Huyền Thanh không biết nên khóc hay nên cười, đành bất đắc dĩ mà lắc đầu, cùng Thiên Tứ so đo thật đúng là: Giết người không đền mạng a~~Hắn vẫn còn muốn sống lâu đến tận thiên trường địa cửu cơ!

Thiên Ngục là nơi cấm địa chốn Tiên Giới, tuy rằng không có trọng binh canh gác, nhưng xung quanh Thiên Ngục đều có kết giới bao quanh chỉ có Tiên Tôn mới có thể tự do ra vào, nếu Thiên Tứ muốn bước vào Thiên Ngục thì phải hỏi qua Tiên Tôn một tiếng.

Tiên Tôn ở sâu trong Tiên Cung, nhưng y lại thích mỗi ngày vào buổi chiều tà đi dạo quanh Tiên Đào Viên, tĩnh tọa tu hành một canh giờ, lúc đó Tuyết Linh Hầu, chăm sóc Tiên Đào Viên, sẽ nhảy xuống cây, bồi y cùng nhau tu hành.

Hôm nay Tiên Tôn lại như mọi lần đến Tiên Đào Viên tu hành, khi Tuyết Linh Hầu đang tập trung thân tâm tu hành thì đột nhiên thanh tĩnh, nó lập tức mở mắt, hướng lên cây vẫy vẫy tay, rồi sau đó động thân rời khỏi Tiên Đào Viên.

Huyền Thanh nhảy xuống cây, khoanh chân ngồi trước mặt Tiên Tôn, Thiên Tứ không thể duy trì hình người lâu liền khôi phục lại nguyên hình đứng trên vai hắn.

Có lẽ trước đây hắn và Tiên Tôn luôn gặp nhau trong tình trạng khẩn cấp, Huyền Thanh lúc này mới thấy rõ mảnh ngọc bội tuyết trắng mà Tiên Tôn đeo ở thắt lưng, một chuỗi trân châu kim sắc viên nhuận tua cờ mềm mại rũ xuống, mộc mạc nhưng vẫn hiện ra vài phần tôn quý.

Nhưng trên ngọc bội lại khắc hai chữ Triện nhỏ khiến Huyền Thanh không khỏi sinh nghi, không khỏi nhìn về phía Thiên Tứ đang nín thở chờ đợi Tiên Tôn tỉnh lại.

Lẽ nào mẹ của Thiên Tứ chính là . . Huyền Thanh bị suy đoán của chính mình dọa toát mồ hôi lạnh.

“Huyền Thanh, tại sao đến giờ Tiên Tôn vẫn không thèm tỉnh lại? Ta lo quá đi mất!” Thiên Tứ khổ sở nói, thật là muốn bung vuốt bầu cho Tiên Tôn một cái, nhưng không được phép quấy rầy người đang tu hành, nếu không họ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Huyền Thanh vội an ủi nó: “Đừng nóng vội, nửa canh giờ sau y sẽ tỉnh lại, chúng ta cứ ngồi đây chờ vậy! “

Thiên Tứ động thân kề sát mặt hắn, bỗng nhiên cảm giác lân phiến ẩm ướt lạnh lạnh, quay đầu lại nhìn, thì thấy hai bên Thái Dương của Huyền Thanh thấm đẫm mồ hôi, mày hơi chau lại, tựa hồ đang suy nghĩ một điều gì đó.

Thiên Tứ tiến gần thêm chút nữa giờ trảo tử khêu nhẹ mặt Huyền Thanh, cái đuôi ngả về phía trước, bắt chước Huyền Thanh chuyên lấy phát trần cọ cọ lên mũi nó, cái đuôi nhẹ nhàng gãi gãi hai bên cánh mũi của hắn, cẩn thận mà gãi, một bên gãi một bên quan sát sắc mặt của hắn.

Cái đuôi nhỏ lúc ẩn lúc hiện bày ra trước mắt khiến Huyền Thanh có chút thất thần nhưng vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt cực kì đoan chính, đảo mắt liếc nhìn Thiên Tứ một cái, Thiên Tứ vẫn ngoe nguẩy cái đuôi gãi gãi hai bên cánh mũi, hoàn toàn không phát hiện Huyền Thanh đang nhìn nó, rốt cục nhịn không được hắn đành bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng, ánh mắt hướng về phía Tiên Tôn.

“Nghiêm túc nào! Chuyện gì quan trọng hơn?!”

Nhớ tới phụ hoàng đang ở trong Thiên Ngục, Thiên Tứ liền ngoan ngoãn không dám nghịch ngợm nữa, nó ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn Tiên Tôn đang tu hành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng tại sao lúc này lại giống như bị keo dán dính lại một chỗ vậy?! Nửa canh giờ ngắn ngủi mà sao có vẻ như dài gần một thế kỷ vậy a~~Khuôn mặt của Tiên Tôn vẫn duy trì vẻ trầm tĩnh.

Khi Tiên Tôn ngồi tại chỗ chậm chậm mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi kim mâu tựa như hổ phách trong suốt minh triết của Thiên Tứ đập vào mắt, kim sắc u mờ nhưng lại ánh lên quang mang lấp lánh hân hoan nhìn y, dưới ánh dương quang Thiên Tứ một thân kim lân rực rỡ sáng chói, nhưng không phải là con rồng trong kí ức đã từng đưa y dạo chơi đến cùng trời cuối đất, nhìn sơ qua thì không một chút uy thế, cũng không có nụ cười lười nhác, chỉ có đôi mắt là giống người kia mà thôi.

Thiên Tứ nghiêng đầu, không hiểu tại sao Tiên Tôn lại chăm chú nhìn nó ánh mắt lại ngập tràn sự bi thương thống khổ, lại càng không hiểu tại sao thấy y âu sầu nó lại cảm thấy rất đau lòng.

“Ô ô ô...Huyền Thanh, không hiểu sao nhìn thấy y lúc này ta lại muốn khóc!” Thiên Tứ xoay đầu sụt sịt mũi, giật giật tóc của Huyền Thanh, bày vẻ mặt “Người mau dỗ ta đi” vô cùng đáng thương.

“Ta nói. . .” Huyền Thanh mới vừa hé miệng, hốc mắt của Thiên Tứ bắt đầu đỏ lên ngấn nước, Huyền Thanh âm thầm đầu hàng, thở dài nói: “Trước khi khóc người hãy nhớ đến phụ hoàng của mình.”

Lúc này, Thiên Tứ mới chịu lau đi hàng lệ nóng quanh tròng, bày ra vẻ mặt cực kì nghiêm túc, nhưng đôi mắt long lanh vô cùng ngây thơ, không hề uy nghiêm giống con của Long Đế.

“Các người tìm ta có việc gì? Có phải là vì Ngao Phóng mà đến?” Tiên Tôn thanh âm đạm mạc, sự bi thương khi này lập tức tiêu biến, không để lại dấu vết.

“Ừm.” Thiên Tứ gật đầu lia lịa, ánh mắt chờ đợi hỏi: “Người đưa ta đi cứu phụ hoàng có được không?! Ta đem tất cả bảo bối của mình tặng hết cho người.” Nó sinh ra ở Thủy Tinh Cung, nơi cất chứa rất nhiều bảo bối phiêu phiêu lượng lượng mà nó yêu thích, nó không cần đồng bảo bối đó! Nó chỉ cần phụ hoàng của nó mà thôi!

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Thật xin lỗi! Ta không thể giúp người! Ngày nào ma khí vẫn còn, thì Ngao Phóng không thể rời khỏi Thiên Ngục ngày đó.”

Tiên Tôn thanh âm không chút khấn trương, khiến Thiên Tứ kích động nhào tới, Huyền Thanh muốn đưa tay cản Thiên Tứ lại, nhưng nghĩ chuyện của hai người họ tốt nhất hẳn không nên nhúng tay vào, đành buông tay im lặng nhìn nó nhảy vào lòng Tiên Tôn, trảo tử siết chặt cổ áo y.

Huyền Thanh không hiểu Tiên Tôn và Long Đế đến tột cùng có quan hệ gì, vì sao lại lừa gạt Thiên Tứ?! Nói mẫu thân của nó chính là Tiên Tôn? Tiên Tôn nếu thực sự là mẫu thân của Thiên Tứ, thì tại sao y lại không biết mình đã sinh ra một tiểu hài tử là Thiên Tứ? Hai đại nam nhân làm sao có thể sinh hạ một tiểu hài tử? Tiên Giới từ khi nào đã chế ra phương pháp: Nam nam sinh tử vậy a~~?

Đủ loại hoài nghi không thể lý giải được dày đặc trong lòng Huyền Thanh.

“Ta có một hạt châu tử bảo bối, vốn định chờ châu tử to thêm chút nữa sẽ đem tặng Huyền Thanh, bây giờ ta tặng lại cho người, người nhất định phải giúp ta đi cứu phụ hoàng.” Thiên Tứ tự tin lắc lắc cái đuôi, trảo tử nói lỏng ra.

Tặng cho mình? Đừng nói nó đưa hạt châu tử ấy cho mình làm cầu đá nha? Huyền Thanh im lặng chờ đợi nó nói ra lý do tặng châu tử cho mình.

Thiên Tứ há miệng phun ra một viên châu tử kim sắc, châu tử kim quang lưu chuyển, xoay tròn trên đỉnh đầu Thiên Tứ, sau khi nó đập vỡ chui ra cảm thấy trong bụng mình đang hình thành một thứ gì đó, lúc đầu châu tử chỉ to bằng hạt đậu xanh, bây giờ đã to bằng củ lạc.

Thiên Tứ phát hiện viên châu tử định đi tìm Huyền Thanh nói cho hắn biết, nhưng nó cảm thấy viên châu tử này càng ngày càng lớn, nhất định là bảo bối thần kì, nó hy vọng viên châu tử này càng ngày càng to ra

để nó có thể đem đi làm quà tặng cho Huyền Thanh, bắt hắc khảm lên phát trần, mỗi khi có người nhìn vào viên châu tử liền hiểu Huyền Thanh đã có “Chủ” rồi.

Bây giờ không thể đưa cho Huyền Thanh, Thiên Tứ dùng sừng đẩy viên châu tử bay cao hơn một chút, để cho Tiên Tôn thấy được không có món gì trên dị bảo gì có thể sánh kịp viên châu tử này.

Bỗng nhiên, một bàn tay nhanh như chớp chụp lấy viên châu tử kia lại, nhãn tình lãnh mạc thờ ơ bạo xuất một tia giận dữ, giấu viên châu tử vào trong tay áo, lúc này Huyền Thanh mới nói: “Thiên Tứ, nếu Tiên Tôn không chịu giúp, chúng ta cũng không nên ý đồ đồng hiệp yếu, về nhà bàn bạc kỹ hơn.” Nói xong kéo Thiên Tứ lại, hướng Tiên Tôn thi lễ, “Cáo từ.”

“Ô ô ô. . . Ta muốn phụ hoàng.” Thiên Tứ bật khóc nức nở, đâm vào người Huyền Thanh, Huyền Thanh đau đến nổi mi tâm chau lại.

“Nếu không phải ngươi đem Long Châu tặng cho Tiên Tôn, ta cũng không thêm động thân cướp lại nó đâu!” Hắc chuyên gia cường đoạt bảo bối của Yêu Quái, bóc lột dị thú của Tiên Nhân, nhưng đây là lần đầu tiên hắc cướp Long Châu ngay trên đầu Tiên Tôn, con rồng ngu ngốc này cư nhiên đem Long Châu tính mạng của mình tặng cho người ngoài.

“Chỉ là viên châu tử bình thường thôi mà! Lần sau, bụng ta có nữa liền đem hạt đó tặng cho ngươi.” Thiên Tứ lèm bèm bất mãn.

Huyền Thanh giật giật khóe môi, một tay kéo Long tu trên miệng Thiên Tứ, một bên cả giận nói: “Im mồm cho ta! Ngươi có biết Long Châu là gì không hả?”

Thiên Tứ ngây thơ đáp lại hắc ba chữ rõ ràng: “Ta không biết.”

Quả nhiên là như thế, Huyền Thanh chán nản giải thích cho nó: “Ngoại trừ phạm nhân ra, Yêu Nhân và Tiên Nhân sau khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định đều có thể ngưng kết ra một viên châu tử tên gọi là Nội Đan, màu sắc càng thanh khiết thì tu vi càng cao, nếu mất đi Nội Đan sẽ bị đánh trở lại nguyên hình, tu luyện lại từ đầu, cũng có thể Đan hủy nhân vong, Nội Đan của Long Tộc được gọi là Long Châu, châu tử này chính là Nội Đan của ngươi.” Long Châu bay ra khỏi tay hắc, chậm rãi dừng trước mặt Thiên Tứ, Huyền Thanh nói tiếp: “Ngươi không thể đem Long Châu tặng cho bất kỳ ai, ngay cả ta cũng không được phép, mau nuốt nó đi!”

Thiên Tứ ngoan ngoãn nuốt Long Châu vào bụng, cúi thấp đầu nói, “Vậy phụ hoàng phải làm sao bây giờ?”

“Tiên Tôn nhốt hắc vào Thiên Ngục là muốn kéo dài thời gian nhập ma của hắc, nếu hắc rời khỏi Thiên Ngục thì Long Tộc cũng không dám nghênh đón hắc trở lại, ngoại trừ Ma Giới ra, thiên địa rộng lớn không còn chỗ cho hắc quay về, nhưng Đại Môn Ma Giới đã bị phong ấn, hắc chỉ có một con đường...Chết! Nếu Tiên Tôn vì hắc mà phá kết giới khai mở Đại Môn Ma Giới nhất định sẽ mở ra một hồi Tiên Ma Chi Chiến, ngươi vẫn còn nhỏ, không thể thống ngự Long Tộc tham chiến, cho nên chuyện của Long Đế tốt nhất cứ để cho Tiên Tôn tự mình quyết định.”

Đại Môn Ma Giới không thể khai mở, Long Đế nhập ma chỉ có con đường chết, quan hệ giữa Long Đế và Tiên Tôn thật sự đúng như hắc nghĩ, hơn một vạn năm bị giam cầm ái tình vì thế mà hao mòn tiêu biến, sợ là chỉ còn lại hận thù.

Mối quan hệ dây dưa ràng buộc giữa Long Đế và Tiên Tôn đời trước không người nào hiểu hết, Huyền Thanh không tiện nhiều lời.

Thiên Tứ sau khi nghe Huyền Thanh giảng giải cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện —— Đưa phụ hoàng ra ngoài hắc sẽ chết, nó không muốn phụ hoàng chết.

“Phụ hoàng, mẫu thân, ta và Huyền Thanh muốn sống cùng nhau.” Nó thấp giọng nói, lo lắng không yên khiến cho lân phiến bạo phát quang mang ảm đạm, trào tử nhỏ nhắn nắm lấy phát trần.

“Ai~~Đừng giết nữa aa~~Ngươi mà giết nữa phát trần của ta trụ hết cho xem! Cho ngươi mượn ngực ta dựa vào này.” Huyền Thanh kéo nó vào ***g ngực rộng lớn của mình, Thiên Tứ nắm chặt cổ áo của hắc.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Lân phiến lạnh lẽo kề sát da cổ Huyền Thanh, chiếc mũi nhỏ cùng cặp sừng khê rung, bàn tay ôn hậu vỗ về an ủi nó, nhìn đáng vẻ muốn khóc nhưng không dám so với việc nó khóc rống lên càng khiến người ta đau lòng hơn.

Cái đầu nhỏ cọ xát vào lòng bàn tay, vừa làm nũng vừa mè nheo đòi Huyền Thanh phải dỗ dành nó nhiều hơn, nó giơ trảo tử lên, nhân tình lấp đầy sự khao khát nhìn về phía Huyền Thanh, Huyền Thanh nắm lấy trảo tử, hơi ẩm lập tức bao lấy thân tâm Thiên Tứ.

“Ngoan lắm!”

Lời khen ngợi lúc này so với vỗ về an ủi hiệu quả hơn nhiều, sự nhu thuận dần dần thay thế thương tâm trong đáy mắt.

Từ lúc nhặt được Thiên Tứ đến nay, Huyền Thanh ngày càng sống có trách nhiệm, nhìn nó nhảy nhìn nó bật, nhìn nó vây quanh hần lẩn lộn làm loạn, những lúc như vậy hần đành lắc đầu chào thua, nhưng sau đó lại hướng nó mỉm cười; khi Thiên Tứ phá vỏ nở ra, nó luôn dùng đôi mắt ngây thơ nhìn hần, vươn trảo tử nhỏ bé để hần nắm; khi nó biến huyền thành hình người, khuôn mặt nhỏ nhắn phì nộn tràn ngập nụ cười, ánh mắt tin cậy không gì thay đổi được, bập bẹ gọi tên hần “Huyền Thanh”.

Huyền Thanh tự hỏi, nhìn đáng vẻ yếu ớt của Thiên Tứ lúc này có điểm nào giống hài tử của hai vị cường giả chốn Tiên Giới, Long Đế – Tiên Tôn?

Hết lần này đến lần khác bị Thiên Tứ đánh trúng điểm yếu của hần, khiến hần không đoán được nguyên nhân sâu xa trong chuyện này, cuối cùng đành phải phát huy bản chất của một bậc Đạo Gia đặc đạo——Thuận theo tự nhiên.

Bởi vì không tìm ra nguyên nhân trong đó, cho nên mối quan hệ của họ mới có thể tự nhiên như thế.

Sắc trời Thiên Ngục quanh năm u ám bụi mù, khiến cho Ngao Phóng bị giam cầm nơi này hơn một vạn năm không biết bây giờ là ngày hay đêm.

Bỗng một Tiên Nhân có mùi hương không giống với Tiên Tôn xuất hiện trong Thiên Ngục, hần chăm chú nhìn về phía trước, khê nhú mắt lại.

Khói trắng tỏa ra, dần dần tụ lại thành một dáng người mơ hồ.

Mi mục tuần lãng từ từ hiện rõ, một Đạo Sĩ ngồi xếp bằng phiêu dật giữa không trung, mặc thâm đen nhánh cài lên mái tóc bạch kim, Giữa trán có một điểm Tiên Ấn, Đạo Bào hắc sắc phiêu dương trong gió, phát trần tuyết bạch ở giữa không gian u tối hỏa ngục hóa thành màu đỏ tươi âm trầm.

Đạo sĩ không phải ai khác, chính là Huyền Thanh.

“Kết giới do Tiên Tôn thiết lập quả nhiên rất khó đi vào thần không biết quỷ không hay, ta mất gần nửa ngày mới đưa được hư ảnh vào đây.” Huyền Thanh vừa ai oán vừa liếc nhìn xung quanh Thiên Ngục, ngoại trừ kết giới đề phòng ngoại nhân xâm nhập ra, Thiên Ngục chỉ có mỗi Xanh Thiên Trụ nằm giữa Tịnh Hóa Tiên Trận, Tịnh Hóa Tiên Trận lớn mạnh cường đại khiến cho Huyền Thanh lần đầu tiên trong đời được mở rộng tầm mắt, nếu là yêu ma bình thường gặp phải Tịnh Hóa Tiên Trận này thì lập tức hóa thành một làn khói trắng tiến thẳng xuống Địa Phủ báo danh đầu thai, ma khí trên người Long Đế không những tiêu tán đi, mà ngược lại quyết liệt chống lại Tiên Trận, tựa hồ có chiều hướng áp đảo phá hoại Tịnh Hóa Tiên Trận.

Ma Sát mặc dù đã chết, nhưng tu vi cao thâm, Long Đế muốn khắc chế ma lực do hần lưu lại cũng hao phí không ít công lực, công lực không thể khôi phục lại từ đầu, Tiên Trận giúp Long Đế khắc chế ma lực không thể kéo dài, một ngày nào đó hần sẽ nhập ma, nhân quang đỏ tươi kia đã đoán trước điều đó.

Đại Long trước mắt toàn thân vàng ánh, trảo tử năm góc, từng góc sắc bén như gươm đao, không người dám lĩnh giáo lực sát thương của Long Trảo, mặc dù bị giam cầm, bị ma khí xâm nhập nhưng Long Đế vẫn giữ khí chất không nộ tự uy.

Nhưng Huyền Thanh nghĩ đến Thiên Tứ, phụ tử hai người họ quả nhiên khác nhau một trời một vực a~~Tên tiểu tử kia là rồng nhưng không giống rồng, nhỏ bé, so với loài ba trũng còn giống hơn, chỉ khác ở chỗ hai bàn tay hơi thô, bắt quá xem như có da có thịt đi.

Biết người xuất hiện là ai, Long Đế chẳng buồn liếc hần một cái, Huyền Thanh cười hắc hắc, “Ta là dưỡng chủ của Thiên Tứ —— Huyền Thanh, bây giờ đang đứng hàng Thiên Tiên, hôm nay mạo muội đến quấy rầy Long Đế.”

Thân phận “Dưỡng chủ” kia của Huyền Thanh làm cho Ngao Phóng nâng mắt lên, cười lạnh nói: “Thiên Tứ là ta huyết mạch duy nhất của ta, cũng là người duy nhất thừa kế Long Vị, người chỉ là một Thiên Tiên nhỏ bé mà cũng có tư cách làm dưỡng chủ của nó sao?”

Huyền Thanh lơ đãng đáp, “Duyên phận một khi đã đến thì có muốn trốn cũng trốn không được, lão Thiên gia cố tình cho ta nhặt được Thiên Tứ, ta đương nhiên là dưỡng chủ của nó rồi!” Chẳng qua, cái danh phận dưỡng chủ này hần thật sự không cam tâm tình nguyện a~~Nhưng hần sẽ không nói ra đâu.

Long Đế Ngao Phóng không những không giận mà ngược lại cười nói, “Coi như ngươi được lợi đi, Thiên Tứ đâu?”

“Đang ngủ, tạm thời không tỉnh dậy.” Trước khi đi, hần đỡ cho Thiên Tứ ngủ, để nó nằm sấp trong ổ chăn bông chờ đến khi bong bóng mũi phì ra, hần mới khoanh chân ngồi xuống, thi pháp đem hư ảnh của mình tiến vào Thiên Ngục.

“Ngươi làm sao tìm được đường đến Long Miên Điện để đưa Thiên Tứ đi?” Long Miên Điện được xây dưới một cô đảo nhỏ, năm đó Ngao Phóng không yên tâm để Thiên Tứ một mình ở Long Miên Điện, liền bố trí Chương Nhân Trận khắp xung quanh cô đảo ngay cả Thần Tiên cũng không tài nào phát hiện được, mà Thiên Tứ cũng vì Chương Nhân Trận này làm cho mất phương hướng, đi một vòng cuối cùng cũng quay về chỗ cũ, không thể rời khỏi cô đảo, đề phòng nó lạc đường.

“Ta trong lúc cười Bạch Vân đi dạo không cẩn thận bị té ngã, rơi vào một hòn đảo hoang, thấy Thiên Tứ đang ngủ liền thuận tay mang đi.” Huyền Thanh giấu nhẹm chuyện hôm ấy, hần say rượu cười Bạch Vân đâm vào vách đá rồi rớt xuống Long Miên Điện.

Ngao Phóng cuồng thanh đại tiếu, “Ha ha ha. . . Nguyên lai là mèo mù vớ được chuột chết, bất cẩn té nhào liền nhặt được con trai của Long Đế, vận khí của ngươi thật là phi thường tốt.”

Huyền Thanh có chút buồn bực, hần thực sự hoài nghi có phải tại vì mình xui xẻo cả đời, chính là tích góp từng chút vận khí để may mắn nhặt được Thiên Tứ hay không, sau đó gặp lại Cửu Tru Thiên Lô Kiếp sớm hơn bốn trăm năm, may mà có Thiên Tứ ban trợ giúp hần Độ Kiếp thành công, ngoài ra còn có vài chuyện ngoài ý muốn ví dụ như: Sau khi Độ Kiếp, hần liền được thăng đến chức Thiên Tiên, chỉ thấp hơn Đại La Kim Tiên một bậc.

“Long Đế, ta đến đây gặp ngươi là để làm rõ một chuyện, Thiên Tứ thực sự là hài tử của ngươi?” Huyền Thanh liền đi thẳng vào vấn đề.

Ngao Phóng nhân tình lộ vẻ thích thú, hóa thành hình người, ngón tay thon dài vén tóc sang một bên, để lộ gương mặt tinh xảo, chậm chậm mở mắt ra, hàng mi cong dài khê run, mũi cao môi đỏ, cằm nhọn thanh tú, sắc mặt nhu hòa, dung mạo diễm lệ như vậy lại có một đôi huyết mâu ngập tràn tà khí, hần nhếch môi mỉm cười ngạo nghễ đầy khí phách.

“Giống không?” Ngao Phóng hỏi, giọng nói trầm thấp tràn đầy sự ái muội dụ nhân.

Phụ tử hai người quả thật rất giống nhau, nhìn hình người của Long Đế, Huyền Thanh có thể tưởng tượng ra diện mạo sau này của Thiên Tứ, nhưng ánh mắt của Long Đế vô cùng sắc bén, người được hần nhìn đến, nếu không cẩn thận nhất định sẽ bị ánh mắt kia chém cho mình đầy thương tích.

“Vậy ngươi có thể đi rồi.” Dứt lời, Ngao Phóng khôi phục lại hình rồng.

“Mẹ của Thiên Tứ là ai?” Huyền Thanh đột ngột hỏi.

Ngao Phóng nhân trung hiện lên một tia hung ác, “Nó căn bản không có mẹ!” Nhất trảo đánh tới, lập tức tiêu diệt hư thể của Huyền Thanh.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Ý thức quay trở về thân xác, Huyền Thanh vuốt mồ hôi lạnh trên mặt. Một trảo kia của Long Đế trong tích tắc đánh thẳng về phía hắn, Huyền Thanh cảm giác được sát khí mãnh liệt ở trong đó, Long Đế thực muốn lấy mạng hắn a

~~Huyền Thanh khẳng định nguyên nhân khiến Long Đế nổi giận là bởi vì hắn đã hỏi: Mẹ của Thiên Tứ là ai?!

Thiên Tứ không có mẹ, câu trả lời của Long Đế khiến cho hắn càng thêm nghi ngờ Tiên Tôn chính là mẹ của Thiên Tứ, hai đại nam nhân đương nhiên cả hai đều là phụ thân của hài tử, nhưng...Ai có thể nói cho hắn biết rốt cuộc Thiên Tứ được sinh ra bằng cách nào a

?

Câu đố này càng ngày càng khó giải.

Thiên Tứ vừa tỉnh dậy tạm thời quên đi chuyện cứu phụ thân ra ngoài, đưa tay dụi dụi mắt, thò đầu ra khỏi ổ chăn bông, bỗng nó nhìn thấy vài quả Đào Tiên căng tròn mọng nước nằm bên cạnh ổ bông của mình lập tức hai mắt sáng rỡ. Nó chọn một quả bự nhất, hai tay ôm quả Đào Tiên chui vào trong ổ, há mồm cắn thật to.

Đào Tiên Thụ được Tuyết Linh Hầu dày công chăm sóc liền đâm hoa kết trái trở thành Tiên Quả dồi dào Tiên Linh Chi Khí nhất Tiên Giới, bình thường ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa từng được nếm qua một lần, vậy mà ngày ngày lại bị Huyền Thanh lên đi từ cửa sau hái trộm, thay thế Tiên Nhưỡng bổ sung Tiên Linh Chi Khí cho Thiên Tứ ngày một lớn dần.

Tuyết Linh Hầu cực kì phẫn uất nhưng lại không dám nói gì, thế là mỗi khi nó nhìn lên thấy Đào Tiên ngày một ít dần lại chạy đi tìm Huyền Khải đánh đấm cho hả giận, Huyền Khải không oán không hối, hoàn toàn quán triệt tư tưởng “Đánh là thương, mắng là yêu, nhưng tuyệt đối không được lấy chân đạp”, làm cho Tuyết Linh Hầu không nỡ xuống tay với hắn.

Thật đúng là: Trời sinh một cặp, Huyền Thanh ngoác mồm cười ha hả, tự rót cho mình chén trà, vừa mới uống một ngụm, bỗng nhiên xuất hiện một cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận tiến đến hôn hắn, không phải hôn lên mặt, mà là hôn lên môi, động tác này nó vừa học được từ Huyền Khải khi nãy lên hôn môi Tuyết Linh Hầu.

Sau khi hôn xong, Thiên Tứ chớp chớp hai mắt tròn xoe, nở nụ cười ngây thơ thuần khiết.

Nếu sau Thiên Tứ lớn lên mà giống Tuyết Linh Hầu thì phải biết làm sao đây?! Nụ hôn vẫn còn vương vấn vị Đào Tiên ngọt lịm, Huyền Thanh lập tức di chuyển tầm mắt, hắn chưa từng vì ai mà động tâm, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác mơ mơ hồ hồ như vậy.

Huyền Thanh không vui sao? Thiên Tứ nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, liếm liếm khóe môi, trên mặt Huyền Thanh vẫn còn lưu lại rất nhiều cảm xúc, nó quả thật rất thích hôn Huyền Thanh a~~Hôn rồi lại hôn.

Thế là...Một bên môi chạm vào chén trà ấm, một bên môi chạm vào phát trần lạnh ngắt, lông mao trên phát trần mượt mà cọ qua cọ lại trên mặt nó ngứa muốn hắt hơi một cái, Thiên Tứ đưa hai tay che mũi lại, ủy khuất nhìn thái độ thờ ơ uống trà của Huyền Thanh.

Đợi cả nửa ngày, Huyền Thanh mới uống trà xong, nhìn hẩn chăm sóc cây cảnh, nhưng nhất định không thèm nhìn Thiên Tứ một cái, Thiên Tứ túm ống tay áo của hẩn, “Huyền Thanh.”

“Người đã già, trí nhớ không còn được minh mẫn cho lắm, suýt chút nữa là ta quên mất con rồng mà mình đã nuôi rồi, ha ha.” Huyền Thanh cười tít cả mắt lại.

Thiên Tứ hiểu được ý tứ của Huyền Thanh liền vòng tay ôm lấy cổ hẩn, cọ cọ bên tai Huyền Thanh làm nũng, “Người sao lại có thể quên ta? Ai cũng có thể quên ta, chỉ có ngươi là không được phép quên ta, ta chính là Thiên Tứ của ngươi.”

Thiên Tứ chính là duyên phận do trời ban, “Thiên Tứ” chính là nơi khởi nguồn, Huyền Thanh đặt cho nó một cái tên quả thật rất tầm thường, giờ đây chỉ cần Thiên Tứ nói một câu liền khiến cho Huyền Thanh khắc sâu vào tâm khảm một khi đặt tên cho ai đó thì liền nảy sinh một mối ràng buộc không thể tách rời, bởi vì cái tên sẽ đi theo người đó cả một đời, cho dù đổi tên đổi họ, thì cái tên ấy vẫn in sâu vào trong tâm hồn không thể xóa nhòa.

“Thiên Tứ. . .”

“Hửm?”

Nép vào ***g ngực rắn rỏi của Huyền Thanh, tiểu gia hỏa hai mắt mơ màng đáp lại hẩn, không thấy hẩn nói gì khuôn mặt nhỏ bé ngẩng lên, song mâu sáng ngời long lanh nhìn hẩn. Huyền Thanh kìm lòng không được đưa tay vuốt ve gương mặt mềm mại ấy, Thiên Tứ khép hờ đôi mắt hưởng thụ cử chỉ âu yếm của hẩn.

Đột nhiên một tiếng Long ngâm dài vang lên, mây gió kéo về, chấn động đất trời, làm kinh động vô số chúng Tiên cùng Long Tộc.

Thiên Tứ lập tức ngồi dậy, nhìn về hướng Thiên Ngục, Huyền Thanh mục quang chấn động, lập tức đưa Thiên Tứ bay đến Thiên Ngục.

Tuy rằng nơi này các Thiên Ngục rất xa, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được ma khí toát ra từ đó, kết giới chấn động, giống như muốn nghiêng ngã lui bại.

Chưa đũa đến Thiên Ngục, kết giới đã bị phá vỡ, sau tiếng gầm long trời lở đất ấy, hàng loạt ma khí trào ra bao lấy Thiên Ngục, bầu trời một mảng u tối.

Vô số Tiên Nhân cùng rồng vây xung quanh Thiên Ngục, nhưng ma khí ngăn không cho bọn họ tiến đến nửa bước, không người nào nhìn thấy được tình huống bên trong, ngay cả Tứ Hải Long Vương có lớp phòng ngự Long Lân siêu dày cũng không dám phá vỡ ma khí bay vào Thiên Ngục, vạn nhất Long Đế nhập ma, đụng phải hẩn lúc này nhất định là...Tất tử vô nghi a

~~Cách đám đông một khoảng khá xa, Huyền Thanh ngẩn đầu nhìn về hướng ma khí không ngừng lan rộng ra, phát trần quần lấy Thiên Tứ đang liều lĩnh xông vào Thiên Ngục.

“Phụ hoàng!” Thiên Tứ gào to, hai tay cố gắng đẩy phát trần ra.

Huyền Thanh xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương nói: “Thiên Tứ, người đi vào đó cũng vô dụng thôi! Ngược lại còn bị ma khí làm cho tổn thương nguyên khí.” Ma khí dày đặc, Long Đế không biết đã nhập ma hay chưa, tiến vào Thiên Ngục lúc này quả thật: Sinh tử khó dò.

“Ta muốn vào cứu phụ hoàng.” Thiên Tứ sụt sịt mũi, lộ biểu tình khổ sở muốn khóc.

Huyền Thanh giữ chặt phát trần, “Cứu hẩn ra là chuyện không thể, nhưng ta có thể đưa người đi gặp hẩn.”

Giương khởi phát trần, một lớp kết giới hộ thể vây quanh Thiên Tứ, đóa Bạch Vân dưới chân Huyền Thanh lập tức tản đi, hai người hóa thành một đạo quang tiến thẳng vào Thiên Ngục.

Bước vào Thiên Ngục, Nhân Tiên Ma sinh ra đã khắc nhau, ma khí lập tức ăn mòn Tiên Khí hộ thể, Huyền Thanh cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng không ngừng ai oán: Ma Sát quả không hổ danh là Ma Giới Chi Vương a~~Khó trách Long Đế vô pháp chống cự.

Kết giới bạo phát dương quang đẩy ma khí ra khỏi Thiên Tứ, Huyền Thanh vẫn không dám lơ là siết chặt bàn tay của nó, bay nhanh về hướng Xanh Thiên Trụ.

Xanh Thiên Trụ được thiết lập ngay giữa Tịnh Hóa Tiên Trận đang có nguy cơ sụp đổ, Long Lân kim sắc dần dần biến thành màu đen Long Đế gian nan bảo vệ Long Châu của mình, không cho ma khí chiếm đoạt Long Châu, Long Châu là tu vi cả đời của hắn, chỉ cần Long Châu bị tiêm nhiễm một chút ma khí thôi, thì hắn sẽ hoàn toàn bị nhập ma.

Tiên Giới nhất định sẽ truy sát hắn, Long Tộc không thể bao che cho hắn, đất trời bao la không còn nơi để hắn quay về, không có chỗ cho hắn dung thân.

Cho dù thế nào đi chăng nữa hắn cũng mặc kệ, nhưng mà...Thiên Tứ vẫn còn nhỏ, không thể đem Long Vị truyền lại cho nó, vậy nên đây không phải là lúc để nhập ma, lại càng không phải là lúc để mất mạng.

Người mà hắn yêu thương cả đời vẫn luôn vì hắn mà tu phục Tịnh Hóa Tiên Trận, mỗi khi tu phục xong Tịnh Hóa Tiên Trận mái tóc y lại bạc thêm một phần, khuôn mặt cũng mệt mỏi già dặn hơn một phần, Tịnh Hóa Tiên Trận kia từ khi được xây hạ cho tới nay đều dựa vào sinh mệnh của y để thanh lọc ma khí, hơn một vạn năm y đã mất đi sự trẻ trung của lần đầu gặp gỡ.

Hơn một vạn năm...Hơn một vạn năm ấy y đã đánh mất những gì? Chẳng lẽ y muốn mất luôn tính mạng của mình hay sao?

“Người không thấy mệt sao?” Ngao Phóng yếu ớt hỏi.

Bóng lưng cứng đờ, tốc độ trên tay cũng dần dần chậm lại, Thiên Nhất trầm tĩnh đáp: “Không mệt.”

“Nhưng ta thì mệt rồi.” Ngao Phóng khàn giọng nói.

“Ta biết, ta sẽ luôn ở bên người.” Đôi mắt của Thiên Nhất chứa đựng sự bi thương đau đớn, y thay Ngao Phóng nhận lấy một nửa ma khí dùng công lực của mình mà thanh lọc, cách này vô cùng mạo hiểm, nếu không cẩn thận kết cuộc của y sẽ giống như Ngao Phóng...Nhập ma.

Thời gian của bọn họ không còn nhiều.

“Thiên Nhất, ta thực sự rất hận người.”

“Ta biết.”

Khế ước đã được quyết định từ rất lâu, khi Long Tộc qua về Tiên Tộc, Long Đế đã thề: Cả đời này nguyện trung thành với Tiên Tôn, từ thể hệ này sang thể hệ khác dây dưa yêu hận, tất cả chỉ vì Long Đế ngày đó vừa nhìn thấy Sơ Đại Tiên Tôn liền nhất kiến chung tình, không quan tâm các thể hệ sau bị khế ước này trói buộc lẫn nhau, sau khi sát nhập luân hồi cũng không thể tách ra.

Bởi vì y là Tiên Tôn...Bởi vì hắn là Long Đế...Hắn vì khế ước kia mà tham chiến, vạn chết bất hối, đơn giản bởi vì y là Tiên Tôn, đơn giản bởi vì hắn là Long Đế, hối hận cũng không thể quay đầu.

“Người cái gì cũng không biết.” Ngao Phóng cười lớn, quát: “Ta sẽ không nói cho người biết.”

“Ta sẽ đợi đến ngày người nguyện ý nói cho ta biết.” Thiên Nhất điềm đạm nói.

Ma khí dày đặc dần dần tản đi, cư nhiên lại có ánh mặt trời chiếu xuống, khiến cho đôi huyết mâu của Ngao Phóng lóe lên một tia dương quang kì lạ —— Ta sẽ không nói cho người biết...

Lúc đó, ta không ngờ người lại là Tiên Tôn, ta luôn hi vọng được cùng người mãi mãi bên nhau, cho dù có phải phá hủy Tiên Khế cũng muốn được ở bên cạnh người, trì hoãn thời gian xuất binh, bắt Tiên Tôn chủ động đến tìm ta, nhưng ta lại không ngờ rằng Tiên Tôn đang đứng trước mặt ta lại chính là người, thì ra từ đầu đến cuối ta vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của Tiên Khế.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

“Phụ hoàng!”

Thanh âm của Thiên Tứ phá tan bầu không khí nặng nề, hai đạo quang lập tức dừng lại, kết giới hộ thể tản đi, Thiên Tứ vừa nhìn thấy Ngao Phóng liền bổ nhào tới, lại bị phát trần của Huyền Thanh kéo về bên người.

Đây là lần đầu tiên Thiên Nhất cảm nhận được quan hệ huyết thống có đánh cũng không thể nào chối bỏ được giữa Ngao Phóng và Thiên Tứ, y xoay người thẳng lưng đứng sang một bên, không muốn quấy rầy bọn họ,

“Hai vị đều ở đây sao?! ” Huyền Thanh sau khi gõ đầu Thiên Tứ, đang giãy giụa không ngừng xong, liền cười hờn hờ bắt chuyện, “Tiểu gia hỏa này lúc nào cũng lo lắng cho phụ hoàng của mình, cho nên ta mới đưa nó đến thăm Long Đế.”

Thiên Tứ một bên gật đầu một bên không ngừng giãy giụa muốn chạy đến ôm phụ hoàng, tiếc là nó còn quá nhỏ không phải là đối thủ của Huyền Thanh, cái đuôi liên tục quất mạnh vào tay của Huyền Thanh nhưng vô ích a

~Huyền Thanh liếc mắt một cái khí lực của “Long Vĩ” lập tức giảm dần, khiến hắn cảm thấy buồn cười.

Đôi mắt của Ngao Phóng không tỏ ra vui sướng khi gặp lại nhi tử của mình, mà ngược lại càng trở nên băng lãnh, Thiên Tứ nhìn không ra, không hiểu tại sao Huyền Thanh lại không cho nó chạy đến ôm phụ hoàng.

Huyền Thanh định bụng đưa Thiên Tứ đến đây nhìn Long Đế có xảy ra chuyện gì hay không rồi lập tức rời đi, nhưng Thiên Tứ không chịu đi, không ngừng gọi “Phụ hoàng”, điều này khiến cho Huyền Thanh trong lòng ai oán “Dường Chủ” vô luận thế nào đi chăng nữa cũng không bằng phụ thân aa

~~“Huyền Thanh.” Nhãn tình diễm đạm khả ái hướng về phía Huyền Thanh, Thiên Tứ nhỏ giọng cầu xin: “Ta muốn ôm phụ hoàng.”

Huyền Thanh cười cười cự tuyệt: “Hôm nay không được, lần sau chúng ta lại đến.”

Bàn tay nho nhỏ nắm lấy ngón tay của hắn, kéo kéo nũng nịu, “Huyền Thanh. . .” Thanh âm của Thiên Tứ càng thêm mềm mỏng, ngọt đến nỗi khiến cho Huyền Thanh muốn từ chối cũng không nổi.

Hắn buông tay ra, Thiên Tứ lập tức chạy đến chỗ phụ hoàng,

Ngao Phóng đột nhiên bung vuốt chém tới, móng tay bén nhọn lộ ra sát khí đánh đến Thiên Tứ, màu tươi nhuộm đỏ đôi kim mâu phong cuồng tuyệt tình.

Tuy rằng trong lòng sớm đã đề phòng, nhưng Huyền Thanh vẫn vô cùng sửng sốt, lập tức vùng khởi phát trần ngăn không cho trảo tử của Ngao Phóng làm tổn thương Thiên Tứ, đồng thời thi triển pháp thuật đánh trả lại.

Nháy mắt, kiếm nhanh như chớp, ngăn cản phát trần, một kiếm đâm vào, tiên huyết lâm li, như muốn nhuộm đỏ chốn hồng trần.

Ngao Phóng nhìn thấy trảo tử bị lưỡi kiếm đâm xuyên qua, liền ngửa đầu cười to, “Ha ha. . . Thiên Nhất, ngươi vẫn mềm lòng như ngày nào. . . Tại sao vậy? Nhanh chóng kết thúc không phải tốt hơn sao?”

“Nó không có tội.” Thiên Nhất thanh sắc câu lệ, “Đây là chuyện giữa ta và ngươi, không liên quan đến họ.”

“Được! Được! Được!” Ngao Phóng liên tiếp nói ba từ “Được!”, nhãn trung phong cuồng không hề suy giảm, “Vậy bảo bọn chúng rút ngay cho ta!”

“Phụ hoàng. . .” Thanh âm run rẩy của Thiên Tứ truyền đến.

“Cút!” Tiếng xiềng xích va vào nhau, phát ra tiếng “Leng keng” kịch liệt, bén nhọn như tiếng găm của Ngao Phóng.

“Phụ hoàng. . .” Thanh âm Thiên Tứ càng thêm hoảng loạn nức nở, cố gắng kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào.

“Cút ——” Trảo tử bị thương một lần nữa chém tới, máu tươi men theo chuôi kiếm mà chảy dài xuống, huyết nhục mơ hồ.

“Ô ô ô ô. . .” Nước mắt khổ sở rơi xuống, từng giọt từng giọt lăn trên gò má , “Phụ hoàng. . .”

“Đủ rồi!” Phát trần lập tức bay tới che mắt Thiên Tứ lại, Huyền Thanh không thèm quay đầu lại nhìn trực tiếp mang Thiên Tứ rời khỏi Thiên Ngục.

“Phụ hoàng không thương ta.” Thiên Tứ siết chặt cổ áo của Huyền Thanh nức nở nói.

Huyền Thanh trầm mặc một lúc, rồi thở dài nói: “Hắn không phải không thương ngươi, bởi vì tình thế túng quẫn khiến hắn mất đi lý trí.” Đôi mắt kia tuy rằng trở nên điên loạn, nhưng hắn đã bị bức đến đường cùng không còn lối thoát, đau đớn muốn thiêu rụi tất cả, hơn nữa Tiên Tôn không cho phép bất cứ ai một kiếm tổn thương Long Đế, khiến hắn càng thêm đau đớn.

“Thật vậy sao?” Thiên Tứ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ra khỏi ***g ngực của Huyền Thanh, bắt an hỏi.

“Hắn là phụ hoàng của ngươi, là cha của ngươi, là máu mủ của ngươi, Long Tộc nổi tiếng xem trọng đứa con nối dõi của mình nhất Tiên Giới.” Huyền Thanh tìm không ra lý do để giải thích chuyện Long Đế tức giận tấn công Thiên Tứ, ngữ khí ôn hòa hy vọng có thể xoa dịu được phần nào trong nó.

Bờ môi mềm mại khẽ tiến đến, Thiên Tứ sợ Huyền Thanh cự tuyệt mình, cẩn thận chạm nhẹ vào môi hắn, mùi vị mặn chát lạnh lẽo do thấm đẫm lệ thủy, tiến vào khoan miệng của Huyền Thanh.

Thiên Tứ không biết rằng hôn vẫn có thể thâm nhập sâu hơn, chỉ cần môi kề môi cảm nhận được hơi thở của Huyền Thanh cũng đủ khiến cho nó thỏa mãn lắm rồi, Thiên Tứ mỉm cười hạnh phúc.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của Thiên Tứ, Huyền Thanh nhịn không được đưa tay xoa xoa đầu nó, Thiên Tứ cứ đáng yêu như thế này làm sao hắn có thể yên tâm được đây?

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Mặc cho nó trở về với Long Tộc, tiếp nhận trách nhiệm Long Đế đời trước để lại, cùng với Tiên Tôn bắt tri danh dây dưa không dứt, hết như Long Đế đương nhiệm lúc này, khổ sở tìm một lối thoát trong vô vọng.

Thiên Tứ thế này. . .

Ngón tay kìm lòng không được ve vuốt khuôn mặt non mềm phấn nộn, Huyền Thanh cảm thấy có chút luyến tiếc: Thiên Tứ bây giờ thuộc về mình nhưng sau này lại thuộc về người khác, vừa nghĩ đến cảnh Thiên Tứ mỉm cười âu yếm với người khác giống như nó đã làm với hắn trước đây, để mặc cho những đầu ngón tay vỗ về chơi đùa trên mỗi tác da thịt, hắn bất giác nhíu mày khó chịu.

Ta không có luyến đồng. . . Huyền Thanh trong lòng mặc niệm, hắn thực sự không có luyến đồng a~~Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy mình đang từng bước sa chân vào con đường “Luyến Đồng” kia, chuyện này khiến cho hắn vô cùng đau đầu, thôi thì quẳng cho Lão Thiên Gia trông nom giùm vậy, hắn chỉ cần sáng sớm mai đưa nó đi là được.

Không có Thiên Tứ, Huyết Mạch của Long Đế hoàn toàn bị đoạn tuyệt, sẽ không còn chuyện thế hệ này nối tiếp thế hệ kia dây dưa không hồi kết, kẻ ước cứ thế mà bị hủy.

Đây chính là nguyên nhân khiến Ngao Phóng xuống tay giết nhi tử của mình?

Thiên Nhất hiểu được ý tứ của hắn nhưng vô pháp tán thành.

“Ngao Phóng.”

Một kiếm vung ra, vũng vàng chống trước chân Thiên Nhất, lưỡi kiếm bén nhọn không nhiễm một vệt máu hồng nào, đây chính là vũ khí duy nhất trong cuộc đời Thiên Nhất.

Ngao Phóng thờ ơ liếc nhìn y, khoe môi cong lên một nụ lạnh lẽo, “Người không muốn liên lụy người vô tội, ta và người nhất định phải có một người chết, người nói xem, người đó là ai?”

Lại phải chọn sao?! Hơn một vạn năm về trước y đã lựa chọn nốt Ngao Phóng lại, hơn một vạn năm sau y đã không còn sự lựa chọn nào khác.

“Ngày mai ta lại đến.”

Thiên Nhất nâng kiếm lên, cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn tay truyền thẳng đến trái tim, cùng với mục quang băng lãnh ở phía sau, toàn bộ đều hóa thành bi thương vô tận, quần chặt lấy y, cũng như quần chặt lấy hân.

Nếu như không có khế ước viễn cổ kia, thì y và hân nhất định sẽ không được gặp nhau, sẽ không yêu nhau, lại càng không có trốn tránh và oán hận như ngày hôm nay?

Thiên Nhất ổn định tinh thần từng bước ly khai .

“Ngao Phóng, ta đây nguyện dùng toàn bộ sức lực của cả đời mình dồn hết lên người ngươi, bất luận là sống hay chết, ta đều hy vọng chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau.”

“Ta không cần.”

Lời cự tuyệt kia không nhớ đã nói bao nhiêu lần, Thiên Nhất vô thức siết chặt mảnh ngọc bội trên thắt lưng mình, “Ta sẽ chờ đến lúc ngươi cần ta.”

“Ta muốn ngươi cắt khỏi đây! Từ nay về sau không cần xuất hiện trước mặt ta nữa.” Ngao Phóng nói xong, vết thương trên người lúc này càng thêm đau đớn, ngay cả huyết dịch mơ hồ cũng không còn cảm giác.

“Ta sẽ quay lại.” Quang mang chói lóa chợt lóe lên, Thiên Nhất liền biến mất.

“A a a ——” Tiếng gào thét bi thương giải bày nỗi uất hận trong lòng, Ngao Phóng nhắc nhở bản thân mình: Không được vì lời nói của y mà lung lay quyết tâm —— Hân nhất định phải đoạn tuyệt cái mối quan hệ đáng nguyên rủa giữa Long Đế và Tiên Tôn tại nơi này.”Ta không yêu ngươi.” Cổ họng phát ra bốn chữ khàn khàn cơ hồ không thành tiếng, trước mắt lại hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy người kia —— Một thân thanh sam bố đạo bào lồi thoir nhưng gọn gàng, vẻ mặt ôn hòa nụ cười thân thiện.

Mọi chuyện mới như ngày hôm qua, Ngao Phóng cúi đầu cười thành tiếng, nước mắt lăn trên gò má.

“Ta không yêu ngươi.”

Ngọc bội không nhiễm một chút bụi trần dưới ánh mặt trời càng thêm ôn nhuận trong suốt, cẩn thận quan sát hai chữ “Thiên Nhất” không phải dùng pháp thuật khắc lên, cũng không phải do thợ thủ công khắc lên, mà là dùng lực của đầu ngón tay tỉ mỉ khắc thành.

“Dụng tâm như vậy.” Huyền Thanh một tay giơ cao ngọc bội, một tay ngăn không cho Thiên Tứ cướp ngọc bội về, “Phụ thân của ngươi thực sự rất yêu ‘Mẫu thân’ của ngươi a~”

“Đó là chuyện đương nhiên, phụ hoàng nếu không yêu mẫu thân nhất định sẽ không sinh ra ta.” Thiên Tứ bị Huyền Thanh nắm tay chặt đến nỗi không cử động được, cả người dựa sát vào ***g ngực hân, nhảy không được mà bay cũng không xong, nó đành phải chu mỏ, giương mắt nhìn mảnh ngọc bội nằm trong tay Huyền Thanh.

Nhưng mà vị “Mẫu thân” kia có vẻ như không biết đến sự tồn tại của ngươi a~~Nhưng Huyền Thanh không đành lòng nói ra câu này, hân muốn hạ thủ với Tiên Tôn trước, xác nhận trên người Tiên Tôn có mảnh ngọc bội khắc hai chữ “Ngao Phóng” hay không.

Nếu mẫu thân của Thiên Tứ thật sự là Tiên Tôn, thì thân thể của nó đã quá mức rõ ràng, ân oán giữa Long Đế và Tiên Tôn cũng nhờ thế mà tra ra manh mối.

Huyền Thanh từ tốn hỏi: “Người cảm thấy vị ‘Mẫu thân’ kia nếu biết mình đã sinh ra một hài tử như ngươi thì sẽ phản ứng như thế nào?”

Thiên Tứ hất hàm, lỗ mũi hướng thẳng lên trời lòng đầy kiêu hãnh nói, “Mẫu thân nhất định sẽ rất vui.”

Đeo ngọc bội lên cổ nó. Xanh đen buông nó ra, “Chắc chắc, thật là tự tin, chúng ta bây giờ đến chỗ Tiên Tôn một chút, hỏi xem vị ‘Mẫu thân’ kia của ngươi là ai.”

Dứt lời, dưới chân xuất hiện một đóa Tường Vân, nhẹ nhàng đưa bọn họ rời khỏi Tiên Phủ, Thiên Tứ bám trên lưng Huyền Thanh, mặt kề sát bên tai hắn, nó bất an hỏi: “Huyền Thanh, ngộ nhờ mẫu thân không thích ta thì làm sao?”

Tiên Tôn sau khi biết được Thiên Tứ là nhi tử của Long Đế cũng chưa từng lộ ra nửa điểm chán ghét, Huyền Thanh không chút do dự liền trả lời: “Không có đâu.”

Ấm ảnh cảm giác bị phụ thân ghét bỏ vẫn sót lại trong lòng nhưng sau khi nghe thấy câu trả lời của Huyền Thanh liền tan biến mất, Thiên Tứ vui vẻ gạt đầu, ôm chặt lấy bờ vai của Huyền Thanh, hạnh phúc vùi mặt vào cổ hắn.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nằm dưới tán Hòe già ngẩng đầu lên nói: “Lão Hòe già, đám mây của Huyền Thanh có chút gì đó là lạ.” Tuy rằng không nhìn kỹ, nhưng chỉ cần liếc sơ qua liền cảm thấy màu sắc cùng chiều rộng có chút khác thường.

Lão Hòe già xào xạc lay động cành lá, tỏ vẻ mình cũng phát hiện ra điểm này, sau đó nói với Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc, có lẽ Huyền Thanh đã trở thành Tiên, cho nên màu sắc của đám mây cũng thay đổi, những vị Tiên Gia trên trời có sở thích đem đám mây của mình thay đổi màu sắc cho nó mới lạ, Huyền Khải thích nhất là cưỡi đóa mây ngũ sắc đi nghênh tiếp Tuyết Linh Hầu.

Cặp sư huynh đệ Huyền Thanh – Huyền Khải kia có sở thích: Đi rêu rao khắp nơi gây sự chú ý, Huyền Thanh thay đổi màu sắc của đám mây thì cũng chẳng có gì là lạ, nhưng Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy có chút kì lạ, mà không biết kì lạ ở chỗ nào.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Gặp lại Tiên Tôn, Tiên Đào Viên vẫn như cũ phảng phất một mùi hương thanh khiết.

Lần trước Tuyết Linh Hầu một mắt nhắm một mắt mở cho bọn họ tùy ý đi vào, nhưng hôm nay lại không thấy bóng dáng Tuyết Linh Hầu đâu, chắc là nghe tin bọn họ sắp đến, cho nên đã sớm bỏ cửa chạy lấy người, Huyền Thanh thần nhiên từ cổng chính bay thẳng vào Tiên Đào Viên.

Tiên Tôn đứng cạnh một gốc Tiên Đào Thụ, nhẹ nhàng ve vuốt thân cây, Tiên Đào Thụ đã tu được nguyên thần nên sớm có ý thức, không biết đang thì thầm điều gì đó, Tiên Tôn nghe xong liền mỉm cười gạt đầu.

Bỗng phát hiện có người tiến vào Tiên Đào Viên, Tiên Đào Thụ lập tức đình chỉ động tác, đứng yên như một gốc Tiên Đào bình thường. Tiên Tôn quay đầu, không hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngữ điệu ôn hòa đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Lần này các người đến là vì chuyện gì?”

“Lần này chúng ta tới không phải vì Long Đế, mà đến để xác nhận một việc.”

Dứt lời, Huyền Thanh thuận tay hái một trái Đào Tiên phần hồng xuống lau lau, một khuôn mặt nho nhỏ thò ra từ phía sau lưng hắn, nhận lấy Đào Tiên ôm vào trong lòng, kim mâu lay động lấp lánh quang mang lay, nhìn Tiên Tôn không chớp mắt.

Đã qua nhiều năm như vậy, gặp không biết bao nhiêu lần, mỗi khi mình bình tâm lại, thì thường nghĩ đến đôi mắt của Ngao Phóng vẫn như lần đầu gặp gỡ, khiến cho y nhớ mãi không quên —— Đôi mắt kia chẳng những vô cùng trong suốt mà còn thanh lãnh có ngạo lộ ra ý cười ảm áp.

Thiên Tứ khẽ chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phì nộn nở nụ cười khả ái, đôi đồng tử của Tiên Tôn khẽ co lại.

Tiểu hài tử này rất giống Ngao Phóng, y không biết về ngoài của hai người bọn họ giống nhau, hay là nụ cười giống nhau, hoặc là những nguyên nhân khác khiến cho y bất giác nảy sinh hảo cảm, không hề có điểm chán ghét, mà ngược lại muốn gần gũi ôm lấy nó.

Tiên Tôn cả kinh, nhưng vẫn cố nở nụ cười, “Có chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là chúng ta muốn biết lai lịch mảnh ngọc bội mà Long Đế đưa cho Thiên Tứ.” Huyền Thanh cố ý nhấn mạnh hai từ “Ngọc bội”.

Tiên Tôn nghe xong, vội vàng nói: “Đưa ta xem.”

Thiên Tứ tháo mảnh ngọc bội ra khỏi cổ, Tiên Tôn chẳng những cầm mảnh ngọc bội lên, mà còn tháo luôn mảnh ngọc bội trên thắt lưng xuống, hai mảnh ngọc bội giống nhau như đúc lập tức sát nhập lại, hai danh tự một trái một phải song song nhau hợp cùng một chỗ, “Thiên Nhất” “Ngao phóng” kim quang chói lòa, một con Kim Long trở mình bay ra, lượn vài vòng giữa không trung, óa óa bạch vân kết thành tên của bọn họ.

Chỉ chớp lát sau toàn bộ đều biến mất, nhưng Tiên Tôn vẫn ngẩn ngơ nhìn vào không tịch mịch, tự mình hoài niệm cổ sự xảy ra năm đó.

“Đó là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi, trước khi ta trở thành Tiên Tôn, Tân Đế Long Tộc sai người chuyển lời đến ta rằng: Hẳn nguyện trung thành với Tiên Giới nhưng lại không muốn cùng ta thực hiện khế ước, lại càng không nguyện cùng ta gặp mặt, thậm chí ngay cả danh tính cũng không muốn nói cho ta biết, điều này vô cùng hợp ý ta.

Hơn năm ngàn năm sau, ta xuống nhân gian viếng thăm một vị Huyền Tiên không màn thế sự, trên đường trở về Tiên Giới vô tình đi ngang một tiểu quán bán ngọc sức, phát hiện một khối Ngọc Tủy vạn năm, ngất nổi trong người không mang theo tiền đành trở mắt nhìn người nọ nhanh tay cướp mất, Ngọc Tủy đối với phạm nhân không sử dụng được, ta liền một đường theo sát hắn, cứ như vậy mà quen biết nhau, hẳn chính là Ngao Phóng.

Ngao Phóng và ta đều cố tình che giấu khí tức của mình, chưa từng truy cứu thân phận của đối phương, cho đến khi Đại Môn Ma Giới một lần nữa mở ra, Long Đế chỉ xuất một ngàn Long Binh Long Tướng đến trợ giúp cho Tiên Giới, nhưng để có thể phong ấn Đại Môn Ma Giới bắt buộc xung quanh phải yên tĩnh không bị ai quấy nhiễu, ta bất đắc dĩ đi đến Long Cung thỉnh Long Đế xuất toàn bộ binh quyền, nhưng không ngờ rằng người ngồi trên Long Vị kia lại là Ngao Phóng.”

Nói đến đây, Tiên Tôn thở dài, hồi tưởng cảnh tượng năm ấy.

“Trước khi xảy ra Tiên Ma Chi Chiến, ta có nói hắn: Sau khi giải quyết xong sự tình trước mắt ta sẽ trở lại, thật không ngờ hai người chúng ta gặp lại nhau trong tình cảnh trở trêu như vậy, Ngao Phóng khi ấy so với ta càng kinh ngạc hơn, mặt mày trắng bệch, không nói một lời liền xoay người bước đi, đến nửa đêm hắn mới đồng ý gặp ta, quan hệ giữa ta và hắn vốn không phải bình thường, không khác gì một đôi nhân tình, hắn nói: Chỉ cần ta thuộc về hắn thì hắn lập tức xuất binh, còn chuyện sau đó thế nào, các người cũng đã biết.”

Chuyện sau đó thế nào Tiên Tôn không nói Huyền Thanh cũng biết được “Chuyện gì đã xảy ra”, nhưng. . . Nhân tình lập tức chuyển sang người Thiên Tứ —— Nhưng Tiên Tôn vẫn chưa nhắc đến lai lịch của Thiên Tứ a

~~“Huyền Thanh, chẳng phải phụ hoàng vì yêu mẫu thân nên mới sinh ra ta sao? Tại sao người phụ hoàng yêu lại là Tiên Tôn? Ta không hiểu.” Thiên Tứ ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng cũng không tìm ra nguyên nhân trong chuyện này, cảm thấy vô cùng nhức óc a~~Hóa ra là phụ hoàng yêu Tiên Tôn, không hề yêu mẫu thân, vậy tức là phụ hoàng cũng không yêu nó.

Mối quan hệ này thật là rắc rối, khiến cho một tiểu hài tử muốn hiểu rõ thêm thật là...Không có khả năng, Huyền Thanh chọn lấy một móc nối quan trọng nhất, đơn giản nhất hỏi nó: “Một khối ngọc bội khác nằm trên người ai?”

Thiên Tứ không cần suy nghĩ lập tức trả lời: “Tiên Tôn.”

“Người có mảnh ngọc bội ấy là gì của người?”

“Là mẫu thân của ta.” Thiên Tứ lập tức bình tĩnh đại ngộ, “Ngọc bội ở trên người Tiên Tôn, vậy tức là Tiên Tôn là mẫu thân của ta.” Thiên Tứ càng nói càng tưng quẫn, “Nhưng...Mẫu thân của ta là “Nữ nhân”, còn Tiên Tôn là “Nam nhân”, mấy quả trứng kia mẫu thân của chúng nó đều là “Nữ nhân” hết a~~Tại sao mẫu thân của ta lại là “Nam nhân” chứ!?”

“Ta cũng không biết.” Mặc dù nói: Trên đời này không có gì là không thể, nhưng đây là lần đầu tiên Huyền Thanh gặp phải chuyện kì lạ như vậy, “Người đi mà hỏi ‘Mẫu thân’ của người kia.”

“Tại sao người là “Nam nhân” mà có thể trở thành mẫu thân của ta?”

Tiên Tôn bị ánh mắt tràn ngập câu hỏi “Tại sao” của Thiên Tứ áp đảo liền thối lui về phía sau, “Ta không phải là mẫu thân của người.”

“Nhưng phụ hoàng đã nói với ta rằng: Người có khối ngọc bội còn lại chính là mẫu thân của ta.” Thiên Tứ suy nghĩ vô cùng nghiêm túc, “Phụ hoàng mặc dù không nói cho ta biết “Nam nhân” vẫn có thể làm mẫu thân được, nhưng phụ hoàng yêu người, cho nên người nhất định là mẫu thân của ta.”

Thiên Tứ gật gù ra vẻ hết sức tán dương ý kiến của mình, “Mẫu thân!” Thiên Tứ chu cái mỏ nhỏ nhắn “đánh” về hướng “Mẫu thân” của mình, bỗng dưng hai mắt hoa lên, “Mẫu thân” của nó lập tức biến mất, rồi xuất hiện phía sau lưng nó, Huyền Thanh đứng tại chỗ bày ra vẻ mặt bất lương xem hai người kia làm trò.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Mắt thấy Thiên Tứ chuẩn bị tư thế bỏ tới, Tiên Tôn sắc mặt đại biến hỏi hẩn.

Sau khi gặm xong quả Tiên Đào nằm trên bàn, Huyền Thanh đưa tay xĩa răng một cách vô cùng bỉ ổi nói: “Lão tình nhân Long Đế của người đưa mảnh ngọc bội cho Thiên Tứ, rồi nói với nó mảnh ngọc bội kia vốn là một cặp, người giữ mảnh ngọc bội còn lại chính là mẫu thân của nó, cho nên người chính là mẫu thân của Thiên Tứ, người làm ‘Mẫu thân’ như thế nào mà ngay cả đứa con mình rút ruột sinh ra cũng không biết?”

Thiên Tứ lệ rơi đầy mặt, “Ô ô ô ô. . . Mẫu thân a. . .”

“Chuyện đó không thể nào, ta và Ngao Phóng chỉ làm chuyện ấy có một lần, hơn nữa ta lại là. . .” Tiên Tôn nhất thời khó có thể giải thích, “Chuyện này...Ta phải đi hỏi Ngao Phóng.”

Sau đó, Tiên Tôn hóa thành một đạo quang rồi biến mất, Thiên Tứ lệ thủy tuôn trào dữ dội hơn, nhào vào lòng Huyền Thanh, “Phụ hoàng và mẫu thân đều không thương ta. . . Ô ô. . . Tất cả đều không thương ta. . . Huyền Thanh, bọn họ vì cái gì lại sinh ra ta?”

“Bọn họ nếu không thương người thì tại sao lại sinh ra người chứ? Cho dù bọn họ không cần người vẫn còn có ta bên cạnh người, người chính là Thiên Tứ do ta nhất định được.” Lai lịch mảnh ngọc bội đã được xác nhận, thân phận của Thiên Tứ cũng từ đó mà được hé lộ, bất luận Thiên Tứ từ đâu mà đến thì nó vĩnh viễn là Thiên Tứ của hẩn.

“Người có yêu ta không?”

Huyền Thanh mím môi chau mày, nhìn nhìn vẻ mặt cực-kì-khảo-khát-câu-trả-lời của Thiên Tứ, lập tức vứt bỏ cái gì gọi là giữ vững lập trường, đáp: “Yêu.”

Nhận được câu trả lời mà mình mong muốn, Thiên Tứ nước mắt lưng tròng mỉm cười hạnh phúc, từ từ sà vào lòng hẩn, “Ta cũng yêu người, rất rất rất là yêu người.”

Huyền Thanh nghe xong, không khỏi cười khở, khê nâng tay trái lên, người tu đạo thường chủ động đoạn tuyệt tất cả mối nhân duyên, nhưng càng tìm cách cắt đứt thì sợi dây nhân duyên ấy lại càng bám chặt hơn.

Ha hã.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

“Ngao Phóng —— Ngao Phóng —— “

Thanh âm nôn nóng vang vọng khắp Thiên Ngục, nhưng vẫn không thấy ai đáp lại, tựa hồ chẳng còn hơi sức để đáp lại Thiên Nhất, Ngao Phóng uể oải khép hờ đôi huyết mâu, hắn vẫn như trước không cho Thiên Nhất tiếp cận mình, từng cỗ băng trùy, hỏa cầu, lôi điện nhất nhất chờ y.

Một vạn năm qua hắn toàn làm như thế, nhưng hôm nay, mục đích Thiên Nhất đến đây không giống trước kia, chẳng chừng pháp thuật công kích rít gào bay tới, vừa mới đến gần Lăng Tiên Pháp Y thì lập tức hóa thành hư không, y bước một bước, băng trùy dưới chân lập tức tan rã.

Y từng bước đi thẳng đến Xanh Thiên Trụ, ngẩn đầu nhìn Ngao Phóng, Ngao Phóng vẫn khép hờ hai mắt, từ trên cao cúi đầu nhìn y, thân ảnh của đối phương hiện lên trên đồng tử của cả hai, khiến cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

“Mẫu thân của Thiên Tứ là ai?” Thanh âm Thiên Nhất trầm ổn cố gắng kìm chế không phát ra một tia run rẩy, tiếng “Mẫu thân” mà Thiên Tứ gọi vẫn còn văng vẳng bên tai, y vẫn không ngờ người mà Thiên Tứ gọi “Mẫu thân” lại chính là mình, chuyện đó thật không ngờ, y cứ tưởng Thiên Tứ chính là hài tử do Ngao Phóng vì muốn duy trì huyết mạch nên đã cùng một nữ tử xa lạ sinh ra, mãi cho đến khi Thiên Tứ gọi một tiếng “Mẫu thân” thì y mới nhớ tới thời gian Thiên Tứ ấp trứng đã rất lâu rồi.

Ngao Phóng liếc nhìn y một cái, lãnh tiểu vô thanh.

“Rốt cuộc là ai!” Bị bức đến đường cùng, Thiên Nhất gầm nhẹ một tiếng.

“Quên rồi.” Ngao Phóng miễn cưỡng trả lời.

“Long Đản khi được sinh ra nhất định phải được phụ mẫu cung cấp Tiên Linh Chi Khí kịp thời mới có thể ấp trứng, nếu Tiên Linh Chi Khí không đủ sẽ rơi vào trạng thái hôn mê tự mình ấp trứng, mãi cho đến khi phá vỏ chui ra thì mới có thể tỉnh lại, nhưng tỉ lệ ấp trứng thành công bất quá chỉ được hai ba thành, người để mặc cho Thiên Tứ tự sinh tự diệt, nhưng mẫu thân của nó làm sao có thể để mặc con mình được? Thế nhưng, lần đầu tiên ta gặp Thiên Tứ thì nó vẫn còn là một quả trứng, tất nhiên hơn một vạn hai nghìn năm qua do không ai chiếu cố cho nên nó mới vẫn còn trong hình hài đó.” Một ý niệm đang âm ỷ thành hình trong lòng Thiên Nhất, nhưng mà y vẫn muốn biết đáp án chính xác từ Ngao Phóng, “Thiên Tứ rốt cuộc là hài tử của người và ai?”

Ngao Phóng nâng mi mắt lên, “Chuyện này quan trọng với người sao?”

“Rất quan trọng với ta.” Thiên Nhất quyết không nhượng bộ, nhìn thẳng vào mắt Ngao Phóng.

Huyết mâu tràn ngập ý cười, “Nhưng với ta đã không còn quan trọng nữa rồi, mà ta thì không bao giờ nhớ những chuyện vô bổ, nhất là chuyện mà người muốn biết.”

“Thiên Tứ gọi ta là mẫu thân.”

Ngao Phóng nghe xong cười lớn hơn, “Nếu người nói với nó ngọc bội là của người khác, nó cũng sẽ gọi người khác là mẫu thân, ta và người như thế nào lại có một đứa con ngu ngốc đến độ chỉ biết nhận ngọc bội mà không biết nhận ra người?”

“Ngao Phóng, ta hy vọng đây là lần cuối cùng người làm tổn thương ta, chúng ta đã không còn nhiều thời gian để làm tổn thương nhau.” Niềm chua xót ẩn sâu trong đáy mắt, Thiên Nhất khôi phục sự bình tĩnh nói.

Ngao Phóng hừ lạnh một tiếng, “Ta sẽ không chết trên tay người.”

“Người không còn sự lựa chọn nào khác.” Thiên Nhất xoay người, không muốn để cho hắn thấy biểu tình thống khổ của mình, sau đó hóa thành đạo quang bay đi.

Ngao Phóng, người này vừa ra sinh ra đã định cả đời cùng y bầu bạn, từ ngày bước lên vị trí Tiên Tôn thì sinh mệnh và hơi thở của họ đã hòa làm một, một người chết đi người còn lại chẳng bao lâu cũng sẽ chết già bước vào vòng luân hồi.

Đời này kiếp này, kỳ thật cũng chỉ là bước khởi đầu.

Huyền Thanh tự ngồi xem Bát Tự của mình, vẫn là mệnh số Đạo Sĩ nhập đạo tu hành, đã định cả đời làm một kẻ cô độc thanh tâm quả dục a~~~Nhưng lại có một mối nhân duyên mơ mơ hồ hồ, hắn vừa nhập đạo tu hành liền đoạn tuyền mối nhân duyên kia, sợi nhân duyên trong lòng bàn tay cũng vì thế mà biến mất, nhưng Tình Kiếp vẫn còn đó không hề xoay chuyển.

Đúng vào ngày hắn nhất được Thiên Tứ, thì sợi nhân duyên một lần nữa lại xuất hiện, đường vân khe biến, từ “Đại Hung” biến thành trong “Hung” có “Cát”, mà một khi đã có chữ “Cát”, thì tức là lão Thiên gia vẫn còn ưu ái hắn lắm!

Huyền Thanh cúi đầu nhìn Thiên Tứ đang ngủ say trong tay, Thiên Tứ tuổi còn nhỏ nhân sinh chưa định, cho nên Văn Lộ vẫn còn mờ nhạt cơ hồ nhìn không thấy, nhưng sợi nhân duyên lại rõ ràng, cũng chính là “Hung” có “Cát”.

“Phụ thân là Long Đế, phụ mẫu là Tiên Tôn, cả Tiên Giới này thân phận của ngươi là tôn quý nhất, lão Thiên Gia cư nhiên lại có hảo tâm để cho ta nhất được một món hời, lại còn cùng ta kết duyên, gặp phải người như ta xem ra ngươi đúng là mệnh khổ rồi.” Huyền Thanh thở dài cảm thán, ôm lấy tiểu gia hỏa mệnh khổ biến thành hình người đặt lên đùi, “Ngươi vẫn còn nhớ đến hai người kia sao?”

Thiên Tứ gật đầu rồi lại lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã.

Nhớ nhưng không nhớ, đáp án vô cùng mâu thuẫn, nhưng Huyền Thanh lại hiểu rất rõ, bởi vì họ là phụ mẫu cho nên phải nhớ, bởi vì có hắn bên cạnh cho nên cũng không nhớ lắm.

Huyền Thanh tháo Tử Hồ Lô ra khỏi thắt lưng lắc lắc, còn một chút Thủy Quả Tử do Tuyết Linh Hầu chế biến, rút nút bình mặc cho tử hương trong bình lan tỏa khắp nơi. Tử Hồ Lô có thể chứa trăm loại ngàn loại rượu, trước kia chỉ chứa Tiên Nương ngàn năm mà hắn yêu thích nhất, ngẫu nhiên có thêm Hầu Nhi Tử, giờ lại có thêm Thủy Hỏa Tử rất thích hợp cho Thiên Tứ, từ khi hắn bắt đầu kiêng rượu, Tử Hồ Lô trên thắt lưng kia hiển nhiên biến thành trang sức.

Thiên Tứ hít một hơi tử hương, nhãn tình bạo phát dương quang chăm chú nhìn Tử Hồ Lô, cơ thể không tự chủ được mà từ từ lê thân đến gần, vươn đầu lưỡi liếm liếm vị đạo còn sót lại, sau đó nằm hắn trong lòng Huyền Thanh liều mạng lắc lắc Tử Hồ Lô.

Huyền Thanh khó hiểu hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?”

“Mỗi khi ngươi lắc Tử Hồ Lô một cái rượu trong bình biến thành Tiên Nương, ta muốn biến Thủy Quả Tử thành Tiên Nương.” Thiên Tứ nghiêm túc trả lời, ngửi thấy mùi rượu tỏa ra nó lại vươn đầu lưỡi liếm thêm một cái, vẫn là Thủy Quả Tử, nó lại ra sức rung lắc Tử Hồ Lô.

Huyền Thanh bị nó đánh bại, kéo bàn tay đang cầm Tử Hồ Lô của nó xuống, hương thơm Thủy Hỏa Tử cũng dần dần tản đi, thay vào đó hương thơm của Tiên Nương ngàn năm nồng nàn say đắm lòng người tràn ngập khắp nơi.

Thiên Tứ giờ cao Tử Hồ Lô, “Ngươi uống trước đi.”

Con sâu rượu bên trong Huyền Thanh đang kêu gào thảm thiết khiến cho hắn vô cùng khó ỡ, nhưng dù sao hắn cũng sống đến tận tuổi này rồi, khả năng tự chủ cũng có điểm hơn người, “Ta đang kiêng rượu.”

“Uống đi mà!” Thiên Tứ nũng nịu khẩn cầu, “Ta rất thích nhìn thấy dáng vẻ của ngươi khi uống rượu a~”

“Nếu ngươi thích, vậy thì ta đành miễn cưỡng uống một chút.” Huyền Thanh giả vờ hít một hơi, nhưng không hề uống một giọt Tiên Nương, đột nhiên Thiên Tứ kề sát mặt hắn liếm sạch chất lỏng còn vương lại trên bờ môi.

Huyền Thanh lập tức nín thở.

Khuôn mặt non mịn của Thiên Tứ nhẹ nhàng cọ sát gò má của hắn, bờ môi mềm mại bất ngờ chạm vào vành tai của hắn, thâm mật nói: “Ta thích nhất là nhìn dáng vẻ của Huyền Thanh khi uống rượu, Huyền Thanh sau khi uống rượu xong bờ môi rất quyến rũ, trông rất ngon miệng.”

“...”

“Huyền Thanh, ta muốn đem ngươi ăn sạch sẽ.”

“...”

Huyền Thanh ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, mà Thiên Tứ chẳng hề hay biết lời nói của mình khi này gian tà cỡ nào vậy mà vẫn còn có thể nở nụ cười thiên chân khả ái, một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng đến đầu não.

Lạnh, phi thường lạnh, vừa hay trong miệng lại cảm thấy rất nóng bỏng, bởi vì Thiên Tứ vẫn còn vòng tay qua cổ hắn, dựa sát vào ***g ngực hắn.

Ngón tay tự nhiên dừng lại ở hai bên Thái Dương của Thiên Tứ, vuốt ve những sợi tóc rối, Huyền Thanh thở dài nói: “Ta không nên nhận lời ngươi, ngươi vẫn còn nhỏ, lại là người duy nhất kế thừa Long Vị, Long Tộc vẫn còn rất nhiều chuyện cần ngươi gánh vác, cùng một Tiên Nhân như ta dây dưa mơ hồ đã đành, còn theo ta Độ Tình Kiếp đối với ngươi mà nói thật quá nguy hiểm.”

Thiên Tứ lắc đầu, “Ta thích ngươi.”

“Đó là bởi vì ta nhận được ngươi, nên ngươi mới thích ta, kỳ thật chữ “Thích” của ngươi chỉ đơn giản là “Thích”, không có pha lẫn một loại tình cảm đặc biệt nào.” Huyền Thanh tiếp tục nói.

Thiên Tứ hung hăng cắn vai hắn, không cho phép hắn nói tiếp.

“Tuy rằng ta có ơn giúp ngươi ấp trứng, nhưng ngươi cũng đã giúp ta vượt qua Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, nợ nần hai bên đã được giải quyết, chúng ta không ai nợ ai.” Huyền Thanh ngữ khí lạnh nhạt, “Thiên Tứ, ngươi đã hiểu chưa?”

Máu từ miệng viết thương ứa ra, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng Thiên Tứ, nước mắt cũng vì thế mà trào ra, “Ngươi cũng giống như phụ hoàng và mẫu thân, không cần ta nữa sao? Cho dù bọn họ không cần vẫn còn có ngươi cần ta, ta chính là Thiên Tứ do ngươi nhận được, nếu bỏ đi sau này muốn tìm cũng không tìm được nữa.”

Nước mắt cứ thế mà từng giọt từng giọt rơi đầy mặt, ướt đẫm y phục của Huyền Thanh, Long Vĩ ảm đạm, vô lực trượt xuống chân Huyền Thanh.

Một cơn đau buốt trong ***g ngực khiến Huyền Thanh bất tri bất giác nhíu mày, hắn không khỏi lắc đầu, “Cho dù ngươi đơn giản chỉ là thích, nhưng ta vẫn nhận lời ngươi, mà ngươi có biết là: Nếu ở bên cạnh ta, ngươi có thể sẽ chết không? Ai~~Ta không nên nói rõ ràng như vậy, hiếm khi có chút cảm xúc lại bị người phá hỏng.”

Thiên Tứ nín khóc cười cười, nhào đến hôn hắn cái đuôi cũng vì thế mà điên cuồng lay động.

“Huyền Thanh~Huyền Thanh, ta thích ngươi.”

Nhưng mà...Biết từ “Thích” của nó như thế nào mà lại dễ dàng đáp ứng vậy? Huyền Thanh lau nước miếng dính khắp mặt nghi: Mình đúng là một lão hồ đồ mà!

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Ngao Phóng hóa thành hình người ngồi trên đỉnh Xanh Thiên Trụ, bắt chéo hai chân chăm chú nhìn hình bóng của Thiên Tứ và Huyền Thanh giữa không trung, sự ôn nhu trong đáy mắt bỗng chốc hóa thành ý cười.

Cho dù sau này Thiên Tứ không làm Long Đế, không cần Long Tộc chiếu cố cũng có thể bình bình ổn ổn mà trưởng thành,

“So với ta lúc nhỏ còn ranh mãnh hơn, không thừa hưởng được một chút ưu điểm của Thiên Nhất.” Ngón tay khuấy trộn hình ảnh, “Tên Thiên Nhất ngu ngốc kia vậy mà cũng nhốt được ta hơn một vạn năm rồi, ngay cả chết cũng không phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương ta, còn đem tất cả sự dằn dặt ấy tặng hết cho Thiên Tứ, bị cái tên Thiên Tiên nhỏ nhoi kia dụ hoặc đến xoay vòng vòng.”

Ma khí đã sớm xâm chiếm từng chút một trong cơ thể hắn, không bao lâu nữa hắn sẽ không thể duy trì sự thanh tỉnh của mình Long Châu cũng sẽ bị ma hóa, hắn không thể chờ đợi được đến ngày Thiên Tứ trưởng thành.

Hết thấy quan hệ đều tan biến mất, Tiên Tôn chính là Tiên Tôn, Long Đế cũng chính là Long Đế, tất cả chỉ là quá khứ nằm sâu trong kí ức.

Mấy ngày nay, Thiên Tứ không còn nhớ đến phụ hoàng, không còn nhớ đến mẫu thân, nó trở lại làm một Thiên Tứ vui vẻ của trước đây.

“Huyền Thanh, ta muốn uống rượu!”

Huyền Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, thổi thổi lá trà dập dềnh trong chén.

“Huyền Thanh, người uống rượu cho ta xem đi.”

“Ừm, trà ngon, trong phủ sư đệ toàn là đồ hảo hạng nha, sau này chuyển nhà nhất định phải mang theo nhiều nhiều một chút.” Huyền Thanh chuyên tâm thưởng thức trà, giống như không nhìn thấy bàn tay của Thiên Tứ đang vỗ vỗ lưng hắn.

Vừa định đưa tay tháo Tử Hồ Lô xuống, thì bất thành linh xuất hiện một bàn tay to lớn nắm lấy tay nó, Thiên Tứ ngẩng đầu, Huyền Thanh thần sắc chuyên tâm bất biến, nhưng bàn tay càng nắm càng chặt, đột nhiên cả người Thiên Tứ nhào vào lòng hắn.

Thiên Tứ chu chu cái miệng nhỏ nhắn, “Huyền Thanh. . .” Thanh âm ủy ủy khuất khuất, biểu tình ủy ủy khuất khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ xị thành một đồng, kim mâu ngấn nước, thực khiến người ta rũ lòng thương xót.

Trắc ẩn chi tâm không phải hắn không có, chỉ là vừa bị nước miếng trét đầy khuôn mặt kia “giáo huấn”, Huyền Thanh không dám quên a

~~“Huyền Thanh, người không cần ta sao?” Thiên Tứ vẫn giữ vẻ mặt đáng thương hỏi hắn, hành động kế tiếp của nó nhất định là khẽ run run bờ vai sau đó khóc nức nở.

Huyền Thanh rũ mắt suy nghĩ xoay xoay ly trà trong tay, mãi cho đến khi trà hương đã nguội lạnh hắn mới thở dài nói, “Rượu ta tuyệt đối không uống, uống trà an toàn hơn.”

Thiên Tứ cười tí mắt lắc lắc cái đuôi, nhân tình cực kì hưng phấn chờ hắn uống xong ly trà, điều này khiến cho Huyền Thanh cảm thấy ngay cả uống trà hắn cũng thấy không được an toàn a~~ Buông chén trà đang định uống xuống, Thiên Tứ liền cụp mắt thất vọng.

“Huyền Thanh, tại sao người không uống?”

“Quá nguy hiểm.”

Thiên Tứ hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, “Nguy hiểm ở đâu?” Từ ngày dọn đến quý phủ của Huyền Khải, Huyền Khải y như người vừa vớ được vàng liền lấy lí do: Nhà bị “đạo tặc” chiếm giữ một bước tiến thẳng vào Tiên Đào Viên định cư luôn, các tiên đồng tạm thời chia nhau ra tự mình tu hành, lúc này bốn bề vắng lặng, Thiên Tứ không hiểu nguy hiểm từ đâu mà đến.

“Ồ trước mặt.”

“Huyền Thanh thấy mình nguy hiểm sao? Rõ ràng là rất an toàn nha! Vì cái gì lại nói mình nguy hiểm chứ?”

Vài câu nói băng quơ kia của mình đối với người bình thường thì đã sớm minh bạch, mà Thiên Tứ lại nghiêng đầu, càng nghĩ càng khó hiểu, song mâu xinh đẹp tràn ngập sự khó hiểu, Huyền Thanh thảm bại đưa tay đỡ trán, liền buông tay chịu trời.

“Ta thật không ngờ mình như thế nào lại có thể rơi vào tay một kẻ như ngươi chứ?! Ta thật là bất hạnh a~~”

Nếu tiếp tục chống lại số mệnh tức là Nghịch Thiên, kết quả so với Độ Tình Kiếp thất bại còn đáng sợ hơn, nhưng cùng một con rồng trong hình hài một tiểu hài tử nói chuyện yêu đương thì hẳn cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Bất hạnh nghĩa là gì? Có phải là từ nay về sau mỗi lần hôn Huyền Thanh sẽ không phải hôn trúng phát trần và ẩm trà? Thiên Tứ nghĩ đến đó lập tức hoan hô một tiếng, đem bộ ẩm trà cất đi, tiện tay lấy phát trần của Huyền Thanh chà đạp dưới chân.

Ý đồ của Thiên Tứ vô cùng rõ ràng, lắc lắc cái đuôi chĩa thẳng lên trời.

Hai tay nó nắm chặt cổ áo của Huyền Thanh, bờ môi lạnh lẽo mềm mại từ từ tiến gần lại, Huyền Thanh định gỡ tay cản lại, nhưng cuối cùng cũng thả tay xuống.

Ai dơ~~Ai bảo hẳn Thiên sinh Tiên cốt, tư chất hơn người, chính là Đạo Môn kỳ tài, nhưng bởi vì tốc độ tu hành quá nhanh, lại không chịu sớm thành Tiên để giải quyết Tình Kiếp, phong tỏa hơn nửa thành công lực của mình kéo dài thời gian Thiên Kiếp, nhưng mà con mắt của Lão Thiên Gia đúng là sáng không gì lọt qua được mà, thừa dịp hẳn đang chột vật Độ Kiếp Thăng Tiên thì tặng cho hẳn một đạo Thiên Lô tiên tên Ma Tướng có bản lĩnh về Tây Thiên, khuyến mãi thêm cho hẳn một đạo Cửu Tru Thiên Lô Kiếp giúp hẳn cân bằng con đường Tu Đạo quá sức thuận lợi của mình, đồng thời giết hẳn không kịp trở tay, ngay cả thời gian gỡ bỏ phong ấn cũng không có, đành gấp rút đưa quyết định: Vứt bỏ thể xác, giữ lấy Nguyên Thần tu thành Tán tiên.

Sau khi trở thành Tán Tiên hẳn bình bình an an trải qua chín lần Thiên Kiếp, đến lần Thiên Kiếp thứ mười chẳng những đến sớm hơn bốn trăm năm mà uy lực còn mạnh hơn gấp bội, hơn nữa còn tặng cho hẳn một đạo Cửu Tru Thiên Lô Kiếp, bổ nhào vào quả trứng khiến nó cháy đen thui, nhưng lại giúp Thiên Tứ nở sớm hơn dự định.

Nếu nhân hình của Thiên Tứ lớn thêm chút nữa thì tốt rồi, chỉ ít cũng phải mười lăm mười sáu tuổi, vậy thì hẳn có thể gỡ bỏ lòng tự trọng của mình mà học theo sư đệ lãng mạn một phen, tình hình của hẳn lúc này cho dù muốn giữ một chút thủ đoạn bỉ ổi như trước kia cũng không còn tác dụng nữa, hết như một tuyệt đại cao thủ bị phế hết võ công a

~~Trong lúc Huyền Thanh ai oán khóc than cho số kiếp ruồi nhặng của mình, thì đột nhiên phát hiện một tia ma khí mỏng manh lẫn trong không khí, phủ đệ của Huyền Khải cách rất xa Thiên Ngục, hơn nữa xung quanh Thiên Ngục được bao bọc bởi Kết Giới ngăn không cho ma khí phát ra bên ngoài, vậy ma khí này từ đâu mà ra?

Lúc này, Huyền Thanh đứng dậy tìm nơi phát ra ma khí, ngăn không cho ma khí lan ra xung quanh làm ảnh hưởng lão Hòe Già, Thất Sắc Mai Hoa Thân lộc và những Tu Chân Giả tu vi thấp kém, quan trọng nhất chính là Thiên Tứ.

Một tay ôm lấy Thiên Tứ, một chân đá phát trần lên cao rồi bắt lấy, Huyền Thanh vội vàng đi về hướng phát ra ma khí, không ngờ ma khí lại phát ra từ hai nơi, một nơi là Thiên Ngục, một nơi là Tiên Cung, chỗ Tiên Tôn cư ngụ.

Hắn bay đến Thiên Ngục trước, kết giới Thiên Ngục đã bị phá, Tịnh Hóa Tiên Trận đã sụp đổ, không nhìn thấy bóng dáng Long Đế đâu, nơi nơi đều lưu lại ma khí của Long Đế.

Lúc Huyền Thanh đi vào Thiên Ngục đã thấy không ít Tiên Nhân làm phép tiêu trừ ma khí, vậy thì không cần hẳn phải quan tâm, hẳn xoay người bay tới Tiên Cung.

Ma khí dày đặc bao phủ toàn bộ Tiên Cung, một khi ma khí lan rộng ra bên ngoài, thì tất cả sinh linh tu hành ở Tiên Giới chắc chắn sẽ rơi vào hiểm cảnh, may mắn thay ma khí bị kết giới của Đại La Kim Tiên và Thiên Tiên cản lại, Huyền Thanh đến gần góp vui.

Hóng được nửa ngày, hần phát hiện tất cả Tiên Nhân đều dừng lại bên ngoài Tiên Cung đều khẩn trương nhìn vào bên trong, nhưng không một ai dám tiến vào Tiên Cung tiêu trừ ma khí, hần bèn túm lấy vị Tiên Nhân bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Vị Tiên hữu này, ma khí bên trong Tiên Cung dày đặc như vậy, sao không thấy ai vào trong xử lý?”

“Người mới tới đúng không? Đã xem qua Tiên Quy chưa?”

Nghe Tiên Nhân kia hỏi xong, Huyền Thanh mới chợt nhớ ra: Mình quả thật chưa xem qua Tiên Quy a~Hần giả vờ xấu hổ thừa nhận mình chưa từng đọc Tiên Quy.

“Khó trách người chẳng biết vì sao mọi người không ai dám tiến vào Tiên Cung, Tiên Quy có một quy định: Cấm người ngoài bước vào Tiên Cung làm phiền Đại Tiên Tôn và Long Đế bàn chuyện đại sự, ai vi phạm sẽ bị dịch trừ Tiên Cốt đập xuống Nhân Gian.”

“Ra là thế.” Huyền Thanh nhìn Thiên Tứ nói: “Vị ‘Mẫu Thân’ kia của người muốn một mình giải quyết chuyện của phụ hoàng người, người có còn muốn vào đó xem không?”

Thiên Tứ phun ra một chữ cơ hồ không nghe được: “Muốn.”

Thiên Tứ nhân hình chưa hoàn chỉnh, kim lân lấp lánh ánh vàng phơi bày thân phận của nó, có một vài người trong Long Tộc không hẹn mà cùng tiến về phía hai người bọn họ, Huyền Thanh giương khởi phát trần biến mất không tung tích, thẳng tiến vào Tiên Cung.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Ngân Thương sáng ngời nắm chặt trong tay, không nhanh không chậm bước từng bước một tiến thẳng vào nơi ở của Tiên Tôn.

Một dấu ấn màu vàng hiện giữa không trung trông giống kí hiệu phong ấn phát ra bạch quang rực rỡ, và thứ bị phong ấn kia chính là Đại Môn Ma giới.

Tiên Tôn huyền tọa dưới phong ấn, vẻ mặt cương nghị có điểm mỗi một, khi người nọ dừng trước phạm vi bạch quang chiếu đến, đứng ở đằng xa nhìn thẳng về phía Tiên Tôn, Tiên Tôn từ từ mở mắt ra, nhãn tình vô trần lặng yên nhìn người đối diện.

“Ngao Phóng.” Mỗi lần y gọi tên hần, trong lòng không mong sẽ có ngày hần xuất hiện trước mắt mình.

Ngao Phóng phiến môi khẽ nhếch lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, “Ta cho người ba sự lựa chọn, người chết, ta chết, ta tiến vào Ma giới.”

“Chưa đến bước đường cùng ta quyết không chọn lựa.” Thiên Nhất siết chặt tay, đầu ngón tay trắng bệch vô cùng đau nhức.

“A?” Ngao Phóng thiêu mi, huyết sắc trong mắt càng lúc càng sậm, ma khí khắp người quần quanh đầu ngón tay, âm thầm xiết chặt cán thương, “Chẳng lẽ người định tiêu hao sinh mệnh nhiều thêm chút nữa để Tịnh Hóa Tiên Trận càng thêm lớn mạnh, sau đó xuyên qua da thịt ta, khóa chặt Long Mạch của ta, trói ta lên Xanh Thiên Trụ, lại tiếp tục nhốt ta thêm một vạn năm nữa sao? Chờ đến ngày sinh mệnh của người tiêu hao tẫn lực sao?”

“Ta không còn cách nào khác.” Thiên Nhất trả lời bất đắc dĩ, từ khi Ma Sát xâm nhập cơ thể Ngao Phóng, y cũng đã không còn cách nào để cứu Ngao Phóng, chỉ có thể dùng phương pháp tàn nhẫn nhất bảo vệ tính mạng của Ngao Phóng, ngày nào Ngao Phóng chưa nhập ma, thì ngày đó y sẽ không phải động thủ.

“Ta hận nhất chính là cái tính nửa cứng nửa mềm, sắp chết rồi mà vẫn còn ngang ngạnh này của ngươi.” Vẫn luôn nhìn y gồng mình chịu đựng, vẫn luôn nhìn y bất lực không vượt qua được Thiên Dục, vẫn luôn nhìn y càng ngày càng già nua, khiến cho người ta vô cùng đau lòng, nhưng lại càng thêm căm hận.

Ngao Phóng trở tay, Ngân Thương quét ngang hết như ngàn vạn ma quân hướng đến Thiên Nhất, “Ta và ngươi sớm muộn gì cũng dùng binh khí gặp lại nhau.” Thanh âm trầm thấp hai mắt nhìn thẳng tất cả đều không cho phép Thiên Nhất lùi bước, “Mau rút kiếm của ngươi ra.”

Thiên Nhất nhắm mắt lại, lần thứ hai mở ra, thanh kiếm ẩn tàng trong cơ thể tựa như vừa rút ra khỏi vỏ phát ra tiếng “Keng!” thật êm tai, hóa thành hai đạo quang ảnh giao nhau bao quanh người y.

Quang ảnh luân chuyển, Ngân Thương lạnh lẽo bén nhọn đâm thẳng về phía Thiên Nhất, kiếm khí cường thịnh lập tức hóa thành một đạo kim quang bảo vệ xung quanh Pháp Bào Tiên Tôn, hóa giải lực đạo của Ngân Thương, Ngao Phóng cười nhạt, xoay người một cái, Ngân Thương bắn ra hàng ngàn phong mang, tiêu trừ kiếm khí, như muốn xé nát Tiên Khí Hộ Thể của Thiên Nhất.

Đột nhiên hai đạo quang ảnh hợp nhất thành một, trực tiếp nghênh đón Ngân Thương, thương kiếm tương kích, chuỗi kiếm run lên, nằm trong tay Thiên Nhất, “Ngao Phóng!” Thiên Nhất quát khẽ từng chữ từng chữ một, “Phóng, tay!”

Nụ cười âm áp như ánh dương mai năm đó tất cả đều tan biến mất, chỉ còn lại đôi mắt đỏ ngầu như máu đỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của Thiên Nhất, Ngao Phóng lạnh nhạt nói: “Ha ha, Thiên Nhất, mềm lòng chính là điểm trí mạng của ngươi, đối với ta, ngươi cũng không được phép khinh suất, khinh suất sẽ nhận lấy kết quả như thế này đây!” Kèm theo một trận cuồng tiếu, Ngân Thương đột nhiên chuyển hướng, đâm tới kí hiệu phong ấn sau lưng Thiên Nhất.

Thiên Nhất kinh hãi, xoay người ngăn cản, kiếm khí càng thêm mãnh liệt, quang mang chói mắt, Ngân Thương một lần nữa chuyển hướng, Thiên Nhất lập tức minh bạch kia chỉ là hư chiêu, mục đích của Ngao Phóng căn bản chính là y, Thiên Nhất lập tức vung tay trái lên chộp lấy mũi thương đã đâm sâu vào ***g ngực, máu tươi từ mũi thương chậm chậm chảy xuống, từng mảng từng mảng nhuộm hồng Pháp Bào, cảnh tượng ghê người.

Thiên Nhất bị lương nhìn mũi thương đang cắm sâu vào ***g ngực, y đau không phải là do bị thương, mà là thái độ của Ngao Phóng từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt thờ ơ.

“Đây là hậu quả của việc khinh suất.” Ngao Phóng mạnh rút mũi thương, huyết dịch lâm li bắn khắp mặt hắn, mỉm cười hỏi: “Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ta chết, ngươi chết, ta tiến vào Ma Giới, ngươi chọn cách nào?”

Thiên Nhất lấy tay che vết thương trước ngực, mũi thương chưa đâm trúng tim, nhưng cũng đủ ảnh hưởng đến y, hơn nữa Ngao Phóng còn cố ý truyền vào một chút ma khí khiến cho y phải dồn hết dư lực để tiêu trừ ma khí, đối với một người am hiểu Kiếm Tiên Thuật Pháp như Thiên Nhất mà nói hành động đó khiến cho y mất hết hai ba thành công lực.

Song, chưa đến bước đường cùng y vẫn như cũ, kiên trì không giết Ngao Phóng, chưa bao giờ dao động, nhưng mà hôm nay, y phải phá lệ.

“Cả ba con đường, không con đường nào ta muốn đi, Ngao Phóng, đây chính là trận chiến đầu tiên giữa ta và ngươi, cũng là trận chiến sau cùng, từ nay về sau, thế gian này nếu không có Ngao Phóng ngươi, cũng sẽ không còn Thiên Nhất ta.” Thiên Nhất cầm kiếm lên, vùi lấp sự đau thương trong đôi mắt, kiếm khởi phân tranh.

Kì quang thiểm động lóe lên trong mắt Ngao Phóng, “Ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận, ta cũng không muốn cùng ngươi chết chung một chỗ, nhất là dưới kiếm của ngươi!”

Trường thương vung lên, Ngao Phóng quét ngang hóa thành muôn vạn kiếm ảnh, Thiên Nhất liên tiếp thay đổi Kiếm Trận, kiếm ảnh xuất ra muôn thiên phi vũ sớm nhìn không ra nhân ảnh của hai người bọn họ, bất quá chỉ nửa khắc sau, hơn một trăm loại Kiếm Trận đã bị Ngao Phóng công phá.

Kiếm ảnh đột nhiên tiêu biến, khi hai người chạm mặt nhau, thương và kiếm gắt gao cùng một chỗ, bốn mắt nhìn nhau đã không còn triền miên lưu luyến nữa, tựa hồ chỉ còn cách làm tổn thương nhau mới có thể

giải thoát.

Một tiếng "Ầm!!!" — Vang lên, cát bụi trắng xóa, kinh thiên địa chấn, chớp mắt cả Tiên Cung lung lay sụp đổ, một đạo quang mang kim sắc ngân sắc chọc thủng hàng rào kết giới kiên cố do Kim Tiên và Thiên Tiên tạo ra, ngay lập tức, ma khí từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn tràn ra.

Trận oanh tạc này khiến cho Huyền Thanh và Thiên Tứ, đang chạy khắp Tiên Cung tìm Long Đế và Tiên Tôn phải té ngã nhào xuống đất, Huyền Thanh phủ phủ tro bụi trên mặt xuống, cúi xuống hỏi Thiên Tứ đang được hấn ôm trong lòng: "Không có việc gì chứ?"

Thiên Tứ lắc đầu, ngăn ngó nhìn khoảng không trước mắt, "Phụ hoàng và mẫu thân."

Huyền Thanh liền ngẩng đầu lên nhìn, hai người nọ mỗi người đứng một bên, bọn họ đều là những người sở hữu sức mạnh chí tôn lãng xả vào nhau tạo thành một hắc động sâu không lường được, cắn nuốt mây bay trên bầu trời, nhưng đáng sợ nhất là dòng khí lưu xung quanh bọn họ khiến cho hắc động không ngừng tàn phá tứ phương.

Không một ai dám can ngăn bọn họ, hắc động sẽ đem những ai bay vào ngăn cản họ cuốn vào trong, ngay cả một hồn phách để được đầu thai chuyển thế cũng không chừa lại, triệt để tiêu diệt.

Đây mới chính là sức mạnh thực sự của Long Đế và Tiên Tôn?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Huyền Thanh rất khó tưởng tượng sức mạnh của Huyền Tiên rốt cuộc cao thâm đến mức nào, càng khó ngờ hơn khi nhìn thấy Long Đế từng bị trói trên Xanh Thiên Trụ lại có sức mạnh ngang hàng với Tiên Tôn

Huyền Thanh rốt cuộc cũng hiểu ra được: Chính mình cũng không thể ngăn cản bọn họ tương sát lẫn nhau, nhưng trên người Long Đế phát ra ma khí có thể khiến sinh linh tu hành bị ma hóa, hấn cỡi Tửu Hồ Lô ra khỏi thất lưng, tháo nút bình ném thẳng lên trời, Tửu Hồ Lô lập tức phình to ra, không ngừng hấp thu ma khí. Các Tiên Nhân khác thấy thế, liền làm theo cách thức của hấn, chỉ có Tiên Khí mới có thể hấp thu ma khí, như vậy không cần phải tới gần Long Đế cũng có thể thanh trừ ma khí.

Ngao Phóng liếc nhìn Huyền Thanh một cái, cuối cùng chuyển tầm mắt thâm tình nhìn Thiên Tứ, khoe môi bất giác nở một nụ cười thật ôn nhu, khi hấn ngẩng đầu lên, sự ôn nhu cuối cùng đều bị chôn vùi trong đôi huyết mâu, "Thiên Nhất, ta hỏi ngươi lần cuối, ba con đường ngươi chọn con đường nào?"

Sự bi thương không thể che giấu hiện lên giữa mi tâm, nhãn tình ôn nhuận tràn ngập sự kiên quyết, ngữ điệu bình thản trả lời: "Không chọn đường nào cả."

"Được, ngươi không chịu chọn, để ta chọn thay ngươi." Ngao Phóng nở nụ cười quỷ dị, vầng trán trắng mịn xuất hiện một ấn kí kim sắc, tựa như lân phiến mờ mờ.

Thiên Nhất không biết hấn muốn làm gì, nhưng muốn cho ấn kí của Long Đế xuất hiện, sợ là Ngao Phóng đã xuất toàn lực.

Ngao Phóng vươn tay, Thiên Nhất đề phòng nắm chặt kiếm.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm nhẹ từ đôi lông mày cương nghị đến bờ môi mềm mại, xúc cảm quen thuộc khiến cho Thiên Nhất thả lỏng người, trong kí ức của y lúc Ngao Phóng quyến rũ nhất chính là khi hấn vuốt ve thâm tình chủ động hôn môi y.

Giống như trước kia, khoe miệng vẫn luôn tươi cười mỉa hoặc ấy lại một lần nữa đặt lên môi y, khác ở chỗ nụ hôn tràn ngập mùi máu tanh nồng, Thiên Nhất không biết đó có phải là mùi máu của chính mình hay không.

"Ta vẫn luôn hy vọng mình không phải là Long Đế, ngươi cũng không phải là Tiên Tôn, như vậy người giết ta sẽ không phải là ngươi, ta yêu ngươi, vẫn luôn yêu ngươi, ta vẫn luôn suy nghĩ: Đến tận cùng, giữa chúng ta có tương lai hay không?! Tương lai của chúng ta còn lại gì?! Suy nghĩ đã hơn một vạn năm qua, ta thực sự mệt mỏi rồi. . ."

Ngao Phóng đang nói đột nhiên dừng lại, tự hủy đi Nguyên Thần của mình rồi hóa thành vô số quang mang xuyên thấu cơ thể, nhanh đến nỗi không cho Thiên Nhất có cơ hội chế trụ lại Nguyên Thần bị vỡ nát, ngay

cả Khế Ước của bọn họ cũng theo đó mà tan biến mất.

Ngơ ngác nhìn Ngao Phóng ngã vào trong lòng mình, bây giờ mới hiểu Giang Nam tương ngộ ngày đó mưa phùn đã thôi không còn rơi nữa, cũng chỉ vì một khối Ngọc Tủy ngàn năm mà bị y đuổi theo sát nút, đến mức khiến cho Ngao Phóng nổi giận mắng y: “Đúng là âm hồn bất tán!” rồi tự hủy đi Nguyên Thần phá trừ Khế Ước, mãi mãi rời xa y.

Ôm lấy Ngao Phóng, Thiên Nhất không rõ vui buồn nói, “Người quá độc ác! Một chút hy vọng cũng không chừa lại cho ta, trước khi đi còn giày vò trái tim ta.”

Cả đời này, bọn họ đã không còn liên quan gì nhau nữa, cũng không còn cái gì gọi là:Kiếp sau gặp lại.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Kết cục quá bất ngờ khiến cho mọi người không ai lường trước được, Long Đế tự sát làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó tin, rất nhiều người không hiểu vì sao hắn lại lựa chọn tuyệt lộ không thể lý giải này: Tự hủy đi Nguyên Thần.

“Phụ hoàng! Mẫu thân!” Không cảm nhận được hơi thở của phụ hoàng, Thiên Tứ khóc lóc kêu to.

Huyền Thanh bắt lấy Thiên Tứ, không cho nó tới gần Long Đế và Tiên Tôn, sau khi Long Đế chết đi ma khí vẫn còn chưa tan biến hết, hơn nữa hắc động khi này bọn họ đánh nhau vẫn còn đó có thể dễ dàng bóp nát tiểu Thiên Tứ yếu đuối này .

Thiên Tứ ra sức cắn hắn, đá hắn, đập hắn, đánh hắn, Huyền Thanh vẫn yên lặng vuốt ve khuôn mặt đầy nước mắt của nó, tay áo cẩn thận lau đi dòng nước mắt, vuốt ve xoa đầu an ủi.

Giờ này khắc này, Thiên Tứ rốt cuộc cũng hiểu ra mình chỉ còn mỗi Huyền Thanh bên cạnh, trái tim của mẫu thân cũng đã chết theo phụ hoàng mất rồi, từ đầu đến cuối tựa như một giấc mộng, sau khi tỉnh lại chỉ còn mỗi Huyền Thanh an ủi nó.

“Huyền Thanh! Huyền Thanh! Huyền Thanh. . .” Nó không ngừng gọi tên Huyền Thanh, ghé bờ môi mềm mại vương mùi vị mật chất nồng nồng kề sát môi hắn, hướng Huyền Thanh nũng nịu kiểu trẻ con, “Không được rời xa ta. . .”

“Ngoan, ta sẽ không rời xa người.” Huyền Thanh xoa lưng an ủi nó, xoa dịu nỗi đau quá lớn khi mất đi người thân của nó.

Đúng là: Bàng quan giả thanh(1) , Huyền Thanh thở dài, Long Đế lựa chọn con đường vượt xa dự tính của hắn, nhưng sự tình còn nhiều ẩn khúc, Long Đế đã sớm biết mình không thể thoát khỏi chữ “Tử”, mà Tiên Tôn lại hết lần này đến lần khác kéo dài thời gian cho hắn, hơn một vạn năm qua đã làm tiêu hao không ít tình cảm cũng như sinh mệnh của Tiên Tôn, đã từng chấp nhất, đã từng cực đoan, cũng đã từng mờ mịt cố gắng giữ lấy mạng sống của mình phải chăng đều là vì Khế Ước mà yêu Tiên Tôn, nhưng khi nhìn thấy đáng về cam lòng già đi nhưng không đành lòng buông tay của Tiên Tôn, cái gì gọi là: Đã từng yêu- Đã từng hận đều không còn quan trọng, chỉ hy vọng y có thể hảo hảo sống hết quãng đời còn lại, Long Đế nhìn thấu điểm này vì cố gì lại không thể nhìn thấu tâm tư của Tiên Tôn?! Cũng giống hắn, y chỉ hy vọng hắn có thể hảo hảo mà sống.

Long Đế vừa phá trừ Khế Ước, Tiên Tôn tất nhiên không cần chết theo, nhưng y sẽ bị trách nhiệm của “Tiên Tôn” ràng buộc cả đời, thọ ngang trời đất, Long Đế quả thật xảo nguyệt, sau khi chết đi, còn bắt Tiên Tôn cả đời này vĩnh viễn nhớ đến hắn.

Sự tình tới nước này rồi, xem như kết thúc, Huyền Thanh không muốn để Thiên Tứ tiếp tục lưu lại nơi thương tâm này nữa, định bụng đưa Thiên Tứ rời khỏi Tiên Giới, quay về Nhân Gian cư ngụ, ít ra nơi đó chỉ toàn là những hồi ức vui vẻ.

Ôm lấy Thiên Tứ đang khóc nức nở, Huyền Thanh chiêu hồi Tửu Hồ Lô, định xoay người bỏ đi, đột nhiên phát hiện xung quanh mình toàn là người của Long Tộc, hết như một đám hổ đói rình mồi.

Huyền Thanh ai oán ngẩng đầu lên nhìn trời, duy chỉ có đỉnh đầu mình là không có ai mà thôi, nhưng “được” Long Tộc bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, cho dù trên đầu có xuất hiện một cái lỗ to tướng đủ cho hắc chui qua, hắc cũng chạy không thoát a~~Xem ra, lần này hắc có chạy đằng trời cũng không khỏi nằng.

“Các vị, đừng trừng mắt nhìn ta như vậy, ta biết mọi người chờ đợi Long Đế trở về rất cực khổ, định hòa nhau cướp lấy thứ đang nằm trong lòng ta, nhưng tốt xấu gì ta cũng là dưỡng chủ của nó, các người kéo nhau đi cướp đồ của người khác là không được nha.” Huyền Thanh mỉm cười bỉ ổi, hiển nhiên đã tìm ra được đối sách.

Thiên Tứ nhìn thấy đám người kia mặt đầy sát khí, nó chớp chớp đôi mắt đỏ hoe, hoảng sợ siết chặt cổ áo Huyền Thanh, “Huyền Thanh. . .”

“Ai nha, không có việc gì! Không có việc gì! Đánh không được thì bỏ chạy.” Mặc dù có chạy cũng chạy không thoát, nhưng Huyền Thanh đã chuẩn bị xong tư thế cởi bỏ Phong Ấn trên người, cởi bỏ xong Phong Ấn hắc sẽ khôi phục lại cảnh giới Đại La Kim Tiên, chạy thoát mới là chuyện cần giải quyết, còn mấy vụ xóa sạch dấu vết linh tinh kia chỉ là chuyện nhỏ.

“Chỉ cần ngươi bỏ Ngũ Trảo Kim Long xuống thì có thể rời đi.” Tên cầm đầu ngũ diệu khiêm nhường nhưng mang theo vài phần uy hiếp.

Thiên Tứ ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện đám người kia đến đây là vì nó, nhưng nó không muốn rời xa Huyền Thanh, phụ hoàng đã chết, mẫu thân ôm phụ hoàng rời đi không nhìn nó lấy một lần, nó không muốn Huyền Thanh rời xa nó.

“Ai~ Bỏ nó xuống khó lắm, tốt nhất vẫn là cùng các người đánh một trận đi.” Huyền Thanh siết chặt phát trần, khổ sở lắc đầu, nhân trung bạo phát tinh quang, nhẹ nhàng vung phát trần đánh ra một tia sát khí mãnh liệt, vài đạo tia chớp liên tục giáng xuống, đánh tan đội hình của Long Tộc, Huyền Thanh chớp lấy thời phi người lên cao, đập phù vân cấp cấp bỏ chạy.

Long Tộc gầm lên một tiếng, hóa thành rồng đuổi theo, tốc độ không thua hắc là bao.

Long Tộc trời sinh bay lượn giỏi, Huyền Thanh cưỡi mây nhanh cỡ nào cũng không bằng một cú lướt gió của rồng tiên, hơn nữa vừa rồi bọn họ phát ra một tiếng gầm chói tai kêu gọi các đồng loại khác, không bao lâu, hơn ngàn con rồng muôn màu muôn vẻ từ bốn phương tám hướng bay tới, to có nhỏ có, chỉnh chỉnh tề tề bao xung quanh hắc.

Huyền Thanh buồn bực không thôi, vốn nghĩ bọn họ không nhiều như thế, làm cách nào mà bọn họ có thể tập trung lực lượng nhanh như vậy a~~Được hơn ngàn con rồng vây quanh “hỏi thăm”, cái này là do hắc may mắn hay xui xẻo đây? Hình như xui xẻo nhiều hơn thì phải.

Thiên Tứ ngo ngoáy thoát khỏi vòng tay của Huyền Thanh, hiện nguyên hình thành một con rồng thon dài nhu nhược, ở giữa bầy rồng hung hãn trước mặt khiến nó càng thêm yếu ớt.

Thiên Tứ giương nanh múa vuốt, the the gầm lên một tiếng, kêu gọi từng đóa mây nhỏ che chắn cho Huyền Thanh, không cho phép bất cứ con rồng nào đến gần hắc dù chỉ là nửa bước, nó cố gắng thể hiện mình là một con rồng tràn đầy khí thế oai phong凛冽, nhưng ngặt nỗi...Em ấy vẫn còn bé quá, bé đến mức chỉ cần một con rồng trưởng thành tùy ý bung vuốt trảo một trảo cũng đủ giết chết ẻm.

“Thiên Tứ, lại đây.” Huyền Thanh cảm thấy buồn cười.

Thiên Tứ lắc đầu nguây nguây, “Ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ cùng ngươi mãi mãi bên nhau.” Đôi kim mâu trong suốt không hề sợ hãi, nhân thần nghiêm túc thể hiện sự quyết tâm của mình.

Chú Thích:

(1) Bàng quan giả thanh: Người ngoài cuộc luôn luôn sáng suốt

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Được một con Ấu Long nhỏ bé bảo vệ, Huyền Thanh hẳn phải cảm thấy buồn cười, nhưng khi nhìn thấy Thiên Tứ không còn lộ vẻ yếu đuối mỗi khi đứng trước mặt mình, tim hắn giống như bị một cỗ băng trụ hung hãn đâm vào, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy có người cần mình, hắn không còn cô độc như lúc bắt đầu tu hành nữa, con đường sau này dù là đến chân trời góc bể nào, bên cạnh hắn lúc nào cũng có một người...Ừm...Bầu bạn, cùng hắn ngắm thanh phong minh nguyệt, phiêu miểu cô yên.

Đây chính là cái kết mà hắn tình nguyện sa vào, vạn kiếp bất hồi.

Thế nhưng...Nhìn tình hình hiện tại có vẻ không được tốt cho lắm, mấy cái chuyện phong hoa tuyết nguyệt này nọ kia...Sau này có cơ hội thì từ từ nói tiếp.

“Thiên Tứ, mau lại đây, ngộ nhờ làm người bị thương, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu a~~.” Huyền Thanh vùng khởi phát trần, quần Thiên Tứ trở lại trên vai mình, Thiên Tứ vừa ổn định, Huyền Thanh liền dùng ánh mắt minh lượng dị thường liếc nhìn đám rồng to hung hãn, bày tư thế sẵn sàng liều mạng.

Cho dù là đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng khó lòng đột phá thế trận hơn một ngàn con rồng vây quanh, Huyền Thanh bỗng dưng cảm thấy đau đầu, liền cấp tốc đưa ra quyết định: Thôi thì cứ cởi bỏ phong ấn trước đi...Chuyện còn lại về sau hãy nói tiếp.

Khoanh chân ngồi xuống, bình tĩnh niệm chú cởi bỏ phong ấn trên cánh tay, hai bên cánh tay bỗng dưng bạo phát bạch quang.

“Phá phong!” Sau khi Huyền Thanh nói ra hai chữ đơn giản, hào quang càng thêm chói lòa, nháy mắt che phủ khắp người hắn.

Một cỗ năng lượng chạy khắp tứ chi bách hài, thẳng đến đan điền, chưa quá một giây, Huyền Thanh đã đột phá từ cảnh giới Thiên Tiên, nhảy vọt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn nghĩ cảnh giới này đã là giới hạn cực đại rồi, vừa định động thân đứng dậy thì bị thảm phát hiện mình...Không thể cực cự được a~~Tu vi liên tục tăng nhanh, cho dù hắn có cố gắng kiềm hãm thế nào cũng không được.

Đang lúc nguy cấp nhất lại gặp chuyện không may, Huyền Thanh trong lòng vô cùng ai oán, chỉ có thể ngồi chờ cảnh giới Không-Biết-Đỉnh-Cửa-Nó-Dừng-Ở-Chỗ-Quái-Nào.

Thiên Tứ phát hiện bạch quang dần dần tản đi, mà Huyền Thanh thì vẫn như cũ: Vẫn không thêm nhúc nhích, một đạo Tiên Khí ngưng tụ ở mi tâm, thoát ẩn thoát hiện. Nó vội gờ trảo tử chọt chọt mặt Huyền Thanh, thấy Huyền Thanh rơi vào trạng thái ngồi thiền phong bế giác quan khiến nó vô cùng lo lắng.

“Huyền Thanh, mau đứng lên đi!” Phạm vi vây xung quanh của Long Tộc cũng dần dần thu hẹp lại, Thiên Tứ hoảng loạn gọi to, trảo tử ra sức nhéo má Huyền Thanh thật đau, hy vọng Huyền Thanh có thể tỉnh lại nắm tay nhau bỏ chạy, nhưng Huyền Thanh lại không hề có cảm giác.

Áp lực càng lúc càng lớn dần, Thiên Tứ vội bay đến trước mặt Huyền Thanh, cơ thể nhỏ bé ngăn không cho đám Long Tộc đến gần, phát ra một tràng Long Ngữ sắc bén phần nộ, tứ chi không ngừng kêu gọi từng đóa mây nhỏ hình thành kết giới bảo vệ Huyền Thanh, kết giới không thể chịu nổi một kích của Long Tộc, bọn họ dường như muốn kích động tiềm năng của Thiên Tứ, thông thả tiến đến gần nó và Huyền Thanh, khiến cho Thiên Tứ cảm thấy sợ hãi khi mất đi Huyền Thanh.

“Các người còn tiến thêm bước nữa, ta liền liều mạng với các người!” Nhân mẫu kim sắc tiêm nhiễm một tầng hơi nước, lệ quang mờ mờ vô cùng đáng thương, nhưng nó vẫn như cũ dùng sức lực nhỏ nhoi của mình bảo vệ Huyền Thanh.

Đám rồng kia liền ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm thật to, nói cho nó biết: Lập tức theo bọn họ trở về Long Tộc, không nên cùng một tên Tiên Nhân dây dưa quyến luyến, bằng không họ chỉ còn cách dùng vũ lực kết liễu Huyền Thanh sau đó mang nó đi.

Thiên Tứ nghe xong, liền kích động gào lên, kêu gọi từng đóa mây che chắn cho Huyền Thanh.

Bỗng nhiên một con rồng trong bảy giường vượt lên đánh về phía Huyền Thanh, Thiên Tứ lập tức lấy thân mình liều mạng che chở cho hắn, đôi kim mâu bạo phát lưu ly chói sáng rực rỡ, giữa trán cùng lân phiến liên tục xuất hiện những đường hoa văn phức tạp, huyết mạch kế thừa Long Đế bắt đầu sôi trào cuộn cuộn.

Nó gầm nhẹ một tiếng, cơ thể trẻ con bắt đầu lớn dần lên, lân phiến mềm mại dần cứng chắc hơn, trảo tử vô lực không chút đe dọa cũng trở nên bén nhọn, Long Vỹ vùng nhẹ một cái, cũng đủ tiễn con rồng trưởng thành kia bay xa chín tầng mây.

Sức mạnh thức tỉnh khiến Thiên Địa lâm vào cảnh biến sắc, mỗi một tiếng gầm của nó cũng đủ làm cho tất cả chúng rồng trong thiên hạ phải cúi đầu xưng thần, không dám nảy sinh ý định phản kháng ở trong đầu.

Thiên Tứ lúc này tất nhiên đã trở thành tân Long Đế.

Thiên Tứ ngờ nghệch không hiểu hơn một ngàn con rồng kia vì cớ gì lại bị nó dọa đến mức nằm rạp xuống đất, nó dùng tấm thân cao lớn ôm lấy Huyền Thanh cẩn thận bảo vệ, vẫn như cũ trừng mắt đề phòng nhìn về phía đám rồng muốn-dộng-cũng-không-dám-dộng.

Trên trời im lặng đáng sợ, dưới đất cũng không khác gì trên trời, Tiên Giới đắm chìm trong sự tĩnh lặng không thể giải thích bằng lời.

“Người có thích tiểu hài tử đó không?”

Câu nói thoát ra từ khóe miệng của Ngao Phóng đột nhiên xuất hiện trong tâm trí y, Thiên Nhất ngăn người đẩy mắt lóe lên một tia minh bạch, hết năm này tháng nọ Ngao Phóng đã nhìn y dốc hết pháp lực bảo hộ thân thể cho hắn, Thiên Nhất khàn giọng chưa sót nói: “Ta và người đã cùng nhau trải qua hơn một vạn hai nghìn năm, hết như một hồi mộng đẹp, ở trong mộng ta gặp được người, người hữu tình ta hữu ý, sau khi tỉnh mộng rồi trái tim cũng bị người lấy mất, ta hao tổn sinh mệnh để giữ chân người lại hơn một vạn hai nghìn năm, ta nên cảm thấy thỏa mãn. . . Ta nên cảm thấy thỏa mãn. . . Người còn để lại Thiên Tứ cho ta. . . Ta phải sớm minh bạch mọi chuyện. . .”

Y phải sớm minh bạch mọi chuyện Thiên Tứ mang trong mình Long Khí và Tiên Khí lại còn là máu mủ của bọn họ, là do Ngao Phóng dùng hết bảy phần tu vi của mình tạo ra, bởi vì sau khi Khế Ước giữ Tiên Tôn và Long Đế khế được thành lập, mỗi một đời Long Đế chỉ có một phụ thân, nguyên lai kia chính là thuật Duyên Tử(1) trong truyền thuyết, bí thuật của Long Tộc.

Nhưng y đã quá mệt mỏi rồi, không còn sức lực chiếu cố Thiên Tứ.

Một tia sáng nhạt ngưng tụ trên đầu ngón tay, sau đó bay đi, xẹt qua cơ thể Huyền Thanh, giúp hắn đột phá vòng vây cuối cùng.

Huyền Thanh mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt tròn xoe so với hắn còn to hơn, ngập tràn niềm vui sướng say sưa ngắm nhìn hắn, “Huyền Thanh, ta khó chịu quá, toàn thân chỗ nào cũng đau.” Người nam nhân trưởng thành đề âm trầm thấp nức nở, nó chìa trảo tử ra, móng vuốt cùng lân phiến đều dính đầy máu, “Người xem, chỗ nào cũng chảy máu.”

Huyền Thanh thoáng chút kinh ngạc, không biết trả lời thế nào đành an ủi nó: “Do người đột nhiên lớn như vậy, thân thể tất nhiên chịu không nổi, về nhà dưỡng thương vài năm là khỏe lại thôi.”

Thiên Tứ bung vuốt gật đầu nói, “Chúng ta về nhà thôi.”

Liếc mắt đồng cảm nhìn đám quần Long quỳ rạp dưới đất không con nào dám ngẩng lên, Huyền Thanh không muốn từ chối Thiên Tứ liền đứng dậy, xoay người ung dung bước đi, “Vậy thì đi thôi.”

Thiên Tứ vui vẻ chạy xung quanh hắn, hò reo vang đến tận chín tầng mây.

Huyền Thanh cúi xuống nhìn vào lòng bàn tay, sợi Nhân Duyên kia vẫn là “Hung” mang “Đại Cát”, nhưng không sao. Hắn siết tay lại, ôm lấy phát trần, khoan thai cưỡi lên đóa mây mà đi, bên cạnh có Kim Long bồi bạn.

Xem mọi chuyện diễn ra trước mắt tựa một kiếp nhân sinh đã qua không còn gì luyến tiếc .

Thiên Tứ nghiêng đầu nhìn Huyền Thanh, trảo tử lôi lôi kéo kéo đạo bào của Huyền Thanh, nũng nịu hỏi: “Huyền Thanh, ta lớn như vậy rồi người có còn thích ta không?”

Thật là một câu hỏi ngu ngốc, Huyền Thanh không khỏi cười thầm, ngón tay khẽ vuốt ve thân phát trần, suy nghĩ xem nên trả lời nó như thế nào, một lúc sau, hắn nói: “Lúc ngươi còn nhỏ quả thật rất khả ái, khiến cho ta cảm thấy rất yêu thích, về phần ngươi lớn như vậy. . . Ha ha. . . Còn phải chờ thương lượng lại.”

“Ngươi mà không nói, sau này sẽ không còn cơ hội để...Hự!” Thanh âm yếu ớt có chút khàn khàn.

“Ha ha!” Huyền Thanh thuận tay vuốt ve cái sừng nhỏ của Thiên Tứ, “Làm sao có thể. . .” Lời nói chưa nói xong, Long Giác bỗng dưng biến mất, Huyền Thanh toàn thân chấn động, cúi đầu xuống, liền phát hiện Thiên Tứ ngã người té xuống, cơ thể không chịu nổi sức mạnh của Long Đế mà lớn lên, lân phiến trên người bị sức mạnh của Long Đế xé toạc ra, máu tươi từ miệng vết thương cứ thế mà tuôn ra.

Phát trần lập tức đỡ lấy Thiên Tứ, Huyền Thanh cố gắng giữ thăng bằng, nhưng dựa sức nặng của Thiên Tứ cộng với hắn thì chỉ có thể là...Nhanh chóng rơi xuống.

“Huyền Thanh. . . Ta đau. . .” Lệ nhãn từ lân phiến rơi xuống phát trần, huyết nhục mơ hồ, một thân đỏ thắm.

“Ngoan, chờ ta một chút, sẽ không còn đau nữa.” Cuối cùng cũng đáp được xuống đất, trong đầu Huyền Thanh liền niệm ra một loạt loại phong ấn khác nhau.

Sau khi, Thiên Tứ hôn mê, Huyền Thanh nghĩ: Cho dù có học cả đời cũng không tìm ra được loại phong ấn có thể che giấu pháp lực của Long Đế.

“Ta sẽ dạy cho ngươi phong ấn mà chỉ có Huyền Tiên mới có thể làm được.” Thanh âm Tiên tôn âm trầm truyền đến bên tai Huyền Thanh, liền đem phong ấn truyền lại cho Huyền Thanh.

Huyền Thanh gần như linh hội được Huyền Cực phong ấn, bất quá hắn vừa mới bước vào cảnh giới Huyền Tiên, Huyền Cực phong ấn vừa thành hình rút đi của hắn tám chín thành Pháp Lực, hơn nữa thể lực suy kiệt.

Song chưởng vung ra, Huyền Cực phong ấn che đi dấu hiệu của Long Đế trên trán, trên Long phiến lưu lại phù văn kim sắc, cơ thể sắp bộc phát sức mạnh Long Đế của Thiên Tứ đột nhiên an định.

Nhìn cơ thể Thiên Tứ dần dần nhỏ lại, Huyền Thanh đặt móng ngồi xuống, thở dốc.

“Tên tiểu tử nhà ngươi, suýt chút nữa là hại chết cái mạng già của ta! Còn nhỏ vẫn dễ chiều cổ hơn.”

Vừa định khoanh chân ngồi thiền khôi phục tinh lực, bỗng nhiên một cái đuôi rồng từ đâu phết tới, hất Huyền Thanh bay mấy chục thước khó khăn lắm mới bám trụ được một đóa mây, lập tức hướng con rồng “cướp cạm” gào thét: “Này —— Các ngươi như thế nào lại đến nhà ta cướp người a
!”

Một cái tay nải thật nặng ném về phía hắn, một viên trân châu nhu nhuận to bằng nắm tay lăn ra, Huyền Thanh tức muốn học máu, “Các ngươi đây là khi dễ ta không có tiền?” Hắn mặc dù ăn mặc hơi lôi thôi một chút, thoạt nhìn có điểm keo kiệt, lúc cần tiền thì thích “lấy” của người khác, nhưng hắn thực sự không có nghèo nha

~!

Ai~~Chuyện đã đến nước này, lão Thiên Gia vẫn không chịu buông tha cho hắn.

Đúng là khinh người quá đáng mà!

Huyền Cực phong ấn, Thiên Địa Chí Tôn, chỉ có Huyền Cực phong ấn mới có thể che giấu sức mạnh Long Đế, điều kiện đầu tiên đó chính là: Người tạo ra phong ấn chẳng phải là Huyền Tiên mà còn là Tiên Tôn.

Huyền Thanh chính là Đại Tiên Tôn kế nhiệm.

Khi Huyền Thanh đột nhiên đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, Thiên Nhất lập tức minh bạch được thân phận của hắn.

“Ngao Phóng, người hy vọng Thiên Tứ được hạnh phúc, đúng không?” Thiên Nhất hỏi nhưng căn bản y không mong Ngao Phóng không thể trả lời, “Vậy thì ta đây cả đời làm Tiên Tôn, như vậy Huyền Thanh sẽ không phải trở thành Tiên Tôn, bọn họ sẽ không giống chúng ta vì Khế Ước mà gặp nhau, cũng sẽ không gặp phải kết cục giống chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, đám mây dưới chân Huyền Thanh đột nhiên mất đi màu tím.

Thiên Nhất tiếp tục ngắm nhìn Ngao Phóng, như vậy mà nhất sinh nhất thế. . .

Chú Thích:

(1) Thuật Duyên Tử: Thuật giúp nam nhân sinh con! Là Nam Nam Sinh Tử trong truyền thuyết Đam Mỹ!

()

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Phủ đệ của Huyền Khải có thanh sơn lục thủy, đủ loại Tiên Thú Tiên Cầm chơi đùa ngoạn nháo, còn có các tiểu tiên đồng đầu hai bính tóc lạnh lợi đáng yêu bưng tiền quả điểm tâm đặt lên bàn.

Dương quang rọi khắp nơi nơi, Huyền Khải hôm nay tâm tình bỗng nhiên phi thường tốt mà pha trà, thử xem trà nghệ của mình có bị mai một hay không, nào ngờ trà vừa mới ngâm, một cái huyền y đạo nhân không nhanh không chậm từ xa bay đến, không khách khí mà ngồi xuống, nhìn thấy ấm trà liền rót cho mình một ly, rồi lại mò tới khối điểm tâm, vừa uống vừa ăn, động tác thập phần thích ý, nhưng mi tâm chau lại.

“Sư huynh, người thật là nhanh tay lẹ chân a, cho người chiếm chút tiện nghi đi.” Huyền Khải hừ lạnh một tiếng.

Giả vờ như nghe không ra sự châm biếm trong giọng nói của Huyền Khải, Huyền Thanh tỏ vẻ đoan chính nói: “Ừ, không tồi, nhanh tay không bằng kịp lúc.”

“Người ở nhà ta chục ăn chục uống hơn nửa năm, vậy mà người còn dám nói nhanh tay không bằng kịp lúc, nếu người không phải là sư huynh của ta, ta đã sớm đem người quăng ra ngoài!”

Huyền Thanh nuốt xuống khối điểm tâm cuối cùng, uống một ngụm trà nhuận nhuận cổ họng nói: “Sư đệ, ta có cảm giác tuổi già thật là thô lương a —— “

Huyền Khải lòng đầy cảm phẫn nghe xong lời này bỗng nhiên cảm thấy vô lực, cuối cùng Huyền Thanh thở dài một hơi khiến cho hần nổi hết da gà, hần nên đi tìm tiểu Tuyết thì tốt hơn, bị sư huynh chọt ngay chỗ đau, ngay cả hần cũng cảm thấy được mình bây giờ trông...Rất là già, hần lớn hơn tiểu Tuyết cỡ sáu bảy ngàn tuổi nha!

“Sư đệ, thật vất vả lắm mới có người nguyện ý theo ta cả đời, vậy mà bọn Long Tộc không có nhân tính kia lại chạy đến bỗng dưng uyên ương, văn bản rõ ràng: Cấm ta bước vào địa phận của Long Tộc, uống công ta dựa vào năng lực của Huyền Tiên đối đầu với thiên hạ quần Long, hiện tại ta vẫn một mình đơn chần gối chiếc! Ai~~Ta bây giờ tuổi đếm còn không xuể, lần đầu muốn ăn cỏ cây hoa quả, như thế nào lại ăn nhầm cỏ non? Vậy mà còn không cho ta ăn. . . Ô ô ô...Sư đệ, người đi đâu vậy?”

“Đi đâu cũng được, còn hơn ở đây nghe người lải nhải.” Huyền Khải cười mây bay đi, một trận gió thổi qua liền không thấy bóng dáng hần đâu.

Chỉ còn hần...Một người ngồi một mình, quay lại nhìn chén trà tỏa hương thơm ngát, Huyền Thanh nhắm mắt lại cái gì cũng không muốn nghĩ, để mặc trong đầu mình một khoảng không mờ mịt, đây chính là thói quen trước khi hần gặp Thiên Tứ, lúc này đây cái thói quen ấy lại trở về bên cạnh hần, nhưng tại sao hần lại cảm thấy trống trải quạnh hiu đến như vậy?!

Khi hần mở mắt lại lần nữa liền nhìn thấy nước trà đã nguội lạnh, Huyền Thanh hết cảm rồi lại buông chén trà xuống, hần khẽ thở dài rồi đứng dậy, hần nhất định phải kiếm chuyện để làm a~~Bằng không hần sẽ không kiềm lòng được mà chạy vào địa giới của Long Tộc, nếu khiến cho Tiên-Long giằng co, thì cái tên đầu sỏ gây nên tội tày trời (là hần) nhất định sẽ được trực tiếp đưa đến Tru Tiên Thai dùng cái chết để tạ tội a

~~Sực nhớ ma khí trong Tửu Hồ Lô vẫn còn chưa luyện hóa xong, Huyền Thanh theo thói quen đưa tay sờ thắt lưng, không thấy, lúc này mới nhớ là để quên Tửu Hồ Lô ở nhà, hần quả nhiên càng ngày càng thất thần, ông bạn già đeo trên lưng mấy trăm năm, lúc xuất môn như thế nào lại quên mang theo bên mình?! Cũng may là nhà mình ở ngay trong phủ Huyền Khải, đi không bao lâu đã đến cửa nhà.

Bỗng Huyền Thanh nhìn thấy một thiếu niên đang đứng dưới tán Hòe già, thiếu niên xinh đẹp dị thường, khuôn mặt nhỏ nhắn, mũi cao cằm thon, đôi môi căng mọng hồng nhuận.

Huyền Thanh lẳng lặng đứng ngoài cửa, nhìn thiếu niên hết lắc lắc Tửu Hồ Lô, rồi lại giơ Tửu Hồ Lô lên cao nhắm một bên mắt nhìn vào bên trong, lại tiếp tục tức giận lắc lắc Tửu Hồ Lô.

“Lão Hòe già, tại sao lần nào Huyền Thanh lắc đều ra Tiên Nhưỡng? Còn ta lắc thì đều ra Thủy Quả Tửu a~?” Thiếu niên không khách khí tiếp tục lắc lắc Tửu Hồ Lô, “Ta muốn uống Tiên Nhưỡnggggg!”

Bởi vì Tửu Hồ Lô là do Huyền Thanh dung luyện từ pháp bảo mà thành, ngay từ đầu đã mang cấp bậc Tiên Khí, chỉ có Huyền Thanh mới biết cách sử dụng nó. Lão Hòe già lung lay cảnh lá, miễn cưỡng trả lời.

Long Ẩn đỏ thắm nằm giữa mi tâm, kim lân lấp lánh, thiếu niên kim mâu sáng lạn thoáng chút ảm đạm buồn bã, hướng ánh mắt mong chờ về phía Tửu Hồ Lô, ủy ủy khuất khuất nói: “Nhưng mà ta bây giờ rất muốn uống Tiên Nhưỡng nha~Ta chờ Huyền Thanh đã lâu rồi, vậy mà hần cũng không trở về, quả nhiên hần không thích hình hài trưởng thành của ta.”

Mới nhiều đó thôi đã gọi là “trưởng thành” sao? Lão Hòe già khịt mũi khinh thường, trước kia nó so với chiếc dưa quả là nhỉnh hơn một chút, nhưng bây giờ so với cổ tay còn muốn bé hơn, khi nhìn thấy Huyền Thanh cười bạch vân đi lòng vòng cầu may thì lão lại nghĩ ngay đến việc: Tên Huyền Thanh kia chắc là muốn đi tìm một con rồng nguyên ý bỏ nhà theo hần, kết quả vừa thấy con Ngũ Trảo Kim Long thì biết ngay trên đời này chỉ có tên Thiên Tứ ngu ngốc kia là đồng ý bỏ nhà theo hần mà thôi, sao không lo ở nhà hảo hảo làm Long Đế đi, chạy tới đây làm cái gì?

“Ta chỉ có thể đợi ở đây một canh giờ thôi, nếu không trở về kịp thì bốn lão đầu kia không tức đến giậm chân hay sao?, nói Huyền Thanh tính cách loạn thất bát tao chỉ biết đem ta dưỡng thành cái loại loạn thất bát tao, suốt ngày chạy theo Huyền Thanh hòa nhau ăn trộm rượu, hòa nhau đi cướp bóc, hòa nhau đi ăn chực, không chút phẩm vị, làm mất hết thể diện của Long Tộc, bọn họ nói rất là dài dòng lê thê a

” Thiên Tứ bĩu môi nói.

Lão Hòe già vừa định tán đồng lời nhận xét của Tứ Hải Long Vương, thì có người tới trước giành lời của lão ——

“Bọn họ nói không sai, người theo ta quả thật làm mất hết thể diện của Long Tộc.”

Thanh âm của Huyền Thanh từ phía sau truyền đến, Thiên Tứ lập tức kinh hỉ xoay đầu lại, lập tức bỏ nhào về phía hần, vui vẻ chạy vòng quanh hần, ánh mắt chờ mong hỏi: “Huyền Thanh, người có nhớ ta không?”

Huyền Thanh rũ mi nhìn xuống, không trả lời câu hỏi của Thiên Tứ, mà ngược lại hỏi nó: “Có muốn cùng ta lập ước định hay không?”

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

“Ước định là gì?” Thiên Tứ hiếu kì hỏi, nhãn mâu trong suốt tinh lạng khiến người ta nhìn vào cảm thấy yêu thích.

Huyền Thanh vươn tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non mềm của nó, mi tâm giãn ra ôn nhu trả lời: “Một con rồng trưởng thành phải mất một ngàn năm tu luyện, ta chờ người một ngàn năm, một ngàn năm sau người cùng với ta định hạ Tiên Khế.”

Cái gì gọi là Tiên Khế? Tiên Khế chính là khế ước mà các Tiên Lữ dùng để trói buộc lẫn nhau, nếu khế ước vừa thành lập liền muốn giải khai thì song phương phải trả lại nửa đời tu vì xem như phí tổn, cho nên Tiên Giới không có quá nhiều người dám định ra Tiên Khế.

“Huyền Thanh thực sự muốn cùng ta định hạ Tiên Khế sao?” Thiên Tứ vội nắm lấy bàn tay Huyền Thanh, hơi thở nóng bỏng cứ thế mà tập kích bất ngờ, gương mặt xinh đẹp kề sát bên tai hắn, ái muội nói: “Định ra Tiên Khế rồi Huyền Thanh nhất định phải gả cho ta.”

Rầm —— Lão Hòe già là người đầu tiên nhỏ rẽ tận gốc oanh oanh liệt liệt ngã xuống đất.

Tập thể lông tơ của Huyền Thanh cứ thế mà dựng ngược cả lên, Thiên Tứ cười tít cả mắt thuận miệng hôn lên khuôn mặt nhìn thì có vẻ lãnh tĩnh nhưng kỳ thực là cứng đờ ra, “Huyền Thanh nhất định phải chờ ta một ngàn năm, ta sẽ cố gắng trưởng thành đưa người hồi cung làm Long Hậu của ta.”

“Phập —— A —— Đau!” Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc đi ăn cỏ về, vừa vịn bước vào cửa nghe thấy câu nói của Thiên Tứ. Ai-dô-Cô non thì không nhai sao lại đi nhau đầu lưỡi của mình a?!?!?

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc lập tức quỳ xuống đất dùng chân che lấy cái miệng đáng thương, ánh mắt hướng bọn họ mà ngẩn loạn.

Huyền Thanh hơn nửa ngày mới tìm lại thanh âm của mình, vội nói: “Chuyện Tiên Khế kia...Ta muốn suy nghĩ kĩ lại một chút.”

Hắn nhanh chóng rút tay ra khỏi Thiên Tứ, nào ngờ lại bị Thiên Tứ siết chặt lại, ủy khuất nói: “Huyền Thanh, người không thích ta.”

“Ta không có.” Huyền Thanh lui về phía sau một bước, Thiên Tứ cứ thế mà tiến thêm một bước.

“Người không muốn cùng ta định hạ Tiên Khế, rõ ràng là không thích ta.” Thiên Tứ từng bước tới gần.

Huyền Thanh vội ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Thiên Tứ, định hạ Tiên Khế chính là xác định quan hệ, xác định quan hệ không nhất thiết là phải kết hôn.” Hắn vỗ mạnh bả vai của Thiên Tứ, “Kết hôn là chuyện của người ta, chúng ta chỉ cần giống như bây giờ thấu thấu hiểu hiểu nhau cả đời là được rồi.”

Nói xong, hắn âm thầm gạt mồ hôi lạnh, bất quá hơn nửa năm qua Thiên Tứ đã hiểu thêm được nhiều chuyện không nên hiểu, còn những chuyện nên hiểu thì lại không chịu hiểu.

“Như vậy cũng được sao?” Thiên Tứ bị hắn xoay đến hồ đồ, nghịch đầu qua một bên cảm thấy có chỗ không được hợp lý cho lắm, nhưng nhìn thấy Huyền Thanh trịnh trọng gật gật đầu, thì liền không nghĩ nhiều làm gì, thần tình vui vẻ mà mỉm cười, “Huyền Thanh không được trốn ta đâu đấy, nhất định phải chờ ta lớn lên, ta sẽ thật lòng thật dạ mà yêu thương người.”

Huyền Thanh mỉm cười, “Ngoan, sắc trời không còn sớm, ta đưa người trở về Long Cung.”

“Được.” Vừa nghe Huyền Thanh muốn đưa nó trở về Long Cung, Thiên Tứ vui vẻ nhảy cẫng lên lưng của hắn, thân mật cọ cọ lên cổ hắn.

Chờ hai thân ảnh biến mất khỏi chân trời, Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc thập phần đồng tình với ý kiến của Thiên Tứ, “Thiên Tứ thật đáng thương, Huyền Thanh căn bản không muốn bị “đê”, nói mấy câu liền xoay nó như chong chóng, làm cho hồ đồ.”

Lão Hòe già không cho là đúng, lung lay càn lá nói cho Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc biết, Thiên Tứ quả thực rất thông minh, có nhiều chuyện nói một chút là hiểu được, chỉ là hắn còn quá nhỏ, bây giờ đâu không lại Huyền Thanh, Tứ Hải Long Vương không phải là mấy lão già ngồi không xơi nước, một ngàn năm cũng đủ đem Thiên Tứ giáo dưỡng thành một Đại Long Đế, đến lúc đó. . . Ha hã. . . Lúc đó chúng ta có thể thưởng thức dáng vẻ kinh hoàng của Huyền Thanh.

Thất Sắc Mai Hoa Thần Lộc đảo mắt nhìn lão Hòe già một cái cười đến hoa chi loạn chiến, “Người có biết rằng người xấu xa lắm không?”

Bắt chước điệu bộ của Huyền Thanh, lão Hòe bày dáng vẻ “Cây ngay không sợ chết đứng” không chút hổ thẹn mà chống nạnh cười lớn.

Khấp nơi tràn ngập tiếng cười không thanh âm.

Tứ Hải Long Vương vừa nhìn thấy cái bản mặt của Huyền Thanh, thì sắc mặt so với cái đất nổi còn khó coi hơn, nhưng ngại sự có mặt Thiên Tứ lúc này, cho nên chỉ đành kìm nén ở trong lòng.

Thiên Tứ quyền luyện buông tay Huyền Thanh ra, “Huyền Thanh, ngày mai ta lại đến thăm ngươi, ta còn muốn ngươi tiễn ta về.”

Huyền Thanh cố ý vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của Thiên Tứ, “Khoan hãy đi vào, hôn từ biệt ta trước đã.”

Tứ Hải Long Vương trong lòng không ngừng gào thét nhắc nhở bản thân mình tuyệt đối không được nhìn cảnh tượng kinh hoàng kia: Thiên Tứ từng bước tiến lại hôn Huyền Thanh một cái thật to lên má, tiếng “Chụt!” kia nặng tựa thiết chùy giáng một cái thật mạnh vào tâm hồn yếu đuối của bọn họ.

Một đám lão đầu tay siết chặt thành quyền uất hận nhìn theo thân ảnh hã hê vung khởi phát trần hoa hoa lệ lệ mà bay đi của Huyền Thanh, Tứ Hải Long Vương trong lòng không ngừng gào khóc: Bệ hạ của bọn họ như thế nào lại thích thượng một lão nam nhân như vậy a

?

Tâm tình thoải mái, Huyền Thanh lấy Tửu Hồ Lô ra uống cạn một hơn, vui vẻ lau miệng, cười ha hả, “Bổn con rồng già các ngươi, dám hùa nhau đoạt lấy Thiên Tứ của ta, về nhà ta sẽ tìm cách báo thù!”

Cười to một lúc, Huyền Thanh khoanh chân ngồi trên mây, lắc lắc Tửu Hồ Lô, Tửu Hồ Lô tỏa ra từng làn khói dày đặc dường như là ma khí. Nhìn đến ma khí, hẩn nhớ tới Long Đế cùng Tiên Tôn, một người thì tự hủy đi nguyên thân của mình hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa không lưu lại bất cứ một tia hy vọng nào, một người thì thích ngồi trên Xanh Thiên Trụ ngăn người nhìn về nơi xa xăm cô độc cả một đời.

“Thật sự đáng tiếc.”

Huyền Thanh nhẹ giọng thở dài, chậm chậm luyện hóa ma khí, ma khí lập tức tiêu tán trong hư vô, bắt ngờ, một đạo kim quang bay vọt ra ngoài, Huyền Thanh không biết đó là gì, vung khởi phát trần đem đạo kim quang kia đánh quay về Tửu Hồ Lô. Lòng bàn tay chạm vào Tửu Hồ Lô hơi sáng lên, kiểm tra xem đạo kim quang kia thực sự là gì.

Trong bóng đêm bỗng xuất hiện vô số tia sáng yếu ớt, đạo kim quang mới vừa rồi bị hẩn đánh bay trở về chỉ là một tia sáng nhỏ, còn một đạo kim quang sáng hơn được pháp khí cường đại bảo hộ, khiến cho chúng nó không thể tan biến.

Huyền Thanh vội vàng đem ma khí cùng kim quang tách ra, đem nước từ Thánh Tiên Thiên Trì còn sót lại trút vào trong đó, sinh mệnh lực của Thánh Tiên Thiên Trì quả nhiên không gì sánh kịp khiến cho những đạo kim quang yếu ớt dần dần ngưng tụ lại.

Huyền Thanh lúc này mới yên tâm thu hồi Tửu Hồ Lô, cũng may khi nãy hẩn xuống tay không mạnh, nhưng phải cần nhiều nước từ Thánh Tiên Thiên Trì hơn nữa.

Trăm ngàn năm qua đi Quy Tiên vẫn như cũ không gì thay đổi, uể oải phơi mình ở rìa Thánh Tiên Thiên Trì, cho đến khi một huyền y tiên nhân đáp mình xuống Thánh Tiên Thiên Trì, thì lão mới chịu mở mắt ngẩng đầu.

“Đã lâu không gặp, Quy Tiên.” Vị tiên nhân kia hòa nhã chào hỏi.

Quy Tiên làm sao quên được hẩn, “Sao lại là người?!”

“Lần trước ta có đến “mượn” một chút nước của Thánh Tiên Thiên Trì quả nhiên đã bị Quy Tiên phát hiện, bây giờ ta lại đến “mượn” thêm một chút nữa, hy vọng Quy Tiên một mắt nhắm một mắt mở cho qua.” Vị tiên nhân kia nói cả nửa ngày, thủy chung không chịu dừng từ “ăn trộm”.

“Người nay đã trở thành Huyền Tiên, không cần giả vờ bắt chuyện với ta, ta đang ngủ, cái gì cũng không biết.” Quy Tiên ngáp dài một tiếng, tiếp tục lui vào mai ngủ.

“Đa tạ Quy Tiên.” Vị tiên nhân khách sáo nói, một đạo kim quang dưới sự bảo hộ chui ra khỏi Tử Hồ Lô trong tay hắn, thông thả chìm vào Thánh Tiên Thiên Trì.

Tiên nhân xoay người rời đi, đột nhiên nói: “Sau này, nếu Tiên Tôn có truy cứu chuyện này thì người cứ mang thứ ta đặt trong Thánh Tiên Thiên Trì đưa cho hắn, ta đảm bảo người sẽ bình an vô sự, cáo từ.”

Quy Tiên cảm hơi thở của vật kia không hề giống với tiên nhân, vội chui ra khỏi mai, tiến đến Thánh Tiên Thiên Trì xem tên Huyền Tiên đã để lại vật gì, đầu rùa vừa mới thò vào trong nước, lão liền bị con quái vật to ụ trước mắt dọa cho khóc thét: “Má ơi!”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Quy Tiên từ xa, huyền y tiên nhân vỗ vỗ Tử Hồ Lô, không khỏi cảm thán nói: “Ông bạn già, pháp lực Tiên Tôn vì bảo vệ nguyên thần của Long Đế mà hao tổn gần hết, tuy nguyên thần của hắn tan thành từng mảnh, nhưng người không có việc gì làm hay sao mà đem nguyên thần của hắn hút hết vào trong bụng, báo hại Tiên Tôn trơ mắt ôm một khối thi thể rỗng tếch.”

Hắn oán giận một hồi, liếc mắt nhìn sợi nhân duyên trong lòng bàn tay hóa thành “Đại Cát”, liền thỏa mãn ôm lấy phát trần.

“Ha, nhân sinh nha, quả nhiên thay đổi chóng mặt, níu giữ được những thứ thuộc về mình là tốt rồi, Huyền Thanh ta xem như đã thông suốt!”

Gió thổi mây bay, ngàn năm sau, hạnh phúc dường như chỉ cần chìa tay ra là đã có thể chạm tới.

—— Toàn văn hoàn ——

161EDITOR: BÁT TIÊN THỦ XUYÊN VÂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xui-xeo-nhat-duoc-mot-qua-trung>